

**BRAM STOKER**

**DRAKULA GRÓF  
VÁLOGATOTT RÉMTETTEI**

**FORDÍTOTTA: BARTOS TIBOR**

## I. FEJEZET

### JONATHAN HARKER GYORSÍRÁSOS NAPLÓJEGYZETEIBŐL

*Május 3., Szász-Besztercén* - Május 1-én este 8.35-kor indultam el Münchenből, másnap reggelre értem Bécsbe. 6.46-ra kellett volna érkeznem, de a vonat egy órát késett. - Buda-Pesth csodálatos város, már amennyit a vonatból láthattam belőle, majd utóbb egy rövid séta során - nem akartam nagyot kerülni az állomástól, mivel ide is késéssel érkeztünk, viszont innen a vonatot időben indították tovább. Olyan érzés kísértett, hogy a Nyugatot elhagytam és a Keletnek vágok neki: a fenségesen hömpölygő Dunán kecses híd visz át a török uralom hagyományai közé.

Az est leszálltával befutottunk Kolozsvárra. Az Hôtel Royale-ban szálltam meg. Ebédre, azaz már vacsorára piros törökborsos lében pácolt csirkét ettem. Nagyon ízlett, csak éppen szomjas lettem tőle. (NB. receptjét Minának!) Kérdeztem felőle a pincért, és mondta, hogy „paprika hendl” vagy ilyesmi a neve, s mivel nemzeti eledelnek számít, a Kárpátokon belül kapok bárhol. Tört németiségem hasznomra válik itt - nem is tudom, hogyan boldogulnék nélküle.

Londonban üres óráimban be-bejártam a British Museumba, és a könyvtárban felkutattam az Erdélyre vonatkozó könyveket és térképeket, mivel meggondoltam, hogy némi tájékozottságot szereznem nem árthat az olyan országról, amelynek egy nemesembere lesz az ügyfelem. Megtudtam, hogy az ő környéke valójában a terület keleti határán fekszik, ahol három táj, Erdély, Moldva és Bukovina találkozik, Európa egyik legkisebb és legkevésbé ismert zugában. Sem könyv, sem térkép nem került azonban olyan a kezembe, amelyik Drakula gróf várának helyét szabatosan meghatározta volna. Helyi földabroszaik bizony nem foghatók a mi katonai térképeinkhez. Megtaláltam azonban Naszód-Besztercét, azt a határszéli várost, amelyet a gróf mint utolsó postáját tudatott velem. Azért most ide vezetem be a könyvtárban készített némely jegyzetemet emlékezetem frissítésére, ha majd utamat Minával megbeszélhetem.

Erdély népe négyféle. Szászok lakják délen s kevesebben északon, oláhok közé ékelődöttek, akikről újabban az hírlik, hogy dák származékok. Magyarok lakják nyugaton, székelyek pedig keleten és északon. A székelyekről azt olvasom, hogy az eleik Attila hunjai voltak. A néprajz tudósai viszont állítják, hogy a Kárpátok koszorúján belül a világ minden babonája megtekinthető, mintha a képzelet boszorkányszele hordta volna össze. Ha állításuk igaznak bizonyul, az érdekesebbjét feljegyezhetem magam is. (NB. a babonák felől megkérdezni a gróftot!)

Ágyam Kolozsvárt hiába volt kényelmes, furcsa álmokkal vívódtam. Kutya vonított az ablakom alatt éjthosszat, de tehetett akár a paprika, mert a szobámba készített kancsó vizet mind megittam, mégis szomjúság gyötört. Hanem aztán reggel felé úgy meglepett az álom, hogy csak hosszas kopogásra ébredtem. Reggelim során újból találkoztam a paprikával meg egy kukoricából készült kásafélével - *mamaligá*-nak mondták - továbbá a „török paradicsomba töltött potyolt hússal” is megismerkedtem, amely kiváló eledel, *impletută*-nak nevezik. (NB. a receptjét ennek is!) A reggelivel igyekeznem kellett, mert a vonat nyolc előtt indult, azaz kellett volna indulnia - így történt, hogy 7.30-ra kinn voltam az állomáson, és talán egy óráig is ültem a kocsiban hiába. Úgy tetszik, minél inkább a Kelet mélyébe hatolok, annál többet késnek a vonatok. Ugyan hogy járnak Kínában?

Mintha naphosszat egy vidéket dőcögtünk volna körbe, hanem az minduntalan szolgált váratlan szépséggel! Apró városok, várak meredek bérceken, akár a régi misekönyvekben, majd patak mentében haladtunk, és a görgetegkövekkel meghordott partja elárulta, hogy olykor

iszonyúan megárad. Az állomásokon tolongás, tarka viseletek. Rövidkabátos, pörge kalapos, semmitmondó parasztnépség közt, milyennel Franciaországon és Németországon keresztülutazva találkoztam, akad festő ecsetjére kívánczoló is akárhány. A nők vonzóbbak távolról, de a derekuk vastag már úgy is. Bő ujjú gyolcs az ingük, a legtöbbjének a széles övéről leffeg mindenféle, akár a balett-táncosoknak, bár nemigen szorít az övük egyebet a durva vászonpendelyüknél. A legvadabb külsejű mind közt a rusznyák. Loncsos fekete gubát viselnek, lobogó, piszkosfehér nadrágot, hozzá fehér vászoninget és akár négy csatra járó súlyos tüszőt, a szelte majd egy láb, az alá tűrik a nadrágjukat. A szemük kék, a bajuszuk harcsa, színpadon beillenének haramiának, bár, mint hallom, jámbor népség, inkább éppen az akarata hibázik.

Alkonyult már, mire befutottunk Besztercére. A régi kulcsos város szinte a határon lévén - a Borgói-hágó innen vezet Bukovinába - szász iparosait elküldte építeni messzi keletre, áruit pedig fel a Keleti-tengerig, s le a Duna torkolatáig. Kettős falainak öles rendjét méltán díszíti strucc csőrében a szertejárás jelképe, a patkó.

Drakula gróf útbaigazítása szerint a Goldene Krone-szállót kerestem, amely nagy örömmre a régi világból itt maradt betérő fogadónak bizonyult. Várhattak, mert a kapuja résén piros arcú, idősebb asszony tekingett kifelé - pendelyére kötény borult elől-hátul, szoros kötése szinte az erényességre cáfolt rá -, s amint odaértem, megszólított: „Herr Anglius?” - „Az vagyok - mondom -, Jonathan Harker.” Rám mosolyodott és nyomban hátraszólt egy fehér ingujjas idősebb embernek, az meg került-fordult, s levéllel tért vissza.

Szeretve tisztelt uram, üdvözlöm a Kárpátok peremén. Már igen várom. Aludjon jól az éjszaka. Holnap háromkor indul a delizsánsz Bukovinába. Helyet foglaltattam rajta. A Borgói-szorosban kocsim várni fogja és elhozza énhozzám. Remélem, jól utazott Londonból, és kellemesen tölti majd napjait az én kies vidékemen. Szolgája

*Drakula*

*Május 4.* - Kiderült, hogy a fogadó gazdája is levelet kapott a gróftól azzal az utasítással, hogy a legjobb helyet foglalja számomra a postakocsin. Mikor azonban részletek felől érdeklődtem volna, begombolkozott, és úgy tett, mintha nem értené tört németiségemet. Nem hittem neki, hiszen addig mintha értett volna. Annyit megfigyeltem, hogy rémülten össze-összenéz feleségével, és olyasmit motyog, hogy az úr pénzt is küldött a levélben, de ő többet nem tud. Mikor az iránt érdeklődtem, ismeri-e, a gróftot vagy a várában járt-e, felesége is, ő is keresztet vetett. Sajnos, hogy erre a beszélgetésre a postakocsi indulása előtt került sor - máshoz nem fordulhattam, márpedig a házaspár titokzatossága nem könnyített éppen a lelkeimen.

Javában készülődtem, mikor az asszonyság feljött a szobámba, és úgy rivallt rám, mint aki megbomlott:

- Menni kell? Jaj, *junger Herr*, hát elmegy? - Izgalmában, úgy tetszett, kevéske németiségét is valami ismeretlen nyelvvel zagyválja, és mikor azt feleltem neki, hogy indulnom kell, igen, mert fontos ügy szólít a grófhhoz, megkérdezte: - Tudja, milyen nap van? - De válaszomra, hogy május negyedike, csak a fejét rázta, és tovább firtatta: - Az, az, de kinek a napja? - Nem értettem, hát elmagyarázta: - Szent György estéje van ma. Hallotta-e, hogy ma, mikor elüti az éjfélt, e világnak ártó lelkei elszabadulnak? Tudja-e, hova tart, minek elébe?

Hiába csitítottam. Térdre rogyott, úgy kérlelt, ne menjek, vagy ha már mennék mindenáron, legalább várjak egy-két napot. Bármilyen nevetséges volt ez a jelenet, nem mulathattam rajta jó szívvvel. Ügyfeletem sem várathattam. Ezért talpra segítettem az asszonyt, megköszöntem neki a vendéglátást, és ellentmondást nem tűrően tudattam vele, hogy indulnom kell haladéktalanul. Ekkor megtörölgette a szemét, és a nyakából a rózsafüzért akarta a nyakamba keríteni.

Nem tudtam, mitévő legyek, hiszen anglikán hitben neveltek a bálványimádás ellen, mégsem tetszett ildomosnak, hogy az ilyen jóakarató és izgatott asszonyiség ajándékát elutasítsam. A kétséget leolvashatta arcomról, mert amikor olvasóját utoljára mégis sikerült a nyakamba akasztani, ennyit mondott: - Viselje édesanyja kedvéért! - Azzal kifordult a szobából.

Ezt a jegyzést már a postakocsiban teszem. A kocsi persze késve indul. A kereszt itt a nyakamban. Nem indulok éppen jó lélekkel - hogy a jelenet miatt-e, nem tudom. Ha naplóm előbb jutna Mina kezébe, mint ahogyan én hazaérkeznék, hát vigye el neki vágyódó üdvözlétemet. No, gördülünk végre!

*Május 5. - A várban* - Felszállt a reggeli köd, s a nap magasan jár a zezugos szemhatár felett. Hogy csúcsok felett-e, nem tudom, mert a messziség összeros nagyot a kicsinnyel. Álmos nem vagyok, s mivel amúgy sem ébresztenének, jegyzek, amíg rám nem száll az álom. Sok itt a jegyzésre méltó furcsaság, azért, ha nem akarom, hogy rám süssék: elcsaptam a hasam Besztercén, először hadd írnom ide, mit ebédeltem. Nem volt az egyéb, mint amit Londonban a macskáknak vetnek, marhahús apraja szalonnával, hagymával és ismét paprikával, borssal megszórva - rablólúsna nevezik itt. A nyárson pirított eledelhez küküllei bort ittam, kellemesen fanyart, két pohárral, ennyi volt az ebédem.

Mikor felszálltam, a postakocsis még nem ült a bakon, hanem azt láttam, hogy az én házi-asszonyommal beszélget, nyilván rólam, mert közben énfelém forogtak, és a ház előtti padkák tekintélyesebb ülnökei - itt „szószóló”-nak nevezik őket - melljük szegődtek, majd ők is rám pillantottak, többnyire sajnálkozóan. Egy-egy lehetetlen hangzású szó megütötte fületem a egyes beszédükből, azért loppal előhúztam több nyelvű szótáramat és a többször elhangzottakat megkerestem. Nem lettem sokkal okosabb. „Eordeog”: sátán, lakása a „pokol”, „stregoica”: boszorkány; „buganec”, „grobnik”, „vlakolak”, „drakusz”, „prikolics”: vérszívó vagy vámpír. (NB. bővebbet a gróftól!)

Amint elindultunk, a fogadó kapujában összeverődött tömeg hányini kezdte a keresztet, és két ujjal mutogatott rám. Valahogy kiszedtem egyik útitársamból, mi ez a mutogatás. Először nem volt válasza bírható, majd amikor megtudta, hogy angol vagyok, kézzel-lábbal elmagyarázta, hogy szemveréstől óvnának. Nem volt valami megnyugtató így vágni neki az ismeretlenségnek, azonban oly részvevőn, oly kicsorduló szívvel bocsátottak útnak, hogy alig lehettem úrrá meghatottságomon. Soha el nem felejttem, ahogy ott a köves kapualjban, zöld hordókban viruló leanderek előtt a tarka nép hányja a keresztet! Kocsisunk, kinek „gatiá”-nak mondott bő vászonnadrágja betakarta a bakot, megkondította ostorát széltére fogott négy poroszka lova fölött, így eredtünk útnak.

Balsejtelmeimről elfelejtkeztem, amint a bájosan szép tájba jobban belehatoltunk - ámbár, ha értem útitársaim nyelvét, azaz mindenféle nyelvét, rémlátásaikat talán nem teszem a fülem mögé oly hamar. Zöld erdei lankáknak robogtunk, meredeken emelkedő hegyek lábánál facsoportok közt tanyaházak néztek ormukkal az útnak. Gyümölcsfák példátlan sokasága virágzott mindenfelé - alma, szilva, körte, cseresznye -, és elhaladtunkban gyönyörködhettem szirmuk szívárványos pilinkélésében. A „Mittel Land”-nak mondott hegylábakat kerülgette a kocsink, elveszvéen számtalan kanyarulat s erdőnyelv közt. Sebesen gördültünk a bakhátas úton. Először nem érttem a sietséget, majd gondoltam, hogy a kocsis a Borgó-Prundra mielőbb fölérne. Azt is elmagyarázták, hogy az út ilyenkor, tavaszidőben meglehetősen, bár a téli havak óta nem javították. Különbözik is a Kárpátok öbléből kifelé vezető utaktól, mert arra az útka-parás nem rendes szokás: a hoszpodárok nemigen igyekeztek vele, nehogy a török azt higgye, ellene vonuló csapatoknak javítják, mert háborútól tartani itt mindig volt ok.

A hegyek lábán túl a Kárpátok gerince vonul méltóságosan. A délutáni napfény elénk tárta káprázatos színeit - a bércek árnyékában mélykéket és bíbort, zöldet és barnát a gyepek meg a sziklák találkozásánál, majd fel a fehér ormok birodalmáig a szakadozó szirtek tarkaságát. Itt-ott óriás hasadékokból, ahogy a nap alább szállt, vízesések csillogása tetszett elő. Egyik úitársam, amint egy hófödté csúcs alá érkeztünk, s mintha egyenest annak tartottunk volna, megérintette a karomat, úgy suttogta: - Nézzel! „Ish-ten-zek!” - Vagyis az Isten trónusa. Amint ezt megmagyarázta, jámboran keresztet vetett.

A nap mind lejjebb csúszott mögöttünk, és végtelennek tetsző utunkban megjelentek az estéli árnyékok, időnek előtte talán, mivel a csúcsok hősipkái befogták az alkonyat fényét, és hűvös rózsaszínnel sugározták alá. Rusznyákok és oláhok bukkannak fel itt-ott. Viseletük szemet gyönyörködtető, azonban golyvával megvert mindenik. Valahány út menti kereszt mellett elrobogunk, úitársaim keresztet vetnek. Másutt földműves vagy az asszonya térdel kicsiny kápolnácska előtt, és meg sem fordul közeledtünkre, mintha kegyessége szemét s fülét lepecsételné. Az újdonság sok. Fa hegyében látok szénakazlat, odébb nyíreket - fehér törzsük átcsillan a zsenge zöld lombozaton. Odébb „nyújtós” kocsit kerülünk - parasztkocsi amúgy, a hosszú dereka talán alkalmasabb ezekre az utakra? Egyiken hazatérő favágók ültek kétfelől, hosszú nyelvű erdőlő fejszékük pofája a könyökük hajlatában. A szürkület leszállván erősen hűvösödik, és a sötétség mintha a hágónak emelkedő út mentén mind sűrűbb tölgyesekből, bükkösökből áradna - sőt mintha a délután furcsa felhőjátékai, a Kárpátokban fúvó örökös szél kísérteti alakzatai is mind levonultak volna az út mentébe. Partnak tartunk, lovaink alig kaptatnak. A legszívesebben leszállnék, hogy gyeplőszáron vezessem őket, mint odahaza, de a kocsis hallani sem akar ajánlatomról.

- Gyalog járni nem tanácsos erre - mondja. - A kutyák igen acsarognak. - S mivel magyarázatát tréfának szánhatta, az utasok helyeslő mosolygásán nekibátorodva hozzátette: - Amíg ágyba keveredik, lesz velük találkozása. - Megállni is csak egyszer állt meg, amíg a lámpását gyújtotta.

Mintha az utasokon is izgalom vett volna erőt, mert egymás után álltak fel és sugdostak a fülébe, ki tudja, mit - talán nagyobb sietségre biztatták? Csapkodta is lovait a kocsis kegyetlenül, én pedig csak annyit láttam, hogy messzi előttünk szürke derengés támad, mintha két hegy közé igyekeznénk. Az utasok egyre fészkelődtek, és a kocsi úgy imbolygott bőrhevederein, mintha a háborgó tengert járta volna. Kapaszkodnom kellett. Feljuthattunk a hágón, mert robogtunk már. A hegyek mindkét felől közeledtek s a nyakunkba eresztették havas leheletüket - bejutottunk a Borgói-szorosba. Az utasok ekkor bucsúajándékokkal halmoztak el - ki-ki oly jó szóval vagy éppenséggel áldón tukmálta rám az apróságát, hogy el nem utasíthattam. Robogtunkban a kocsis a bakon előredűlve kémlelte a sötétséget, az utasok pedig a kocsi két felén meresztették a szemüket. Nyilvánvaló volt, hogy várakozásuk valami ránk leső izgalomnak szól, azonban hiába firtattam, mi lesz az, nem nyilatkoztak. Végre megnyílt előttünk a szoros keleti torka. Sötét felhők tornyosultak a fejünk fölé, égzengésnek mentünk. Mintha a Kárpátok vízvázasztója az eget is kettévázasztotta volna, így jutottunk a viharosba. Már én is meregettem a szememet, mikor pillantom meg azt a kocsit, amelyet a gróf küldött elém. Minden pillanatban vártam, hogy megpillantom lámpásait, látni azonban csak a magunk pisla fényeit láthattam, s még azok is meghajszolt lovaink párájába burkolóztak. A homokossá vált út üresen ásított előttünk. Úitársaim megkönnyebbülten dőltek hátra. Elernyedésük mintha az én növekvő csalódottságom visszája lett volna. Már azon járt az eszem, mihez kezdek majd, mikor a kocsis, zsebórájának fedele alá kandítván ilyesmit mormogott: - Egy órát nyertünk... - Majd hozzám fordult, s a német nyelvet énnálam is kegyetlenebbül törve kerékbe, így szólt: - Itt miránk nem vár kocsi. Azazhogy az úrra nem. Azért a legjobb, ha eljön mivelünk Bukovinába, aztán majd holnap, de jobb, ha holnapután visszakocsikáz.

Közben a lovak bókolni, ágaskodni kezdtek, annyira, hogy meg kellett kapaszkodnia a gyeplőben. S egyszerre, az utasok sivalkodása és kereszthányása közepette négylovas hintó ért utol bennünket, s megállt kocsink mellett. Lámpásunk fényénél annyit láttam, hogy lovai szénfeketétek és egytől egyig nemes ménnek. Kocsisuk szálas ember volt, fekete kalapja szinte elborította szakállas arcát. Csupán a szeme tűzött alóla vörösen, amint a lámpás világánál felénk fordult.

- Korábban érkezéteél ma, komám - vetette oda a postakocsisnak.

- Az ánglius úr igyekezett - hangzott a kocsisunk válasza, de a hintó kocsisa letorkolta:

- Azért vitted volna át Bukovinába! Engemet ne szédíts, komám. Én tudom a magamét, s a lovaim rárók. - Amint ezt kimondta, a lámpás fénye kemény metszésű szájára és elefántcsontnak tetsző fogaira esett, mert mosolygott beszéd közben. Egyik útitársam Bürger *Lenoré*-jának egy sorát súgta szomszédja fülébe:

*Denn die Toten reiten schnell!*<sup>1</sup>

A hintó kocsisa meghallhatta, mert fitymáló mosolygással tekintett rá, útitársam pedig elfordult, és a két ujját bökte a szemének. - Adják ide az úr poggyászát! - rendelkezett a hintó kocsisa, és csomagjaim meghökkentő sietséggel kerültek át hozzá. Végül leszálltam magam is, és mivel a hintó mellettünk állt, kocsisa karomat megragadva segített fel rá - szorításán éreztem, hogy az izma acél -, majd szó nélkül rántott a gyeplőn, fordult, s egy-kettő belevesztünk a szoros sötétjébe. Visszapillantván láttam még a lámpás fényében gőzölgő poroszkákat, majd a postakocsis közébük cserdített és lódult tovább, Bukovinának. Engem szinte megdermesztett a sötétség meg a hirtelen egyedüllét, de hamarosan köpenyeg került a hátamra, pokróc a térdemre, és a kocsis hibátlan németséggel szólított meg:

- Az éjszaka hűvös, *mein Herr*. Gazdám, a gróf lelkemre kötötte, hogy viseljem gondját. Az ülés alatt talál egy palack cujkát (a vidék szilvapálinkájának neve ez), ha szívét erősítené.

Nem éltem vele, mégis jó volt tudnom, hogy előhúzhatom az ülés alól. Furcsa fázós érzésem mégsem szűnt, s ha kínálkozott volna más úti alkalmatosság, bizonyára azt választom. A hintó egy darabig nyílegyenesen haladt, majd nagyot fordult, és más útra tért. Egy idő múltán úgy tetszett, egyazon vidéken körözzünk. Fűrésző szemem kapaszkodót keresvén a sötétben, meg is erősödtem gyanúmban, és már azon voltam, kérdőre vonom a kocsist. Utoljára mégsem tettem. Hátha oka van a késlekedésre. Kíváncsiságom azonban nem hagyott nyugodni, azért gyufát sercintettem, s lángjánál megnéztem az órámat. Kiderült, hogy néhány perccel éjfél előtt vagyunk. Nem tagadom, meghökkentem - az elmúlt napok babonásága mind erre a percre utalt. Szorongó várakozás lett úrrá rajtam.

Majd valahol messzi az út mentén valamelyik tanyán kutya fogott neki tutulni - mintha félelmében vonított volna ilyen keservesen. Felkapta más kutya is, majd újabbak csatlakoztak hozzá, míg a széljárta szorosban, mint valami folyosón, úgy verődtek össze a vidék kutya-vonításai - az éjféli sötétben legalábbis effélet sugallt a képzeletem. Az első tutulásra a lovak hőköltek, faroltak, de a kocsis csitító szavára nekilódultak megint, éppen csak izzadság fénylett rajtuk, mintha veszélyből menekülnének. Majd a környező hegyek magaslatain támadt ordítás, még fenyegetőbb - farkasoké! A lovak nálamnál jobban meg nem rémülhettek, mert bizony nekem az első gondolatom az volt, hogy kiugrok a hintóból, és szökök világgá. Néhány pillanat múltán azonban fülem megszokta a vészes hangot, és a lovak is meghiggadtak annyira, hogy a kocsis leszállhatott, s odaállhatott elébük. Veregette a nyakukat, láttam, és sugdosott valamit a fülükbe, mint az idomítóknak szokásuk, méghozzá szép sikerrel, mert

---

<sup>1</sup> *Mert a halottak gyorsan lovagolnak!*

remegőn bár, de kezesekké lettek. Akkor a kocsis újból felkapott a bakra, és széleseben neki-eresztette őket az útnak. Ismét a szoros keleti torkának tartott, onnan kanyarodott be egy keskeny vágásra jobb kéz iránt.

Hamarosan fák fogtak körül bennünket, sőt helyenként átborultak a vágás fölött, mintha alagútban jártunk volna. Mindkétfelől előremeredő komor szirtek voltak a mérföldköveink. De bármennyire védett volt a vágás, az erősödő szelet csak hallanunk kellett, mert sziklafalak közt füttyürészett, és a fák koronáját cibálta a fejünk felett. Ahogy hűlt a levegő, hó kezdett hulladozni, és lassan fehér takarót kerített körénk. A metsző szél elhordta utánunk a kutya-tutulást. A farkasordítás azonban közeledett, méghozzá mindenfelől, mintha körülzártak volna bennünket az ordasok. Félelmem nőttön-növekedett, akár a lovaké - a kocsison azonban nem láttam jelét a megszeppenésnek sem. Csupán fejét forgatta, én pedig hiába kémleltem a sötétséget.

Jobb felől egyszer csak megpillantottam egy imbolygó kék lángnyelvet. A kocsisnak is megakadhatott a szeme rajta, mert nyomban megállította a lovakat, leugrott a bakról, és eltűnt a sötétségben. Nem tudtam, mihez kezdjek, mert a farkasordítás egyre közeledett. Azonban nem tépelődhettem sokáig, mert a kocsis előkerült, felpattant a bakra, és indított. Utóbb megfordult a fejemben, hátha álmodtam ezt az apró közjátékot, mert megisméltődött többször. Az imbolygó láng néha oly közel jelent meg a vágáshoz, hogy még sötétségben is jól megfigyelhettem, mit tesz a kocsis. Odasietett, ahonnan a láng felszakadt, összeszedett néhány követ és halomba rakta. S ahogyan megállt közöttem és a láng közt, mintha el sem takarta volna, átsejlett rajta a síri lobogás. Megdöbbsentem ugyan, de nem gondolhattam egyébre, mint hogy a sok szemmeregetés vége a káprázat. Egy darabig nem is láttam több lángot. Vaksötétségben robogtunk tova, az ordító farkasok velünk tartó gyűrűjében.

Majd odébb az történt, hogy a kocsis messzibb elment a láng után, és távollétében a lovakra rájött a horkoló, fúvó, prüszkölő rémület. Először nem értettem az okát, mert az ordítás éppen elhallgatott, hanem egyszer csak a sötét fellegek mögül előbukkant a hold, megállt egy fenyőborította bérc fogas élén, s a világánál megpillantottam a farkasok gyűrűjét. Körülültek bennünket, s a foguk előcsillant, nyelvük kilógott lustos szörzetükből. Százszor ijesztőbbek voltak e hirtelen csendességben. Szinte megbénított a félelem. Szemtől szembe kell kerülnünk effajta veszedelemmel, másként meg sem érthetjük nyűgöző hatalmát.

Egyszerre rázendítettek megint, mintha a hold megállta lett volna a jel. A lovak ágaskodtak, szemüket forgatták, hogy nézni rémítő volt, de a szorító gyűrűből nem törhettek ki. Kiáltottam a kocsis után, mert úgy tetszett, továbbhaladván megúszhatnánk talán a támadást. Kiabáltam és vertem a hintó oldalát, ha nem egyébert, hátha elriaszthatom a férgeket annyira, hogy a kocsis visszatérhessen. Hogyan jelent meg, hogyan nem, máig nem értem, mert csak a dörgő hangját hallottam, s amint néztem, honnan, hát látom, hogy ott állt már az útfélen. Állt s meglengette a két hosszú karját, mint aki színi taglejtéssel akarná megtisztítani az utat - s íme, a farkasok visszahúzódtak csakugyan. S alighogy ezt láttam, a hold világára súlyos felhő húzódott megint, és teljes lett a sötétség.

Amint a szemem hozzászokott, láttam, hogy a kocsis kapaszkodik fel a bakra, és farkasoknak se hírük, se hamvuk. Most meg e jelenség forrasztotta a torkomra a szót, kérdezni nem merem semmit. Útirányunkat meghatározni lehetetlen volt, csak annyit tudtam, hogy többnyire fölfelé igyekszünk. Végül arra eszméltem, hogy a kocsis befelé fordítja lovait egy omladozó vár udvarába. Feltekintettem, de a vár ablakaiból nem láttam fényt szűrődni sehonnan, csupán védőműveinek csorbázata mögül bújt elő ismét a hold.

## II. FEJEZET

### *JONATHAN HARKER FOLYTATJA NAPLÓJÁT*

*Május 5.* - Mégis elszundítottam, mert ébren aligha kerülte volna el figyelmemet, ha ekkora rengeteg várhoz közeledünk. Udvara is nagyon tetszett, de az íves árkádok alatt szertevezető útjai még többet sejtettek. A teljes építményt azóta sem láttam napvilágnál.

A hintó megállt, a kocsis leugrott, és karját nyújtotta segítségemre. Amíg leszálltam, ismét meg kellett állapítani, hogy az ereje egy vasgyúróé. Markát akár használhatta volna fogó gyanánt, hogy a kezemet szétroppantsa. Majd kivette a hintóból úti poggyászatot, és letette mellém, ahogy megálltam a kőkávéban sarkalló, súlyos vasalású kapunál. Annyit a kocsilámpás fényénél láttam, hogy a káva kockaköveit az idő régen kikezdte. Közben a kocsis ismét felkapott a bakra, rántott a gyeplőn, és eltűnt az egyik árkád alján.

Álltam-álldigáltam, nem tudtam, mitévő legyek. Koppantót, csengőt nem láttam, s azt sem hittem volna, hogy ezeken a temérdek falakon és vakon ásító ablakokon áthatol a hangom. A várakozás mind hosszasabbnak tetszett, és kétségek leptek meg. Hova tévedtem én, miféle emberek közé? Milyen rémes kalandoknak nézek elébe? Vagy talán mindennapos mozzanata egy ügyvédbojtár életének, hogy messzi idegenben oktatja ki ügyfelét, miféle körültekintésekkel kell londoni ingatlant vásárolnia? Mina azonban nem örülne, hogy patvaristaként jellemzem magam. Elvégre elutazásom előtt megüzenték, hogy vizsgámat sikeresen leraktam, azóta tehát teljes jogú ügyvéd vagyok. Megdörzsöltem a szemem, és csíptem a húsom vastagján egyet, hogy lássam, ébren vagyok-e csakugyan. Nem csodálkoztam volna, ha arra ébredék, hogy hajnali derengés tör be lakásom ablakán, s hogy megint ruhástól dőltem le munkám kései végeztével. Hanem a csípés után sem láttam egyebet, mint addig. Itt állok igenis a Kárpátok külső karóján kora hajnalon, és várom a jóakaratot.

Mire helyzetem meggondolásában idáig jutottam, súlyos lépteket hallottam a kapu mögül, és közeledő fényre lettem figyelmes két szárnyának résén át. Majd lánc csörgött, súlyos retesz csikordult, kulcs fordult a rozsdásnak tetsző zárban, és a kapu kitérült.

Szálás öregember tárta ki. Simára beretvált arcát és fehér, harcsabajszát nem tekintve egyetlen színt nem láttam fekete öltözetében sehol. Régi művű ezüstlámpást emelt, lángját nem ernyőzte sem cső, sem gömb, és lobogása a nyitott kapu keresztjelében hosszú, hajladozó árnyékokat vetett. Az öregúr jobb kezével szívélyesen beljebb tessékelt, majd makulátlan, bár furcsán cikornyás angolsággal szólított meg:

- Üdvözlöm hajlékomban! Örvendek, hogy küszöbömet jókedvűből lépi át! - Nem tett egy lépést elébem, csak állt, akár a szobor, amint azonban küszöbét csakugyan átléptem, lendületesen nyújtotta a kezét parolára, és a kezemet oly erővel szorította meg, hogy szinte feljajdultam. Fájdalmamat nem enyhítette, hogy a keze mintha jégcsap lett volna.

- Üdvözlöm hajlékomban - hangoztatta. - Járjon-keljen benne, akár az otthonában, és ami fölös boldogságot hozott, tegye le a gazdának. - Kezemet sajdítván eszembe jutott kocsisának ereje, s bár az arcát neki nem láthattam, mégis megfordult a fejemben, hátha egyazon személlyel állok szemközt, azért óvatosan megkérdeztem: - Drakula grófhoz van szerencsém?

Az öregúr előzékenyen meghajlott. - Én vagyok Drakula. Azt ajánlom, Mr. Harker, kerüljön beljebb, mert foga van az éjidőnek, ön pedig ételre és pihenésre szorul. - E szóval szegre akasztotta lámpását, majd felkapta poggyászatot, s már vitte is, útját nem állhattam.



- Elvégre vendégem uraságod! - háritotta el tiltakozásomat. - Házam népe e kései órán elnyugodott már, azért hadd gondoskodjam a kényelméről magam. - S vitte végig útimálhám a folyosón, majd föl két lépcsőfordulón s tovább egy tágas folyosón megint, amelynek kőpadozatán messzi kongtak lépteink. A végében egy jól megvilágított terembe nyitott tölgyajtót, s benn örömmel láttam, hogy vacsorához terített asztal vár, és tekintélyes kandallójában hasábfák tüze pattog.

A gróf megállt, lerakta málhámat, becsukta az ajtót, majd a terem túlsó végében újabb ajtót nyitott, azon át tessékelt be egy nyolcszögű szobába, amelyben egyetlen lámpa lángja lobogott - mintha ablaka sem lett volna. Ezen a szobán is keresztülmentünk, s előrebocsátott a tovább nyíló ajtaján. Hálószoza meleg látványa fogadott. A tűz itt is kandallóban égett, és a láng széles kürtöbe huhogta az erejét. A gróf itt végképp letette a poggyászomat, és visszahúzódván ezzel csukta rám az ajtót:

- Fársztó útja után nyilván megüdülné és átöltöznék. Remélem, minden szükségeset megtalál. Mikor jónak látja, jöjjön át az ebédlőbe, ott várja a vacsora.

A barátságos fény, a meleg meg a szívélyes fogadtatás elhessentette minden kétségemet. Alig szusszantam egyet, tapasztalnom kellett valóban, hogy éhemtől alig látok. Sietve öltöztem át, és visszamentem az ebédlőbe.

Már tálalva volt. Vendéglátó házigazdám a terebélyes kandalló kőfalát támasztotta, és finoman az asztal felé intett.

- Foglaljon helyét és lászson neki. Ne haragudjon, könyörgök, hogy nem tartok önnel, de nekem a kései ebéd a szokásom, nem élek vacsorával.

Átnyújtottam neki azt a pecsétetes levelet, amelyet principálisom, Mr. Hawkins bízott rám. A gróf kinyitotta, rezzenetlen arccal végigolvasta, majd elmosolyodott, és azzal adta vissza, hogy olvassam el én is. Egyik bekezdésében kivált örömet leltem:

„Végtelenül sajnálom, hogy vissza-visszatérő csúszom miatt utaznom nem tanácsos, csupán az vigasztal, hogy magam helyett olyan valakit küldök, akibe teljes bizalmam vethetem: fiatal ember, tehetséges és tette kész, hűsége rendíthetetlen, csöndes, tapintatos és körülöttem forgólván érett a mesterségéhez. Szolgálataira bizton számíthat, amíg Önnél idöz.”

A terítékem elé helyezett nagy tálról a gróf maga emelte le a fedelet, s nyomban nekifoghattam a felséges sült csirkének. Hozzá saláta, némi sajt meg a palack ótokajiból két pohárral - ennyi volt a vacsorám. Közben a gróf mindenféle kérdésére válaszoltam úti tapasztalataim tárából.

Mire kérdéseiből kifogyott, végeztem a vacsorával is, majd házigazdám kérésére széket húztam a tűzhöz, ott gyújtottam rá szivarjára. Azzal kínálta, hogy ő maga nem dohányos. A tűz közelségében alkalmam nyílt, hogy figyelemre méltó arcát jobban megnézhessem.

Határozott vonású, nagyon is határozott. Gyökéből kiszökő keskeny orra furcsán ívelt sasorr. Homloka boltozatos, haja a halántéka körül alig nőtt, másutt azonban dúsan. Bozotos szemöldöke szinte összeér az orra fölött. Száját nemigen látni a harcsabajusz alatt, azonban úgy tetszik, szorosra záruló, kegyetlen száj, hegyes fehér metszőfogai pedig olykor ajkára is ráharapnak. Idős embernek díszére válik az ilyen harsány fehér fogsor. Egyebekben: füle vértelen és hegyesedő, álla viszont súlyos, orcájának bőre csontjaira tapad. Legszembeötlőbbnek mégis a sápadtságát mondanám.

Térdén nyugvó kezének feje is fehérnek és finomnak tetszett a tűz fényénél, amint azonban közelebb ültem, látnom kellett, hogy nem is olyan finom kéz, inkább széles és tömpe ujjú. S

bármilyen furcsa, szőr nő a tenyerén. Keskeny körmei pedig hegyesek. Amint beszélgetés közben kezét a karomra tette, nem leplezhettem borzongásomat. Talán a lehelete is kellemetlen volt, de valami iszonyú émelygés fogott el. A gróf nyilván észrevette viszolygásomat, és visszahúzódott, majd metszőfogaiból többet kimutató gúnyos mosolygással a kandalló túlsó felére telepedett. Hallgattunk egy sort. Az ablak felé pillantván a hajnal első derengésére lettem figyelmes. Nyomasztott a hallgatás, s már szoltam volna valamit, mikor a csenden át-szűrődött a völgybéli farkashorda üvöltése.

- Hallga - szólalt meg a gróf, s a szeme felragyogott -, az éjszaka gyermekei! Micsoda zene telik ezektől! - Majd, gondolom, látta az arcomon, hogy nem osztozom lelkesedésében, ezért hozzáfűzte: - Hiába, uram, önök, városlakók meg nem érthetik a vadászt.

Majd felkelvén így szolt: - Törődött nyilván. Ágya vetve, holnap pedig pihenhet kedvére, mert a dolgom délutánig elszólít. Szép álmokat! - Azzal udvariasan megnyitotta előttem a nyolcszögű szoba ajtaját, onnan már betaláltam hálósobámba magam.

Furcsaságok szövevényébe bonyolódtam. Kétség környékez, félek. Némely megfigyelésemet magamnak sem merem megvallani. Isten őrizzen - ha nem másért, szeretteimnek!

*Május 7.* - Reggel van megint. Szinte teljes huszonnégy óráam telt pihenésben. Későn ébredtem, s mikor felöltöztem és kimentem az ebédlőbe, az asztalon hideg reggeli várt. Csupán a kávé volt melegen a kandalló tűzrostélyán. Az asztalon e kártyát találtam: „Fogjon a reggelinek. Nem tudom, mikor jövök meg. D.”

Így hát bereggeliztem, majd reggeli végeztével keresem a csengőt, hogy az asztal leszedhető. Csengőt azonban nem leltem. Meghökkenőek e háztartás fogyatékságai, kivált, ha a gazdagság szembeszökő jeleihez mérem. Íme, az evőeszköz arany és oly szép művű, hogy vagyont ér. A függönyök, a székek és heverők huzata, ágyam kárpitja drága szövetű, s újonnan is tenger pénzen vehették, holott évszázadosak és állapotuk pompás. Hampton Courtban láttam hasonlót, csak hogy az ottaniakat már megrágtá a moly, és foszladoztak itt-ott. Furcsaság az is, hogy tükröt egyetlen helyiségben sem találok. Még a hálósobámban sincs, és a magamét kell elővennem borotválkozáshoz és fésülködéshez. Személyzetet sem láttam még, de nem is hallottam; a várkastély környékéről sem hallatszik egyéb a farkasordításnál. Mikor az evéssel végeztem - nem tudom, reggelinek nevezem-e, hiszen ebédnek is kései volt, öt-hat felé járván az idő -, szétnéztem valami olvasnivalóért, mert a házban kószálnom a gróf engedelmével nélkül nem lett volna ildomos. Az ebédlőben azonban sem könyv, sem újság nem lévén, benyitottam a szomszédos terembe, s az a könyvtárnak bizonyult. (A hálósobám mellől nyíló ajtót is megpróbáltam, igaz, de zárva volt.)

A könyvtárban számos angol műre bukkantam, bekötött képeslapok és újságok teljes polcaira. A nagy asztalt is angol folyóiratok borították, bár frisseknek nem voltak éppen mondhatók. A könyvek közt akadt történelmi, földrajzi, politikai és közgazdasági tárgyú, fűvészkönyv, földtan, törvénytár - Anglia és az angol élet megannyi szelete. Megtaláltam a *Londoni Címtár*-at is, Whitaker *Almanach*-ját, a *Katonai és Haditengerészeti Névjegyzék*-et, sőt, ami szívemet kiváltképp megmelengette, az Ügyvédi Kamara tagjainak lajstromát is.

Javában nézelődtem, mikor a gróf belépett. Barátságosan köszönt, és éjszakai pihenésem felől érdeklődött, majd így folytatta: - Örvendek, hogy a könyvek közé betalálkozott. Alighanem lel kedvére valót. Mindezek - terjesztette szét a karját - jó barátaim, amióta fejembe vettem, hogy áttelepszem Londonba. Sok-sok kellemes órán tanítottak az ön Angliájának nagyságos voltára, a népes Londonra, nyüzsgő utcáira, s lehető teljességében megismertették az ottani életet s halált. Ámde, fájdalom, az ön nyelvét is csupán e könyvek által bírom.

- Méltóságos uram! - tiltakoztam. - Angolsága hibátlan!

A gróf meghajlással fogadta bókomat. - Köszönöm, barátom. Hosszú út elején járok csupán. Hiába tudom betéve a nyelvtant meg a szótárt, ha a nyelvem nem fordul.

- Hiszen kész szónok! - dicsértem.

- Ha azonban az ön Londonában vernék tanyát, nem akadna helybéli, aki meg ne mondaná, hogy idegen vagyok. Ennyivel én be nem érhetem. Itt nemesember vagyok, bojár, és a föld népe ural. Azért reméltem, hogy nem csupán Peter Hawkins barátom megbízottjaként érkezik hozzám, hogy londoni ingatlanom felől tájékoztasson, hanem itt marad egy ideig angolságom csiszolása végett, és hogyha a szólásban bármi aprót vétek, helyreigazítson. Bánom is, hogy ügyeim ma oly soká tartóztattak, és kérem bocsánatát.

Persze, megbocsátottam és megígértem mindent, majd egy füst alatt megkérdeztem, bejárhatok-e ide a könyvtárba.

- Hogyne - felelte. - Hajlékomban járhat-kehet kedvére, csupán a zárt ajtóban álljon meg. De hiszen azon úgysem jutna be. Nyomós az okom e kérésre, s az én tapasztalatom birtokában meg is értené.

- Nyilván - mondtam rá.

- Erdély peremén vagyunk - fűzte tovább a gróf a szót -, márpedig Erdély nem Anglia. Szokásaink merőben különbözök, s hogy némelyike máris szemet szűrt, azt elmondott úti tapasztalataiból látom.

Ebből hosszas beszélgetés támadt. Mivel sejtettem, hogy a gróf beszélne, ha nem egyébert, hát beszédének pallérozásáért, most én kérdeztem. Olykor kitért a válasz elől, máskor fordított a szón, mintha kérdésemet nem jól értené, többnyire azonban nyíltan felelt. Az idő múltával bátorságra kaptam, és faggattam érkezésem éjszakájának furcsaságai felől is, például, hogy a kocsis miért ment minden kék lángnak utána. Igaz-e, hogy ott lobognak a lángok, ahol arany van elásva? A gróf elmagyarázta, hogy a közhiedelem szerint az év egy éjszakáján az elrejtett kincsek felett láng gyúl. - Márpedig - mondta - amerre tegnap utazott, lehetnek rejtett kincsek mindenfelé, hiszen e vidék birtokáért lengyelek és törökök marakodtak századokig. Egy talpalatja nincs talán, amelyet lakóinak és hódoltatóinak vére ne trágyázott volna. A harcok régi napokban a benyomulók elől férfiak, nők, aggok és gyermekek felhúzódtak a bérctetőkre, s onnan védték kőgöregetekkel a feljárást. Ha azonban az idegen hadnak sikerült is betörnie, sokat nem talált, mert a nép kincseit a föld rejtette.

- Hogyan lehetséges azonban - firtattam -, ha a kincset ilyen biztos jel mutatja, hogy mind-  
eddig felfedezetlen maradt?

A gróf elmosolyodott és kimutatta hegyes kutyafogait. - Mert a föld népe botor eszű és nyúl-szívű. Kék lángok egy éjjel gyúlnak csupán, hanem azon éjen a pór nem tágít a vackáról, ha teheti. De ugyan megtalálná-e akárki kocsis, ha már a lángnak utánajárni bátorsága volt, a fölébe rakott követ másnap?

- Igazságot kell szolgáltatnom méltóságodnak - feleltem. - Én ugyan kövek közt el nem igazodnék e köves vidéken. - Azzal más kérdésre fordult a beszélgetés.

- Halljunk most valamit, tisztelt fiskális úr - nézett rám a gróf -, Londonról és a vételünk tárgyát képező ingatlanról. - Mentegetőznöm kellett feledékenységemért, hogy már magam nem hozakodtam elő vele, és bementem szobámba az iratokért. Amíg kicsomagoltam és rendeztettem őket, tányérok-evőeszközök zörgését hallottam az ebédlő felől, majd mikor visszatertem, láttam, hogy az asztalt leszedték közben, és lámpát gyújtottak, mert addigra bizony

ránk sötétedett. Lámpa égett a könyvtárban is. A gróf ott hevert a hencseren, és ki tudja, miért éppen Bradshaw *Angliai útikalauz*-át forgatta. Amint beléptem, eltakarította a könyveket meg a folyóiratokat az asztról, és nekiültünk a helyrajzoknak, jelzalogoknak, számoszlopoknak. Minden érdekelte a grófot. Elhalmozott kérdéseivel a ház s környéke felől, holott tájékozottabbnak bizonyult nálam.

- Járhatnék-e el másként, barátom? - felelte megállapításomra. - Ha odaköltözöm, magam leszek és nem folyamodhatom Harker Jonathan... bocsásson meg, ha országom szokása szerint családi nevét teszem keresztneve elébe... nem siethet tehát Jonathan Harker a segítségemre minduntalan. Elvégre Exeterben lakik másik barátommal, Peter Hawkins-szal egyetemben, és irataikba temetkeznek, mikor énnekem, jó néhány mérfölddel odébb szükségem rájuk a legnagyobb. Lássuk azért!

Aprólékosan ismertettem a purfletti ingatlan lekötését, majd amikor az adásvételi szerződésre kézjegyét rátette, én pedig egy levél kíséretében borítékoltam Mr. Hawkins részére, a gróf arra tért rá, hogyan esett a választásom ilyen alkalmasnak tetsző ingatlanra. Válaszom ismertetésén rövidíték, ha jegyzeteimre szorítkozom.

Purfleet egyik mellékutcájában akadt meg a szemem ezen az épületen, amely a kívánalmaknak nagyjából megfelelni látszott, és a kapuján megfakult írás hirdette, hogy eladó. Öles kőfal övezte, évszázados, már réges-rég javításra szorult volna, tölgykapuján rozsdá ette a vasalást. A birtoknak beillő ingatlant Carfaxnak nevezik, alighanem az ősi Quatre Face népi torzításaként, mivelhogy a ház négyhomlokú valóban, s mindenik egy-egy világtáznak tekint. Említett kerítőfala mintegy húsz hektárt foglal be. A házat terebélyes fák borítják árnyékba. Tava is van, mélynek látszó, sötét, alighanem források táplálják, mivel a tóból elfolyó víz pataknyi. A ház igen tekintélyes és középkori lehet, mert egyik fele kőből rakott, vastos. Magasan nyíló ablakait hasított vasrudak rekesztik. Valami öregtorony részének néztem. Régi kápolna- vagy szentélyféle is támaszkodik neki. Ezt a toldaléképítményt ugyan meg nem tekinthettem, mert a házból szolgáló ajtajához kulcsom nem volt, azonban Kodakommal több nézőszögből képet készítettem róla. Környékén ritka a ház, jelentősebb csupán egy akad közöttük: újabb toldalékával együtt egy tébolyda, azonban ingatlanunkról szerencsére nem látni.

- Örülök, hogy ilyen terjedelmes régi épületet szemelt ki - dicsért a gróf, amikor ismertetésemmel végeztem. - Ősi család sarja lévén nem is élném túl, ha új házba kellene költöznöm. Ház egy télben, egy nyárban nem válik lakályossá, márpedig nem sok tél meg nyár pereg le egy évszázadban sem. Boldoggá tesz régi kápolnája is. Mi, erdélyi bojárok nem szívesen gondoljuk el, hogy csontjaink majd a köznépével együtt porladoznak. Én magam nem keresem a vigasságot, a napfényes hancúrozást, a fiatalságot boldogító csillogó víztükröket. Fialat sem vagyok már, igaz, és sokéves nehéz gyász rágta el kedvemet. Várkastélyom falai romladoznak, sötét árnyékokat vetnek, és a szél hidegen sóhajtoz szakállszárazstói és gyilokjárói közt. Azért nem bánom a terebélyes fák árnyékát, mert gondolataimmal hűvösükbe menekülhetek.

A gróf komor szavai azonban mintha nem csengtek volna egybe a tekintetével, vagy talán arcának metszése olyan, hogy elmélkedés közben nem telik tőle egyéb a mogorva mosolynál?

Majd egy pillanatra engedelmet kért a távozásra azzal, hogy közben szedjem össze az irataimat. Mivel jó darabig nem tért vissza, ismét körülnéztem a könyvek között. Egy atlasz akadt a kezembe, amely persze mindjárt Angliánál nyílt, mivel a gróf Anglia térképét böngészhetette a legtöbbit. Jobban megnézvén láttam, hogy több helységet megjelölt rajta, mégpedig egyet London keleti felében, ingatlana táján, más kettőt Exeterben és Whitbyben, a yorkshire-i parton.

Eltelt majd egy óra, amíg rám nyitott. - Aha! - állapította meg. - A könyveket bújja! Helyes! A teljes nap azonban nem munkára rendelt. Hallom, elkészült a vacsora. - Azzal karon fogott és átvezetett az ebédlőbe, s a vacsora csakugyan ott gözölgött már az asztalon. A gróf ismét mentegetőzött, hogy eljártában vacsorázott már, azonban most is leült, s csevegett velem, akár előző este, amíg étkem elköltöttem. Utána szivarra gyújtottam megint, és a gróf órákig ki nem fogyott a kérdésekből. Sejtettem, hogy igen későre járhat, szólni azonban nem szóltam, gondolván, hogy tartozom vendéglátómnak minden magyarázattal. Álmos sem voltam, hiszen a napot átaludtam, azonban a borzongás mindig rám jön hajnalonta. A hajnal, hiába, olyan, mint az árapály fordulása. Azt mondják, a haldoklók jobbára hajnali órán múlnak ki a világból, vagy árapály fordultával, s akit a szolgálata ebben az órában fennmaraszt, az hitelt is ad a szóbeszédnek. Egyszerre kakas kukorékolását hallottuk a felszálló hajnali ködben, és a gróf felugorván megállapította: - Tessék, megint ránk világosodott! Bocsásson meg, hogy nem engedem jogos pihenéséhez jutni. Úgy látszik, új hazámról nem szabad ilyen érdekesen beszélnie, különben elfelejtkezem az idő múlásáról. - Majd meghajolt és magamra hagyott.

Visszavonultam hálósobámba, és félrehúztam a függönyt. Látnivalóm azonban kevés akadt. Ablakom kopár várudvarra nyílt meg a derengés égi mozgalmasságára, azért behúztam a függönyt hamarosan, és megírtam mai napomat.

*Május 8.* - Írás közben el-elfogott a kétség, hogy naplóm talán szerteágazóvá válik, ma azonban már örülök megfigyeléseim vegyes mindenféléjének. Jó, ha rögzítem e hely nyugtalanító különösségeit. Nem bánám, ha ép bőrrel kijutnék innen, bár még jobb lett volna, ha ide sem vet a sors. Az éjszakázás visel meg? Ha csak ennyi volna! Legalább meghányhatnám-vethetném mindezt valakivel! Ámde nincs kivel, csakis a gróffal, ő pedig... No, ki vele! Az a sejtelmem, hogy egymagam vagyok élő lélek a várkastélyban!

Megpróbálom inkább gyalogos prózára fordítani a szót, és megzabolázom a képzeletemet, mert ha most megbokrosodik, végem.

Alig aludtam néhány órát, felébredtem, aztán már nem jött álom a szememre. Felkeltem, borotválkozótükrömet az ablakra akasztottam, és éppen nekifogtam a borotválkozásnak, mikor kéz nehezedett a vállamra, s a gróf szólalt meg a hátam mögött: - Jó reggelt! - Össze-rezzentem, mert meghökkenett, hogy nem láttam, holott tükrom befogja a teljes hálósobát. Kínomban meg is metszettem magam egy cseppet, bár meg sem éreztem. Fogadtam a gróf köszönését, és fordultam vissza a tükörnek, hátha nem láttam jól. Ekkor azonban már nem tévedhettem semmiképp, hiszen a gróf szorosán mögöttem állt. Láttam a szemem sarkából is. A tükör mégsem vetette vissza a képét! A teljes szobát láttam benne, s magamat ugyancsak, éppen a grófot nem! Mivel e megfigyelésem annyi egyéb furcsaság halmazatának leghegyén állt, ideges lettem a gróf közelségétől. Akkor ötlött a szemembe borotvával ejtett sebem, mert vérezni kezdett, és a vér lecsordult az államon. Letettem a borotvát, és elfordultam; hogy tapaszt teszek a metszésre, azonban amikor a gróf meglátta vérző arcomat, düh lobbant a szemében, és a torkom után kapott. Elhúzódtam, így a keze csak a nyakamban függő olvasót érte - s ahogy azt érte, nyomban el is párologott a dühe.

- Vigyázzon a borotvával - intett -, mert veszélyes, ha a képét ezen a vidéken kicifrázza! - Azzal lekapta az ablakról a tükroemet, és így folytatta: - Ez a hiú kacat okozta a bajt. Ki vele! - Vaskeze egyetlen rántásával feltépte az ablakot, s a tükröt úgy kihajította, hogy lenn ezer darabra tört az udvar kövén. Majd szó nélkül kifordult a szobámból. Bosszant a dolog, mert nem tudom, hogyan borotválkozom ezután, ha ugyan nem az óram tokjára vagy a pamacsolóbögrém aljára kancsalítok. Szerencsére fém az is.

Az ebédlőben már várt a reggeli, azonban a grófot nem láttam sehol. Sebaj, megreggeliztem magam. Különös, hogy eddig még sem enni, sem inni nem láttam. Miféle ember ez?

Reggeli után kisebb felfedező útra indultam a várkastélyban. Egy lépcsőfordulóval feljebb délnek tekintő szobába jutottam. Pompás látványra nyílt az ablaka. A vár iszonyú meredély szélére épült, ha követ ejtenék le az ablakból, háromszáz ölet is hullna akadálytalan! Ameddig csak a szemem ellát, zöldellő erdő tengere, csupán a szakadékokat jelzi feketeség, s itt-ott ezüst szalagok, amerre patakok törnek medret a kövek közt.

Mind e szépség ecseteléséhez azonban kevés a kedvem, mert tovább mindenfelé zárt, elreteszelt ajtókbá ütközöm. A várkastélyból kijárásom nem lehet, ha ugyan nem az ablakon.

A gróf foglya vagyok!

### III. FEJEZET

#### *JONATHAN HARKER TOVÁBB ÍRJA NAPLÓJÁT*

Mikor ráébredtem, hogy rab vagyok, megvadultam. Rontottam lépcsőn fel, lépcsőn le, próbáltam minden ajtót és kikukkantottam minden ablakon, ámde hamarosan tehetetlenség nyomta el indulatomat. Amint most visszatekintek arra a néhány órára, azt kell gondolnom, megvesztem. Tipródtam, akár a fába szorult féreg. Mikor aztán láttam, hogy nincs segítség, magamba roskadtam, és megpróbáltam elgondolni, hogyan járhatnék el mégis célirányosan. Végző következtetésre azóta sem jutottam. Csupán annyi bizonyos, hogy egymást kergető gondolataimat nem tárom a gróf elé. Hogy rab vagyok, tudja jól, hiszen ő ejtett rabul, és nyilván tudja, miért, egyebet tehát nem tehetek, mint hogy újonnan szerzett tudomásomat megtartom magamnak, és résen vagyok. E pillanatban vagy az orromnál fogva vezet, mint a gyermeket, és félelmeimet fordítja ellenem, vagy veszélyes szorultságban vergődöm csakugyan. Ha pedig való ez, s nem játék, bizony fontos, hogy az eszem a helyén legyen. Idáig jutottam el, mikor lenről a nagykapu csikordulását hallottam, jelöl, hogy a gróf megérkezett. De nem a könyvtárba jött be, s amint csendesen belopakodtam volna hálósobámba, azt kellett látnom, hogy éppen ágyamat veti. Furcsa látvány volt, megerősítette azt a gyanúmat, hogy a várkastélyban cselédség nincsen. Amikor később az ebédlőbe nyíló ajtó résén láttam, hogy az asztalt teríti, gyanúm végző bizonyossággá vált, és újból megrémültem - mert ha a gróf maga lakja a várkastélyt, akkor a hintó kocsisa is ő lehetett -, ha pedig ő volt, akkor karjának kiterjesztésével parancsol a farkasoknak! Nem volt oktalan tehát a beszerceiek aggodalma, és útítársaim is tudták, mit puszognak. Értem már, miért kerítették a nyakamba keresztet, fokhagymakoszorút, mit akartak a csipkerózsával s a többivel! Kísérje Isten áldása azt a derék, rimánkodó asszonyt, kinek olvasója vigaszom és bizodalمام! Különös dolog, hogy olyan holmi szolgálja éppen lelkem támaszát, amely felől neveltetésem során annyi rosszat hallottam. Vajon ereje lehet-e, avagy csupán a részvét kézzelfogható emléke? Az effajta elmélkedéshez nyugalmasabb idők kellene. Azon kell igyekeznem, hogy a lehető legtöbbet tudjam meg Drakula gróf felől, mivel életem mentője lehet minden értesülés. Ma éjszaka, ha ügyesen forgatom a szót, talán többet kisedek belőle - tapintatosnak kell lennem mindenképpen, nehogy gyanúját felkeltssem.

*Éjjél* - Hosszas beszélgetésbe bonyolódottam a gróffal. A vidék története felől kérdeztem, ő pedig bámulatosan nekitüzesedett az elbeszélésnek. Történelmi alakokról jelen időben szólt, mintha ismerte volna őket, és megforgott volna valahány csatában, majd meggondolván úgy magyarázta lelkesedését, hogy a bojár személyében viseli családjának minden dicsőségét. Kivált izgatottá vált egyik ősének többszörös említése során, és hányattatásait ismertetvén mindegyre sodorított a fehér bajsán, sőt, ahogy felkelt s a szobát méregette, úgy ragadott a kezébe mindenfélét, mintha szétmorzsolni volna szándéka. Az elmondottakból legalább családfáját igyekszem híven feljegyezni:

„Tatár, török, lengyel, orosz közé szorultunk itt a Kárpátok külső karéján. A karéjon belül magyarok és szászok éltek, meg azok, akik közülük a biztonságot keresték. Mi, vajdák ivadéka hol harccal, hol fondorlattal védtük birtokainkat. Üköm, Vlad vajda Norinbergában kapta Zsigmond királytól és császártól a Sárkányrendet alattvalói hűségéért, arról nevezük magunkat a Sárkány Fiának: Drakulának... Hanem Vlad néhány év múltán már Murád szultánnal pusztítja Erdélyt, majd a várnai csatából visszatérő hős Hunyadi Jancut is elfoghatja.

Hunyadi bosszút állt, betört az országba, elűzte, és Dant tette a helyébe vajdának. Drakul segítségért a törökhöz folyamadt és kiszorította Dant, Hunyadi azonban megverte a törökök hadat, visszaiktatta hatalmába az elszaladt Dant, az pedig lefejeztette Drakult. Ettől fogva a Drakul meg a Dan nemzetsége úgy verseng az oláh vajdaságért, mint Magyarországra szakadt ivadékaik, a Drágffyak meg a Dánffyak az erdélyi vajdaságért. Dan vajda Hunyadi oldalán vonult a rigómezei ütközetbe, majd csata fordultán átpártolt a törökhöz. Még beszédesebb példája történetünknek a vajdaságban Dan után következő Drakula, akit vér szerint is, képmásai szerint is egyenes ösömnnek tekintek. Országát vaskézrel védelmezte a pártoskodás ellen, így érdemelte ki a Cepes melléknevet, amely Nyársalót tesz nyelvünkön. De nemcsak tulajdon birodalmában húzatta karóba az akkori követek becslése szerint alattvalóinak mintegy ötödét, hanem betört Erdélybe is; és szászokat meg magyarokat tanított nyársának félelmére. Beszélnek róla, hogy asztalt teríteni a legjobban áldozatai körében szeretett kinn a szabadban, és mikor egy vendégül látott követ a dögszagot panaszolta, Drakula megparancsolta, hogy húzzák karóba őt is tüstént, de jó hosszú legyen a karó, hogy a nagyméltóságú követet a dögszag ne bántsa. Mikor aztán királyi szomszédjában, a magyarok Mátyásában vaskezü hatalmasságra ismert ugyancsak, szövetséget kötött vele, úgy tört Bolgárországra, és ott, mondják, huszonötezer karóbahúzatottja körében ebédelt. Bolgárország azonban török gyarmat volt. A török nagy sereggel indult bosszúra Nagy István moldvai vajda szövetségében, Drakula pedig meggyőzve Budára menekült Mátyás királyhoz. Ott a hosszú vendégeskedés elbódíthatta. Így történt, hogy később, amikor a magyarok törtek haddal Havaselvére, és visszahelyezték vajdaságába Drakulát, ő hű maradt magyar szövetségéhez. Rajta is vesztett. Ösöm-másom feje hosszú nyárson került Konstantinápolyba. De hiszen az életnek azért tanítómestere a történelem, hogy tanuljunk tőle!”

Pirkadt megint, mire nyugovóra térhettem (NB. naplóm immár kísértetiesen hasonlít az *Ezeregy éjszaká*-hoz, mivel annak is minden története kakaskukorításra ér véget - Hamlet atyjának szelleme nemkülönben kakas szavára múlt el).

*Május 12.* - Néhány száraz adattal kezdem, számfejtői kapaszkodóul, s hogy vegyes tapasztalataim alá a főkönyvi mérleg vonalát húzhassam. Este, mikor a gróf bejött, jogügyletünk részleteivel kapcsolatosan tudakozódott, én pedig készen vártam válaszaimmal, mivel a délutánt odahaza készített jegyzeteim átrágásával töltöttem. A gróf éppen nem kérdezgetett hebehurgyán, azért kérdéseinek rendjét is igyekszem megőrizni itt, hátha hasznomra fordíthatom.

Először azt tudakolta, fogadhat-e Angliában két ügyvédet, vagy éppen többet kettőnél. Válaszom úgy hangzott, hogy tarthat akár tucatszám, ámbar nem ajánlhatom, hogy egy jogügylet bonyolítását akár kettőre bízva, mert egy-egy lépést alkalmanként egy tehet csak, s útjuk előbb-utóbb keresztezi egymást. Nyilván megértett, mert azzal folytatta tudakozódását, lehet-e akadálya, hogy az egyik ügyvéd példának okáért pénzügyeit intézze, másik a szállítmányozást, ha, ugyancsak példának okáért, a pénzügyek intézője a szállítmányozás útjától messze laknék. Teljes magyarázatát kértem, nehogy válaszómmal félrevezessem, s ekkor előállt szándékával:

- Maradjunk a példánál. Közös barátunk, Mr. Peter Hawkins a gyönyörű exeteri székesegyház tövében tevékenykedik, és ha messze lakik is Londontól, nekem ott megvásárolja ingatlanomat. Idáig megvolnánk. Ehelyt mondom el, ha talán eddig furcsállotta volna, miért nem kerestem ügyvédet Londonban. Nos, azért, mert úgy okoskodtam, hogy a londoni ügyvéd hozzácsapná az ügyemet valamely más ügyéhez avagy a barátjához, holott az én kívánságom az, hogy csakis az én ügyemmel foglalatostkodjék, amíg fizetem. Más kérdés viszont, ha meg-



szaporodnak az ügyeim, és teszem azt, árut szállítmányoznék többfelé, mondjuk, Newcastleba, Durhambé, Harwichba vagy Doverbe, nem járnék-e jobban, ha mind e rendeltetési helyeken ügyvédet fogadnék? - Válaszom úgy szólt, hogy megtehetné ugyan, de minekünk, ügyvédeknek ügynökséghez hasonló helyközi hálózatunk is van, és az ügyfél a helyszínen az ügyvédje által kioktatott idegen ügyvédre is rábízhatja magát.

- Mindazáltal megmaradhatok cselekvési szabadságomban, ugyebár? - tapogatózott.

- Hogyne - feleltem. - Annál is inkább, mert az üzletemberek bátorságosabban cselekszenek, ha ügyeiket nem kell minden fiskális orrára kötniük.

- Igaz! - bólintott rá a gróf. Majd az ügyvédi megbízás formái iránt érdeklődött, és kitért a várható bökkenőkre is, még hozzá olyan körültekintően, hogy magyarázatom közben ébredtem rá, milyen csavaros eszű jogász veszett el benne. Elvégre országunkban sosem járt, ügyeket soha nem intézett, s íme, az ügyvédi megbízásnak fontosabb mozzanata a figyelmét el nem kerüli. Amikor a kíváncsiságát kielégítettem, sőt bizonyításul bőségesen idéztem könyveiből is, egyszer csak felkelt és fordított a szón.

- Írt-e első levele óta Peter Hawkins barátunknak vagy bárki másnak?

Némi keserőséggel válaszoltam, hogy bizony nem, mivel alkalom a levelek elküldésére nem kínálkozott.

- Írjon hát most, barátom - tanácsolta a gróf, és súlyos keze a vállamra nehezedett. - Írja meg barátunknak meg akinek csak írni szándékozna, hogy a dolga még egy hónapig ideköti.

- Olyan sokáig? - szakadt ki belőlem.

- Szükségem van önre. Mikor tanítómestere, vagy, mint mondja, principálisa úgy döntött, hogy maga helyett küldi, tudnia kellett, hogy az ő megbízatása erejénél fogva önnel is rendelkezem. Jól mondom?

Tehettem-e egyebet, mint hogy megadóan rábólintok? Valóban Mr. Hawkins érdekére kell tekintettel lennem, nem a magaméra. Különben amíg a gróf beszélt, szeméből és tartásából egyaránt kitetszett, hogy foglya vagyok, és választásom úgyszincs. A gróf látta arcomon a vívódást, majd megadásomat, mert tovább szorongatott, ha bármi kesztyűs kézzel:

- Kérem továbbá, fiatal barátom, szorítkozzék leveleiben üzleti ügyeire. Ismerőseit is megnyugtassa, mert látják, hogy a dolga jól van, és igyekeznek haza, igaz? - Azzal három ív levélpapírt és három borítékot tett elébem. Ránéztem az idegenbe szánt hártypapírra, majd a grófra tekintettem fel, és a hegyes kutyafogait alig kiszöktető csöndes mosolygását látván megértettem azt is, hogy írnom csínján kell, mert megérti az utolsó szóig. Azért úgy döntöttem, Mr. Hawkinst csupán a jogügylet állásáról tudósítom most, később írok neki titkon és Minának ugyancsak, mert neki írhatok gyorsírással is, hiszen a gróf a gyorsírással nyilván fennakadna. Azért megírtam két semmitmondó levelet, majd nekiültem olvasni. A gróf végzett levelezésével, közben sűrűn betekintett az asztalra került jogi művekbe, végül fogta két leveletemet, a magáéi közé csapta, a levélcsomót nekidöntötte írókészletének, majd kiement. Alig csukódott rá a könyvtár ajtaja, fogtam s megnéztem levelei címzését. Lelkiismeretem sem tiltakozott, hiszen úgy éreztem, védekezésem jogos.

Az egyik levél címzettje a whitbyi Porond 7-es száma alatt lakó Samuel F. Billington volt, a másiké a várnai Herr Leutner, a harmadiké a londoni Coutts és Tsa cég, a negyedik Klopstock és Billreuth bankár uraknak szólt Buda-Pesth-re. A második meg a negyedik levél borítékját nem pecsételte le. Már azon voltam, hogy elolvasom, mikor láttam, hogy mozdul az ajtókilincs. Visszasüppedtem a kerevetre. Éppen annyi időm maradt csak, hogy a leveleket a he-

lyükre visszaállíthattam, s kezembe vehettem könyvemét ismét, mikor a gróf újabb levéllel tért vissza. Gondosan lepecsételte a nyitva maradt kettővel együtt, majd hozzám fordult.

- Megbocsásson, bokros teendőim elszólítanak. Remélem azonban, kényelmének nem lesz fogyatkozása. - S máris indult, de még az ajtóból visszanézett. - Egy tanáccsal, illetve figyelmeztetéssel hadd szolgálak, kedves ifjú barátom. Ha e szobák tájékáról messzibb eljárna a várban, álmra ne hajtsa fejét. Régi építmény ez, rossz emlékek kísértének benne, és álmait dűlják az alvónak. Fogadja meg a szavamat! Ha elálmosodnék, siessen vissza hálósobájába vagy ide a könyvtárba. Itt nyugodt lesz az álma. Ha másként tesz, hát... - Megszakadt mondatát félre sem érthettem, mert a kezét úgy dörzsölte, mint aki mossa. Kétség csupán annyi maradhatott bennem, vajon az álom lidérce bizonyulna-e pusztítóbbnak, vagy a valóság e rejtélyes szorongatása, amint percről percre tapasztalom.

*Később* - Fontolgom még a dolgot, de kétségem elmúlt. Tartanom az elalvástól inkább a gróf jelenlétében tanácsos, azonban a rózsafüzér ágyam felett lesz mindig, hogy az álombéli vergődéstől megóvjon.

Mikor a gróf eltávozott, visszahúzódtam szobámba, majd egy ideig nem hallván hangot, felmentem a kőlépcsőn ahhoz az ablakhoz, ahonnan oly messzi elláttam délnek. A távoli látóhatár a szabadság érzésével töltött el, és szívesebben nyugtattam rajta a szemem, mint a köves udvar szurdékán ablakom alatt. Mintha tömlőből kerültem volna friss levegőre, akár éjszaka... Az éjszakai lét egyébként mindjobban megvisel. A tulajdon árnyékomtól is megriadok, és rémes sejtéseim támadnak. Nem mintha jogosultak nem lennének ebben az elátkozott várkastélyban! Itt azonban kitekintek a fakó holdfényben fürdő tágas messziségbe, és mintha napvilágon lennék. A hegyek szinte olvadoznak a derengésben, a mély árnyékban nyugvó völgyek és hasadékok bársonyossága megüdíti szememet, még légzésem is nyugalmasabb.

Amint az ablakon kihajoltam, arra neszeltem, hogy egy emelettel lejjebb, az alanti szobasortól talán balra valami mozdul, azon a tájékon, ahonnan a gróf szobájának ablaka nyílik e kies tájképre. Az ablak könyöklője rég kidőlt, azért óvatosan meghúzódtam az időrágta kőkáva mögött, onnan lestem lefelé.

Először annyit láttam, hogy a gróf bújik ki az ablakon. Arcába nem pillanthattam ugyan, de a nyaka s a mozgása megbizonyosított, hogy ő az, leginkább a keze, mert afelől tévedés nem lehetett. Mulattatott a látvány elsöre, hiszen a foglyot kicsinységek elmulattatják, azonban érdeklődésem réműletre vált, mikor azt láttam, hogy teljes teste kibukik az ablakon, és kúszni kezd a falon, még hozzá fejjel lefelé a szédítő mélységnek, és köpenyege, akár a denevérszárny, úgy borul fölébe. Nem hittem a szememnek. Gondoltam, a holdfény játszik vele. Jobban belemeredtem a derengésbe, de úgy sem láttam egyebet: a keze meg a lába ujjja kapaszkodott a kövek illesztései közé, ahonnan az idő a mészhabarcsot kipiszkálta régen, úgy ereszkedett lefelé, sebesen, akár a gyík.

Miféle ember az ilyen? Ember-e? Rettegés száll rám, mert tudom, hogy nincs menekvésem innen, s okom a rettegésre szaporodik...

*Május 15.* - Megfigyeltem azóta is a gróf gyíkkúszását. Oldalozón halad lefelé százlábnyit, és mindig balra tart, majd eltűnik valami lőrésben vagy ablakban. Utánahajoltam, hátha láthatom, hol, de hiába, mert fal színében a nagy távolság nem kínál kellő látószöveget. Úgy véltem, most elhagyja a várát, és ha az alkalom kedvez, jobb helyismeretet szerezhettek. Visszamentem a szobámba lámpásért, és elkezdtem próbálgatni az ajtókat. Zárva találtam a legtöbbjét. Azt is megállapítottam, hogy a zárok újabbak az ajtóknál. Majd a kőlépcsőn leereszkedtem az

előcsarnokba, ahol fogadásom történt, és azt tapasztaltam, hogy a nagy szárnyas kapu retesze nyílik ugyan, záróláncait is lekasztom könnyedén, zárát azonban csakis kulccsal nyithatnám. Kulcs pedig nincs sehol. A gróf szobájában lehet, így okoskodtam, s ha majd a szobáját egyszer nyitva felejtí, besurranok, megkaparintom, és akkor szökhetek. Tovább indultam felfedező utamon mindenféle lépcsőkön, faljártatokon és folyosókon, és sorra próbáltam az ajtókat. A fogadócsarnok két ajtaját nyitva találtam - kisebb szobákba vezettek, sokat azonban ott sem találtam, csupán porlepte és molyette bútort. Végre akadt egy emeleti ajtó is, amely zárva volt ugyan, de a nyomásnak engedett - leszállt, csupán úgy tetszett, mintha zárva lett volna. Úgy éreztem, elszalaszthatatlanul jó lehetőségem kínálkozik, azért nekifeszítettem a vállamat, és addig erőlködtem, amíg befurakodásomhoz elegendő rést szorítottam rajta. A hálósobámtól jobbra eső szárnyba jutottam így. Ablakaiból láthattam, hogy a várkastély déli szárnya ez, legszélső helyiségeiből az ablakok délre meg nyugatra tekintenek. A déli ablaksor alatt végig, mint már előbb is láttam, nyaktörő a meredély. A vár három feléről megközelíthetetlen kőszálra épült, ablakait mind úgy nyitották, hogy sem kőhajító gép, sem csatakigyó el nem érhetné, azért legvilágosabb szobái voltak a legvédettebbek egyben. A nyugatnak húzódtó tágas völgy túlsó felén hegyek lába emelkedett körisfák és csipkebokrok sűrűjében, gyökereik omladozó pandalokat hálóztak be. A várkastély régi lakosztályai e szárnyon foglalhattak helyet, mert a bútortat kényelmesebbnek látszott, mint az én fertályomon. A csutás üvegablakokon beömlő sárga holdfényben láthattam a színüket is, már amennyi szín a porréteg alól előtetszett - lámpásomnak ugyan hasznát nemigen vettem itt, mégis örültem, hogy rossz sejtelmeimbe van mivel belevilágítanom. Mindenképpen vígabbam voltam, mint fenn, ahol a gróffal tanyázunk, és idegeimnek némi fegyelmezése után sikerült is letelepednem egy kicsiny tölgyfa asztalhoz, amelynél talán valami szende szűz körmölte valamikor pirongón helyesírási hibáktól hemzsegő szerelmes levelét, és gyorsírással bejegyeztem naplómbe mindent, amit újabban tapasztaltam. A tizenkilencedik század dühömmel vonult be ide, a szívós századok azonban dacolnak „modernségemmel”.

*Később, május 16 délelőttjén* - Fohászokodom, hogy józan eszem el ne hagyjon - ide jutottam! Hol már a biztonság és minden biztosítéka! Csupán azt remélhetem, nem bomlok meg, ha ugyan meg nem bomlottam máris. Szemtől szembe állít a tébollyal, hogy a várkastélyban kísértő réműletből csak a grófra tekinthetek szolgálai bizodalommal! Könyörületes Isten! Elmémbe világosság gyúl, miért adta Hamlet herceg szájába Shakespeare e szavakat:

*Hol a tárcám - leírom, hadd íróm le,  
Hogy ember úgy mosolyoghat s gaz lehet!<sup>2</sup>*

- mert hogy a döbbenet az eszemet ne vegye, attól az írás menthet meg, semmi más.

A gróf nem ijesztett rám rejtelmes figyelmeztetésével, hanem a jövőben szent félelemmel fogadom meg minden tanácsát!

Amikor bejegyzésemmel végeztem, naplómbe s ceruzámbe zsebembe csúsztattam és elálmosodtam. A gróf tanácsa eszembe jutott ugyan, azonban az engedetlenségben örömmet leltem volna, vagy a nehéz álmoság makacsolt meg? Csábított a holdvilág is meg a szabad messziség, azért hamarjában úgy határoztam, hogy nem térek vissza árnyék járta lakosztályomba, hanem itt alszom el igenis, ahol a régi hölgyek üldögélték le az életüket, és a háborúban járó férfinép után sóhajtozva dallal könnyítettek szívükön. Egy kerevetet kijjebb húztam a sarok-

---

<sup>2</sup> Arany János fordítása.

ból, hogy fektemből is ellássak délnek meg keletnek, és a porral mit sem törődve végighente-redtem rajta.

El is alhattam alighanem, már legalább remélem, mert ha álmot láttam, annyira valóságos volt, hogy most, a reggel teljes verőfényénél sem kételkedhetek benne.

Nem voltam egymagam egyszer csak. A szoba nem változott, amióta beléptem: a holdvilágnál még lépteim nyomát is láthattam a padló porában. A holdfény körében azonban három fiatal hölgyet pillantottam meg. Ruhájuk s viselkedésük szerint úri kisasszonyok lehettek. Álmodhattam őket mégis? Mert hiába világított mögülük a hold, árnyékokat nem vetettek. A közelemben óvakodtak, elnézegettek egy darabig, majd összesúgtak. Kettő fekete hajú volt és sasorrú, akár a gróf. Merő tekintetüket követve azt láttam, hogy a szemük szinte vörös a hold nyájas világánál. A harmadik szőke volt, zuhatagos aranyszőke, és a szeme akár a mély tűzű zafír. Mintha ismerős lett volna az arca valamelyik nyomasztó álmomból. Fehér foga ragyogott mind a háromnak, mintha gyöngysort tettek volna csábos ajkaik közé. Kínosan fészkelődni kezdtem, mert feltámadt bennem a félelem, de inkább az a vágy, hogy csókjukat rám tapasszák. Vonakodón jegyzem ide, hiszen Mina elolvashatja egyszer, s még fájdalmat okozok neki, de így volt. Összesúgtak, mondom, majd összenevettek, oly ezüstös kacagással, hogy inkább vizespoharak játékos csengetéséhez hasonlíthatnám. A szőke kacéran megrázta fürtjeit, s a másik kettő a fülem hallatára biztatta: - Rajta csak! Te légy az első, mi majd utánad! Fiatal ember, telik belőle hármunknak!

Moccanatlan feküdtem, és a szempillám alól lestem gyötrő várakozásban. A szőke odalépett, fölém hajlott, már a leheletét éreztem a bőrömön. Édes lehelet volt, mézédés, de ahogyan kacagásának ezüstje mögül üveg csengését hallottam, a mézben csömörletesség sejlett, akár a vér szagában.

Féltem volna feltekinteni, csak lestem a szemem részén. A szőke térdre ereszkedett, szinte legelt rajtam a szeme. Ledérsége izgató is volt, undorító is. Ahogy nekihajolt a csóknak, úgy nyalta a szája szélét, ahogy az állat, a holdfény ragyogott piros nyelvén és metsző fehér fogán. Hajlott a feje is sóvár tekintete után, és már ajkával csiklandozta számát, majd az államat, majd mintha a torkom táján állapotodott volna meg. Ott éreztem forró leheletét, és a nyelve szinte hallhatóan csettent. Már éreztem fogainak kemény szorítását is bizsergő bőrömön. Remegő szívvel, kéjesen vártam.

Hanem abban a percben a gróf megjelenésére lettem figyelmes. Mint akit a vihar sodort be, olyannak láttam akaratlanul táguló szemrésemből. Vaskeze megragadta a szőkeség karcsú nyakát, és iszonyú erővel rántotta le rólam. A távolodó szempárban, a gyöngysor vicsorgásában haragot láttam ugyancsak, de mi volt ez a gróf dühéhez! Félisten háborgását képzeltem ilyennek. Vöröslő szemében a pokol tüze lángolt, amint egy karlendítéssel ellódította a szőkét, a másik kettőt pedig visszaparancsolta, akár a farkasokat érkezésem éjjelén. Színpadi suttagása betöltötte a szobát, amint rájuk ripakodott:

- Hogy merészeltek hozzányúlni, ha egyszer megtiltottam! Pusztuljatok! Ez már az enyém! Amelyik hozzápiszkál, annak énvelem gyúlik meg a baja!

- Mert te soha nem szerettél! Nem is tudod, mi az! - kacagta a szőke kacéran, és a másik kettő is felkapta lélektelen kacagását.

A gróf arcomon felejtette a szemét, és nagy sokára felelt: - Telik tőlem is szerelem, igen, tudjátok ti azt a régmúltakból. De nem bánom. Megígérem, ha én végeztem vele, a tietek lehet. Csókolhatjátok kedvetekre. De most takarodjatok! Felébresztem ökelmét, mert dolgunk lesz egymással.

- Hát ma éjszakára semmit nem hoztál? - kérdezte az egyikük vihogva, és arra a táskára mutatott, amelyet a gróf a földre vetett berobbantában. Mintha mozgott volna benne valami.

A gróf csak biccentett, s az egyik nő ugrott a táskához, és megnyitotta. Ha a fülem nem csalt, fojtott gyereksírást hallottam holmi rongyok közül, de a három nő körülállta, s mire rémületemből ocsúdtam, eltűntek iszonyú zsákmányukkal. Ajtó nem volt a közelükben, hogy ajtón juthassanak ki, mellettem kellett volna elmenniük, ők azonban a holdsugárra kaptak fel, úgy tűntek ki az ablakon. El sem oszlottak mindjárt, még a ködalakjukat, mint valami higanygőzös derengést, láthattam egy darabig. Aztán elaléltam.

## IV. FEJEZET

### *JONATHAN HARKER TOVÁBB JEGYEZ*

Ágyamban ébredtem. Ha nem álmodtam, a gróf hozhatott idáig. Próbáltam megérteni, hogyan is történt, de semmi kézzelfogható bizonyítékát nem találtam. Körülményi bizonyítékok még akadtak volna, például, hogy a ruhámat nem a szokásom szerint összehajtogatva találtam az ágyam mellett, s hogy az órám nem húztam fel, holott soha nem fekszem le anélkül. Figyelnem kell, hátha akad jel egyéb is. Egy szerencsém volt. Ha valóban a gróf fektetett le, igyekezhetett, mert zsebeimet, úgy látom, nem forgatta ki. Ha naplómát megtalálja, nyilván bőszíti, hogy el nem olvashatja, s vagy magához veszi, vagy megsemmisíti. Hanem szobámra inkább menedékként tekintek már, mint a borzalmak tanyájára, mert ijesztőbbet e percben el sem gondolhatok, mint a három némbert, amelyik a véretem szívta volna - azaz szívna.

*Május 18.* - Lementem megint, hogy napvilágnál nézzem meg azt a szobát, mert az igazat tudnom kell. Csakhogy az ajtaján be nem hatolhattam. Annyira becsapták, hogy a félfája meghasadt, meg azt is láttam, hogy nem a zára miatt nem enged, hanem belülről rekesztették el. Aligha álmodtam tehát.

*Május 19.* - Bizony kelepcébe szorultam. Este a gróf igen udvariasan megkért, hogy írjak három levelet, az egyikbe azt, hogy dolgomnak itt végére jártam, s hogy néhány napon belül hazaindulok, a másikba, hogy másnap reggel indulok, a harmadikba pedig, hogy elindultam a várból és az éjjel Besztercebén szállok meg. Hiába lázadoztam, látnom kellett, hogy a gróf markában vagyok. Kenyértörésre nem vihetem vele, márpedig, ha a levélírást megtagadom, gyanakvóvá lesz. Tudja így is, hogy belepillantottam a kártyáiba, és ha életem megkíméli, bajt zúdítok a nyakába, azért látni való, hogy időm kimért. Lesnem kell, hátha nyílik alkalom a szökésre. Amíg a leveleket magyarázta, annak a dühnek a szikrája villant a szemében, amellyel a szökét lerántotta rólam. Azzal érvelt, hogy itt ritkán és rendetlenül jár a posta, soraim pedig barátaim megnyugvását szolgálják. Annyira fogadkozott, hogy a levelek úgyszemint jutnak tovább Beszterceből egyhamar, és ha még elidőznék, nem számít az a néhány nap a posta lassúságához képest, hogy jobbnak láttam, ha megértést mutatok. Csupán annyit kérdeztem, mikorra keltezzem a leveleket.

A gróf számolgatott egy darabig. - Legyen az első kelte június 12., a második június 19., a harmadiké 29.

Így legalább tudom, mennyi időm adatott!

*Május 28.* - Mintha módja nyílnék a szökésnek vagy annak legalább, hogy hírt juttassak haza. Cigánykaraván vonult erre, és egy időre letanyáztott a vár udvarában. Olvastam már ilyen cigányokról. Könyvem külön osztotta őket azzal, hogy oláh-cigányok, bár rokonaik a világ más táján élő cigányságnak. Erdélyben s Magyarországon ezrével kóborolnak teljes törvénytelen-ségben, és csupán vajdájuk szavára hallgatnak. A vajda nevét viseli a karaván is. Róluk mondják, hogy templomuk szalonnából épült, de megette a kutya, azért csak a babonáságuk maradt. Nyelvük is elűt a többiekétől.

Megírok néhány levelet haza, s rájuk bízom, tegyék postára. Az ablakon át már értekeztem velük, és kezdünk barátkozni. Ha meglátnak, lekapják a kalapjukat, és hódolatuk mindenféle jelét adják, amit azonban felkiáltanak, abból semmit nem érthetek nyelvük ismerete nélkül.

Meg is írtam a leveleket - Mináét gyorsírással, Mr. Hawkinsnak pedig csupán annyit, hogy Minát keresse meg. Minának ismertettem sanyarú állapotomat, azonban sejtelmeim hüvelyezésébe nem bocsátkoztam, nehogy halálra rémítsem.

Lejuttattam a leveleket. Egy-egy arannyal dobtam ki ablakom rácsain, és félreérthetetlenül jeleztem a cigányoknak, hogy tegyék postára. Amelyiknek a kezébe jutott, a szívéhez szorította és meghajolt, majd betűzte a kalapjába. Többet nem tehetek. Visszamentem a könyvtárba, és nekiültem az olvasásnak.

Mivel a gróf eddig nem került elő, feljegyzem még, hogy...

Hanem aztán előkerült, letelepedett mellém, és előhúzta két leveletem. - Nézze, mit kaptam a cigányoktól - magyarázta higgadtan, míg megbontotta őket. - Lássuk csak. Az egyiket ön írta Peter Hawkins barátomnak, a másikat... - S amint a boríték nyitása után fennakadt a különös jeleken, a szemében veszedelmes fények gyulladoztak - ...A másik aljasság, a vendégszeretet meggyalázása! Mivel kézjegyet sem látok rajta, tegyünk úgy, mintha nem tudnánk, kitől származik. - Azzal borítékostul a lámpa lángja fölé tartotta és elemésztette. - Ez a levél viszont, a Hawkins barátunknak szóló, ez elmehet. Bocsássa meg, hogy a pecséttel megtörtem a levél titkának szentségét. Ugyan nem pecsételné le újra? - Odanyújtotta a levelet, majd egy udvarias meghajlással a tiszta borítékot is hozzá.

Nem tehettem egyebet, megcímeztem azt is, és szóttalanul visszaadtam. Mikor a gróf kiment, hallottam, hogy az ajtóban halkán fordul a kulcs. Egy perccel később próbáltam, és zárva volt csakugyan.

Két óra is eltelhetett, mire visszatért. Beléptére felriadtam, mert bizony elnyomott az álom ott a heverőn.

- Nocsak! - köszönt rám jókedvűen. - Hát fáradt? Legjobb, ha ágyba bújnik. Ott lesz békés az álma. Ma éjszaka nem is verném ki a szeméből, annyi a teendőm. - Biztatására át is települtem hálószobámba, és bármilyen furcsa, álomtalan álomba merültem. Szül nyugalmat, lám, a keserűség is.

*Május 31.* - Reggel azzal a szándékkal ébredtem, hogy poggyászomból levélpapírt és borítékot veszek magamhoz, hogy bármikor megírhattam, ha alkalom kínálkozik. De milyen kínos meglepetés várt! Holmim közül minden papír eltűnt, jegyzeteim, még a visszaút csatlakozásairól készítettek is, ajánlólevelem, minden, aminek csak innen szabadulván hasznát vehettem volna! Elhűlten ereszkedtem neki a töprengésnek, levéltárcámban keresgéltem, majd átkutat-tam azt a szekrényt, amelybe ruháimat akasztottam.

S íme útiruhám, felöltöm, pokrócom eltűnt nyomtalanul! Valami gazság készül.

*Június 17.* - Ma délelőtt is csak ültem az ágy szélén, és törtem a fejemet, mikor egyszer ostorpattogásra s a köves udvaron kaptató paták zajára lettem figyelmes. Ugrottam az ablakhoz, és láttam, hogy két málhás kocsi fordul befelé - nyolc ló vonja mind a kettőt, és minden pár lónak nagy botos, nagy kalapos, bundás, csizmás rusznyák a hajtója. Szaladtam az ajtóhoz, hátha lenn megnyitják nekik a nagykaput, akkor talán beszélhetek velük, de azt tapasztaltam, hogy már lakosztályomból sincs kijárásom.

Az ablakon át próbáltam tehát szót érteni velük. Kiáltásomra felnéztek, és bambán mutogattak. Majd előkerült a cigányvajda, és mikor látta, hogy énrám mutogatnak, mondott nekik valamit, amin összenevettek. Attól fogva kiáltozhattam én, föl sem néztek többet. Leszegték a fejüket, úgy emelték le a kocsikról nagy ládáikat; nem szakadtak bele, sőt a ládák döngéséből arra következtettem, hogy üresek lehetnek. Mikor ott tornyozódtak már az udvar sarkában, a cigányvajda pénzt nyomott a rusznyákok kezébe, azok megköpködték, majd kifelé fordították a kocsijuk rúdját. Hamarosan alig hallottam ostorcserdítéseiket is.

*Június 24-én, hajnalban* - A gróf az éjjel korán elbúcsúzott és bezárkózott a szobájába. Kisvártatva utánamerészkedtem, majd meggondoltam, és felszaladtam a lépcsőn a délre nyíló ablakhoz. Az jutott eszembe, hogy innen tarthatom szemmel legjobban a grófot, mert valamilyen főhet a feje! A cigányok itt tanyáznak a várban és mesterkednek. Időről időre csákányzuhogást, ásócsikorgást hallok.

Félóra nem telt bele, megjelent ablakában a gróf. Visszahúzódtam, úgy lestem, amint kibukik. Döbönteni kellett látnom, hogy útiruháim vannak rajta, a vállán meg az a tarisznyaféle, amelyet a három néember oly diadalmasan kapott fel azon éjszaka. Útjának célja felől kétségem nem lehetett - hanem az én ruhámban! Szóval az én képemben akar mutatkozni faluban vagy városban, ahol a leveleimet postára teszi, és ami gonoszságot elkövet, a lakosok majd énnekem tulajdonítják!

Tehetetlenül rágódok, és rabságomban annyi vigaszom sincsen, amennyit a közönséges bűnös megkap a törvény őreitől.

Úgy határoztam, kivárom a gróf visszatértét itt az ablakban. Egy idő múltán apró gömbök derengtek fel a hold sugaraiban, először csak fényes porszemcsék, majd forgásukban homályos gombolyagokká gyűltek. Ahogy elnéztem pattogásukat, bénító nyugalom szállt rám. Megfészkelődtem az ablak bélében, hogy kényelmesebben szemlélhessem ezt az égi biliárdjátékot.

Arra rezzentem, hogy kutyák vonítanak valahol a völgyben. Furcsának tetszett, hogy a távolsághoz mérten milyen közletről hallok. S a hangra a táncoló gomolyagok is alakot kezdtek ölteni. Egyszerre mintha ösztöneim lázadtak volna fel, úgy vergődtem ott, mintegy delejes álomban, míg az eszmélet egy pillanata rá nem vezetett, hogy a hold sugaraiból az a három néember bontakozik ki, akiknek a gróf elígért. Szűkülőn menekültem vissza szobámba, oda nem hatolhatott a hold sugara, és lámpám békés világa várt.

Eltelt talán két óra is, mikor a gróf szobájából zajt hallottam, majd mintha valami éles sikoltás szakadt volna meg, s arra csend következett. Siket csend. Dobogó szívvel osontam az ajtóhoz, de zárva találtam. Tehetlenségemben leroskadtam, s nekifogtam sírni.

Majd az udvar felől hallottam sikoltást, többet is - nő sikoltozott. Feltéptem az ablakot, és letekintettem rácsai közt. Asszony állt lenn valóban, dúlt hajú. A két kezét úgy szorította a mellére, mintha futás után akarta volna a zihálását elnyomni. A kapu kőkávájának dőlt, és ahogy feltekintvén meglátott, rám rivallt: - Add vissza a gyermekemet, szörnyeteg!

Utóbb térdre esett, és kezét tördelvén hajtogatta szívet tépő könyörgését. Mikor a siránkozásból kifogyott, mellét verte, haját tépte, végezetül arcra bukott, és hallottam, hogy tenyerével paskolja a súlyos tölgykaput.

Valahonnét messzi a fejem fölül, talán a toronyból a gróf recsegő színi suttogását hallottam, és az erdők farkasainak ordítása válaszolt rá nyomban. Nem telt bele idő semennyi, hordájuk úgy dőlt be a várkapun, mintha csak felvonóhídjának leeresztésére várt volna.



Az asszony nem sikongott tovább, és elhalt hamarosan a farkasok ordítása is. A horda egyenként széledt el, s oldalogtában a száját nyalta mindenik ordas.

Az asszonyt nem sajnálhattam, hiszen gyermeke nélkül maga is a halált választotta volna.

Mit tegyek? Mit tehetnék? Hogyan rázhatnám le az éjszaka meg a rettegés páros igáját?

*Június 25-én, reggel* - Csakis az tudhatja, akit éjszaka megkínzott már, mennyire kedves a reggel szemnek, szívnek egyaránt. Mikor a nap sugarai már a lenn ásító várkapu súlyos dongaívét verték, mintha a képükben galamb repdesett volna alatta olajágának jó hírével, rettegésem úgy párologott el, mintha nedves ruhában kinn álltam volna a verőfényen. Cselekednem kell, míg a nap ereje bátorságot ad! Tegnap éjjel, ha igaz, postára került első előrekeltett levelem. Mire viszik mind, a szörnyeteg nyomomat is eltörli a föld színéről.

De most ne borongj, hanem cselekedj!

Sanyargattatásom ideje az éjszaka volt, akárcsak az éjszaka veszélyeivel zsarolt volna a gróf. Színét neki nappal sose láttam. Lehetséges, hogy akkor alszik, mikor mások talpon vannak, s akkor éber, mikor alszik a világ? Ha a szobájába lejutnék, megtudhatnám. De hogyan? Ajtaja zárva mindig.

Lejuthatok igenis, csak merszem legyen. Ahogyan ő le s fel jár, bejuthat oda más is. Hiszen magam láttam, hogyan kúszik ki az ablakán, miért ne kúszhatnék be hozzá hasonlóan? Nyaktörő vállalkozás, de ha meg nem próbálom, többet kockáztatok. Elvégre nem lábasjóság az ember, hogy békésen ballagon a tagló alá! Isten veled, Mina, ha vállalkozásomba belebukok, Isten veled, tanítómesterem, apám helyett apám!

*Aznap még, később* - Megkísértettem, és Isten segedelmével vissza is jutottam ide a szobámba. Hadd jegyzem sorjában, mint történt. Amíg az akarás acélozott, felszaladtam a déli ablakhoz, és nyomban kilendültem keskeny övpárkányára, amely az épületet az ablak alatt körbefogja. A vegyes falazás durván megművelt kövei közül kirágta az idő a habarcsot. Cipőmet letettem, hogy jobban kapaszkodjak. Egyszer letekinttem, hogy a mélység irtózata meg ne lepjen, de attól fogva nem néztem máshová, csak az orrom elé. A gróf ablakának irányát meg az odáig való távolságot nagyjából tudtam, s megindultam feléje merészen. Talán éppen izgalmamnak köszönhetem, hogy nem szédültem, és időbe alig telt, ott álltam az ablaka párkányán. Szárnyai engedtek nyomásomnak. Az izgalom hulláma átcsapott rajtam ismét, amint lehuppantam, de megkönnyebbülten állapíthattam meg, hogy a gróf nincs sehol. Szobája kopárnak tetszett, mintha lakni sem lakta volna - szedett-vedett bútorait por borította, akárcsak a déli szárny bútorzatát. Nézttem a kulcsot - nem volt a zárban, de egyebütt sem. Figyelemre méltót nem találtam mást, mint egy halom aranypénzt az egyik sarkában - volt közte római, brit, osztrák és magyar érme, sőt görög meg török is, azonban szinte mindhez föld tapadt, mintha úgy ásták volna elő valahonnan. Láncok és ékszerek is akadtak köztük, némelyik ékköves, de háromszáz évesnél újabbnak egy sem látszott.

A szoba sarkából súlyos ajtó nyílt, és mivel felfedező utam legfőbb célja a kijárás keresése volt, megpróbáltam. Engedett, s egy folyosóra jutottam, onnan csigalépcsőre, amely számtalan kanyargóval vitt lefelé. Óvatosan szedtem a lábam, mert fokait itt-ott világította csak lőrésablak. Aljában ismét folyosóra kerültem vagy inkább alagútba. Frissen megforgatott dohos föld fojtó szaga terjengett benne. A folyosó végéből félig nyitott ajtón át málladozó kápolnába jutottam - láthatóan temetkezőhelyül használták. Boltozata megbomlott, karzatára kétfelől falszorosan vitt fel lépcső, de hajójának padozatát nemrégiben feltörték, földjét felásták és nagy ládába hányták, mégpedig a rusznyákok ládáiba. Nem láttam sehol senkit. Kerestem

továbbjutást - megjártam a falszorosokat is, bár a derengésben a lelkem reszketett -, majd fõnn a karzaton tettem elsõ igazi felfedezésemet.

Az egyik nagy faládában, amilyenbõl ötvenet olvastam lenn a kápolnában, a frissen behányt föld színén ott feküdt a gróf! Sem holtnak nem látszott, sem alvónak - nyitott szeme nem volt üveges, mindig halvány arcán élet pírja sejlett, de legfõként - a szája élénkpiros volt, mint bármikor éjjel! Mikor azonban megvizsgáltam, mint tapasztalt halottkém, vére nem lüktetett, szíve nem vert, lélegzete a zsebórám fedelén párát nem hagyott. A ládának támasztva ott állt a fedele. Eszembe ötlött, hogy megtapogatom a grófot, hátha nála a kulcs, de rezzenetlen élõholt tekintetébõl akkora gyûlölet áradt felém, hogy hamarjában sarkon fordultam és inaltam, amerrõl jöttem, megmásztam a falat, és szobámban szedtem össze az eszemet.

*Június 29.* - Utolsó levelem a mai napon kelt volna. A gróf állta a szavát, mert meglestem, amint az ablakán át távozott, mégpedig az én ruháimban. Amikor láttam, hogy gyíkhoz hasonlatosan kúszik lefelé a falon, nem bántam volna, ha lõfegyverem van, ámbar alig hinném, hogy a grófot fogja a golyó. Visszaérkezését nem vártam meg ott az emeleti ablakban, mert tartottam a némberektõl. Beültem inkább a könyvtárba, és olvastam, amíg el nem nyomott a buzgóság. A gróf ébresztett e gyászos szózáttal: - Holnap el kell válnunk, barátom. Ön visszatér kies Albionjába, engem pedig másfelé szólít a dolgom. Meglehet, hogy többé nem látjuk egymást. Leveleit postára tettem. Holnap már nem leszek itt, de úti készületeit megtettem. Reggel a cigányok jönnek ide dolgozni, meg néhány rusznyák. Mire végeznek, kocsim elõáll és kiviszi a Borgói-szorosba, ott felkaphat a Bukovinából Besztercébe tartó delizsánszra. Mindazáltal remélem, hogy lesz még vendégem a Drakula-várban.

Kételkedtem szavaiban, ezért úgy határoztam, próbára teszem. Próbára? Mulatságosnak tetszik most, hogy ideírom, mégis megkérdeztem tõle egyenest: - Ma éjszaka nem kerekedhetnék fel?

- Nem, jó uram, mert kocsisom a lovakkal messzi megbízatásban jár.

- Én gyalogszerrel is nekivágnék szívesen! Akár indulnék rögvest!

A gróf mosolygott, én pedig tudtam, hogy sima mosolya fondorlatot takar. - Hát a poggyászával mi legyen?

- Nem fontos. Majd érte küldök.

A gróf felkelt, és udvariassága lebilincselõ volt, amint búcsúzóul mintegy, így szólt: - Önöknek, angoloknak egy szólásuk az én bojárshívemet is a közepén találja: „Jobb vendéget nem látni, mint utóbb kivetni.” Mégsem tartóztatnám akarata ellenére, barátom, s ha a mehetnékje akkora, hát jöjjön, kikísérem!

Azzal megindult lassan, méltóságosan, és végigkísért lámpásával a folyosón.

Egyszerre megtorpant. - Hallga csak!

Farkascorda üvöltése hangzott fel, amint figyelmeztetõen megemelte a kezét. Mintha karmesteri pálca emelintésére zendített volna rá a zenekar. A gróf megtorpanása azonban pillanatnyi volt. Ment tovább a kapuhoz, elhúzta iszonyú reteszeit, leakasztotta róla a súlyos láncokat és kitárta. Meglepetten láttam, hogy nincs kulcsra zárva.

Amint a kapu csikordult, a farkasordítás is hangosabbra vált odaki, mintha a foguk csattogása s a körmük kaparászása is behallatszott volna. Láttam, hogy a gróf akaratának szembe nem szegülhetek, szövetségesei ellenében tehetetlen vagyok. A kapu azonban tárva várt. Átvillant

rajtam, hogy végzetemül e pillanatot jelölhette, s eszköznek hozzá a farkasokat - és magam akartam! Az ördögi eszme rávallott a grófra.

- Csukja be a kaput! Megvárom a reggelt! - rimánkodtam, és alig fojthattam vissza csalódásom keserves könnyeit.

A gróf vaskarjának egyetlen lendítésével bevágta a kaput, és a reteszek nyikorgása visszhangzott a folyosón. Némán tértünk meg a könyvtárba. Néhány pillanat múltán úgy gondoltam, jobb lesz, ha elteszem magam holnapra. Drakula gróf csókot dobott búcsúzóul, és szeme diadalittas ragyogása Júdásnak is díszére vált volna.

Lefekvéshez készülődtem, amikor úgy rémlett, suttogást hallok az ajtó előtt. Odalopóztam, s ha ugyan a fülem nem csalt, a gróf suttogta kinn: - Huss a helyetekre! Várjatok türelemmel! Még nincs itt az időtök. Holnap éjszaka a tiétek lehet.

Csengő kacagás hangzott rá válaszul, és amint ajtómat megnyitottam, a három némbert láttam csakugyan. Szájukat nyalták, és amint megláttak, csúfondáros kacagással viharzottak el. Visszahúzódtam szobámba, és térdre borultam. Hát itt a vég már holnap? Könyörülj rajtam s az enyéimen, Istenem!

*Június 30-án reggel* - Meglehet, utolsó jegyzésem ez. Nem aludtam el a hajnal hasadtát, hogy a halál készen találjon. Nagy sokára megszólalt a kakas, és megkönnyebbülten sóhajtottam. Kinyitottam ajtómat, és végigiramodtam a hosszú folyosón, hátha nincs még a kapu kulcsra zárva, és kisurranhatok. Remegő kézzel akasztottam le láncait, és elrántottam a reteszt. De a kapu nem nyílt. Rángattam, ráztam, hogy már a sarkai nyikorogtak, aztán láttam csak részében a zár nyelvét. A gróf azóta ráfordította a kulcsot.

Eszeveszett vágy lett úrrá rajtam, hogy a kulcsot megkaparintsam. Nyomban határoztam. Lekúszok ismét a gróf szobájába. Megölhet, ha rajtafog, ámde a gyors halál már a boldogabbik lehetőség. Felszaladtam ablakomhoz, és leereszkedtem. Üresen találtam a szobát most is, azonban nem került elő a kulcs sem. Az aranyérmék azóta is ott porosodtak a sarokban. A túlsó szegletből nyíló ajtón át megint kijutottam a lefelé kanyargó csigalépcsőkre, majd az alagútfolyosón a romladozó kápolnába. Legalább a szörnyeteg hálójelyével ismerős voltam már!

A nagy ládát is megtaláltam mindjárt a karzaton a fal tövében, azonban a fedele rajta volt - nem szögezték le, de már a szögeket beütötték, hogy csak beverni kelljen. Úgy gondoltam, a kulcs csakis a gróf zsebében lehet, azért felállítottam a láda fedelét, neki a falnak. Amint a grófra esett a tekintetem, borzadály fogott el - mintha visszatért volna élete félútjára! Ősz haja és bajsza acélosra szürkült, két orcája kitelt, fakó bőre megéledt, a szája rubintosan vöröslött... mert a széléhez friss vérrögök tapadtak, és a sarkából az állára meg a torkára lecsorgott két vércsík! Égő szeme is mintha jobban beágyazódott volna a hús közé, és a szikkadt szemgödre megtelt étellel. Megszívakodott vérrel, mint valami undok pióca, s ott feküdt kedvetlenül! Minden részem undorodott a tapogatásától, de meg kellett tennem, hiszen ha nem, a három némbert üli rajtam bankettjét a rám váró éjszakán! Végigtapogattam tehát, de a kulcs nem volt nála. Tehetetlenül bámultam a grófra. Dühített gúnyos mosolya a kitelt arcán. Ezt a rémet segítettem én át Londonba, ahol talán évszázadokig a nyüzsgő milliókon csillapítja majd vérszomját! Ellenállhatatlan vágy fogott el, hogy megszabadítsam tőle a világot. Gyilkos fegyver nem lévén kéznél, felkaptam egy ásót, amellyel a munkások töltögették a ládákat, fejem fölé emeltem és lesújtottam a gyűlöletes arcra. Közben azonban felém fordította fejét, és a merőn rám szegeződő tekintete mintha megkötötte volna kezemet. Az ásó is megfordul-

hatott benne, mert csupán hasítást ejtett a homlokán, s a láda fedele a helyére csúszott ismét, és eltakarta szemem elől a rémet.

Töprengtem, mit tehetnék, de mintha agyam lázba borult volna. Álltam tehetetlen, földbe gyökerezetten. Egyszer csak a cigányok danájára lettem figyelmes. Víg nótaszavukba kerékcsikorgás és ostorcserdítés vegyült - jól mondta a gróf, hogy reggel jönnek a rusznyákokkal. Úgy számítottam, ha most visszahúzódok a gróf szobájába, onnan kitörhetek, ha az ajtókat s a kaput megnyitják. Fel is szaladtam, és fületem hegyezvén hallottam, amint valahol kulcs fordul, és szárnyas kapu nyílik, csak hogy nem az, amelyik az éjszaka nyílt meg énelöttem! Van tehát másutt is bejárás, és a cigányok kulcsa oda szól! Már is hallottam léptük sereges dübörgését, és azt is, hogy elnyeli valami föld alatti járat. Futva indultam a csigalépcsőhöz vezető folyosónak, de kereszt szél támadt, s az ajtaját akkora erővel vágta be előttem, hogy a habarcs hullott a rakott kövek közül. Feszegetni próbáltam, de nem nyílt. Rab vagyok hát ismét, és a végzet kalodája mind kegyetlenebbül szorít!

Amint ezeket írom a gróf szobájában, ismét hallani a léptek dobogását, majd rakodás zaját - nyilván a földdel töltött ládákat rakják kocsikra. Kalapács kopog, az egyik ládát szögezhetik le. Majd lassan vonuló léptek megint.

Végül kapu csikordul, csörögnek a láncok, és kulcs fordul a zárban. Aztán még egyszer, más kapu, más lánc, más zár. Az udvaron s a lefelé vezető köves úton megindulnak a kerekek, és az ostorpattogás közepette felcsendül a cigányok éneke.

Magam maradtam hát a három gráciával! Fúj! Még hogy grácia! Minám megérdemelné e nevet, de ezt a hármát egy napon nem említhetem vele!

Nem maradok a társaságukban! Inkább megtömöm a zsebem arannyal, és megkísértem a falat a meredély fölött! Ha a nyakam szegem, jobb úgy is. A gróftól nincs mit tartanom. Ha megszabadulok, azt nézem, hol kaphatok fel az első gőzösre, hogy visszatekintnem se kelljen erre az elátkozott vidékre, amit az ördög e vérszopó unokája összefertezett!

## V. FEJEZET

*Mina Murray levele Lucy Westenrának*

május 9.

Bájos Lucym!

Törődés a segédtanítónők élete, ennyivel menthetem levelezésünk akadozását. Bár lehetnék Veled a tengerparton, hogy együtt építhetnénk légvárainkat! Nekem azonban a dolgom tenger, s hozzájárul a gyorsírás tanulása is, mert úgy határoztam, hasznosítom magam Jonathan oldalán: amit tollba mondana, gyorsírással jegyzem, majd gépelem, azért szorgalmasan gyakorlom a gépírást is. Jonathannal olykor gyorsírásos leveleket váltunk, és tudom, hogy úti jegyzetei is gyorsírásosak. Ha utánad utazhatok, magam is így szeretnék naplót vezetni, és megmutatnám majd Jonathannak, nem a hírlapba való érdekességeiért persze, hanem gyakorlófüzetként. Nem mintha hírlapírónak nem lenne érdemes kitanulni!

Jonathantól egyébként néhány sornál többet nem kaptam. Tudatja, hogy jól van, és egy hét múltán útnak indul. Szívrepesve várom. Milyen érdekes lehet idegen országokban utazni! Vajon együtt is - mármint ő meg én - bejárhatjuk-e majd a távoli Erdélyt?

A tízet üti éppen.

Csókol szerető  
*Minád*

Ui. Hírlapírói érdeklődésem megalégítésére: igaz-e, amit egy szép szál, jóképű, bondor hajú fiatalemberről hallok?

*Lucy Westenra válasza Mina Murraynek*

a Chatham utca 17-ből, szerdán

Minám!

Engem ne okolj levelezésünk akadozásáért, mert igenis a Te válaszaid akadoznak csak. Különben, ha lapot tudósítanék innen, akkor sem írhatnék sok érdemlegeset. A város kelleme, sokat járunk képtárakba, sétálni, lovagolni. A bondor fiatalember kacsa lesz, ha ugyan nem Mr. Arthur Holmwoodot nézte valaki bondornak, mert annyi igaz, hogy ő sűrűn megfordul nálunk, és diskurál a mamával. Találkoztunk ellenben egy fiatalemberrel a minap, aki Téged érdekelhetne, ha el nem ígérte volna Jonathannak. Jó családból való, módos, jóképű, egyszóval ragyogó parti. Hozzá még orvos és eszes is! Képzeld, huszonkilenc éves létére egy teljes elmeegógyintézetet igazgat! Mr. Holmwood mutatta be, azóta ő is jár hozzánk. Határozott és rendíthetetlen nyugalmú, szinte látom, mennyire ura a betegeinek, mert furcsa szokása, hogy merőn tekint az arcomba, mintha a gondolataimat olvasná. Csakhogy újságot az arcomon nem láthat, mert azt én tükörből már mind leolvastam! Állítólag lelkemet tanulmányozná, amit nem bánok, mert a ruhákkal újabban alább adtam, Arthur azt mondja, az öltözködés unalmas. Elmondja napjában háromszor is.

Lám, már sejted az igazi újságot! Nem is akartam takargatni sokáig, hiszen együtt neveltünk, sírtunk és megosztottuk titkainkat gyermekkorunk óta, azért most, ha már kiböktem, hadd tárom ki a szívemet! Szeretem Arthurt! Jaj, de mennyire! Látod, jót tesz, hogy elmondhattam, bár belepirulok és játszani kezdek azzal a gondolattal, hogy összetépem mégis a levelet, és megvárlok a hírrel, amíg lejössz.

Hát nem tudom. Talán jobb volna mesélni a hálószobában, a tűznél, amíg vetkőzödünk. Bár a gyorsírás se rossz.

*Lucyd*

Ui. Ez persze nem hírlapba való!

*Lucy Westenra levele Mina Murraynek*

május 24.

Minuskám!

Azt mondják, az áldás esőtől jön - hát igaz! Szeptemberben leszek húszéves, a mai szent napig a kezemet még nem kérte meg senki, és tessék: ma három kérő is akadt! Három kérő egy napon, gondold meg! Ha így haladnék! De félre a hiúságot! Köztünk, akiknek a fejét hamarosan bekötik, hiú ábrándozásnak nincs helye. Ezennel feljogosítják - mert ez nem hiúság -, hogy Jonathannal tudathatod az újságot, hisz a helyedben én is tudatnám Arthurral.

Akkor tekintsük őket sorjába, drágám, ahogy kezdtek szállingózni már ebéd előtt! Említettem John Seward doktort, a tébolyodottak erős akarátú, magas homlokú igazgatóját. Hát most is nyugalmas volt, legalábbis nyugalmasnak mutatkozott volna, mert énszerintem férfi igazán nyugodt lelkiállapotában nem ül rá a selyemcilinderére, és nem forgat szikét az ujja között, hogy a frász jöjjön rám. Máskülönben egyenesen beszélt és elmondta, mennyire a szívébe zárt rövid ismeretségünk során, és milyen eszményi élettársat sejt bennem, sőt még elmondta volna, mekkora csalódása lenne, ha nem osztoznék sejtelmében, de azt kellett látnia, hogy el-sírom magamat. Akkor tapintatosan megkérdezte, vajon idővel, ha most nem, viszonszerethetném-e. Majd mikor a fejem ráztam, némi habozás után feltette a kérdést, szabad-e a szívem egyáltalán. De ezt nagyon szépen kérdezte, azzal, hogy ő nem akar vallatóra fogni, csupán a reményeit illetően kell tisztán látnia. Én pedig, Minuskám, megmondtam, mint akit a kötelesség szorít rá, hogy igenis van valakim. Ennyit kellett csak mondanom, és már kelt fel a cilinderéről, mélyen a szemembe tekintett, és mindkét kezemet megszorítván kívánt szerencsét azzal, hogy személyében igaz barátomra számíthatok mindig. Én pedig csak sírtam, Minuskám, és bocsásd meg, ha soraim itt is elmosódnak, mert szép az, ha az ember kezét kérik, de éppen nem felemelő, mikor a két kezeddal töröd össze a becsületes szívet, és ha akármilyen méltósággal viseli, ha jókívánságaival halmoz el, és ha barátságát ajánlja, mégiscsak kitessekeled az életedből. Azért itt meg is állok, Bogaram, mert boldogságomban is oly szerencsétlen vagyok!

*Este* - Arthur az imént búcsúzott el, és már jobb a kedvem, mint amikor az írást elhagytam. Akár mesélem is tovább a napomat. Második számú kérő ebéd után futott be. Amerikai fiú, texasi, de szemre olyan fiatalos és üde, hogy el sem hiszem neki, mennyi felé forgott a világban, és milyen kalandokba bonyolódott. Most értettem csak, mit meséli annyit az úti kalandjait - Arthurtól soha egyet nem hallottam: amilyen tapasztalt, tudja, hogy mi, nők azért megyünk férjhez, mert szeretnénk, ha a férjünk megóvna félelmeinktől. A texasi azonban a

kalandjait oly jóízűen, csattanósan meséli, hogy a félelem méregfogát kihúzza belőle - meglehet, végzetes lépésére éppen én bátorítottam, mert az amerikaiasan praktikus történeteivel nem tudtam betelni sose. Leánykérése is úgy hangzott, mintha valamelyik elbeszéléséből szabta volna ki:

„Nem is mondom, Lucy kisasszonyka, hogy én volnék a méltó apró sarujának szíját megoldani, de amíg a méltó megjön, maga meg csak álldogál a lámpásával már akár a bölcs, akár a balga szüzek közt, a saruba a lába belepállik.”

A feszült arca árulta el csupán, hova tart, s azután mondott szebbeket is, rakta elé a szerelmet métermázsaszám, mégsem esett oly nehezemre az elutasítása, mint szegény Seward doktoré, mert a beszédében a játékosság benne bujkált mindvégig. Végül ő is az arcomról olvasható, mert hirtelen megtorpant az áradozásban, és nekem szegezte a kérdést:

„Kiskegyedet nyíltszívűnek ismertem meg, Lucy kisasszony, azért kérem most, mondjon szénát vagy szalmát. Ha van más, aki a szívére szebb sikerrel pályázhat, én nem is háborgatom tovább a beszédeimmel, hanem megmaradok hűségem jó emberének.”

Jaj, Minuskám, miért, hogy e nemes lelkekre valójában mi nem vagyunk méltók? Íme, azon kapom magam, hogy gúnyt űzök ebből a nyíltszívű, derék fiatalemberből. Sírva is fakadok menten - még mire odaér is, facsarhatod a levelet -, de az jut eszembe, miért nem mehetünk férjhez, ha három kér, háromhoz, akkor nem kellene fájdalmas kosarakat osztogatni! Csak annak örülök, hogy akár sírva a szemem közé néztem ennek az egyenest Texasból jött, Quincey P. Morrisnak, és megmondtam neki, éppoly egyenest: igenis odaszántam már a kezemet valakinek, ha nem is kérte. Nem is bántam meg az egyenes választ, mert felderült az arca, és még ő vigasztalt:

„Ne sírjon, Lucy kisasszonyka! Mármost énmiattam ne, mert én azt mondom, jobb a méltót elszalasztani, mint elnyerni a méltatlant. Feleségem kerülhet előbb, mint jó emberem, márpedig kiskegyedet annak tekintem a kendőzetlen nyíltságáért. Annyi hiányzik már csak, hogy csókkal bocsásson el, és hogy üzenetemet átadja szíve szerelmének: ha nem talál nyilatkozni, akkor megint nyilatkozok.”

Megszorította a kezemet, én pedig odahajoltam és könnyes csókot nyomtam az arcára. Ennyi volt, és már ment is, vissza sem nézett. Ilyen ember lába nyomát csókolgathatnák a nők, tudomistenem, de hát én mit tehetek? Küldjek ajánlóleveleket szerte?

*Lucy*

Ui. Ejnye, majd a hármasszámút elfelejtem! Mit írhatnék Óróla? Jelenetnek is olyan zavaros volt! Jött be a szobába, és egymás karjában voltunk máris, csókot csókra halmoztunk. Nem tudom, mivel szolgáltam meg ezt a nagy boldogságot, de majd jobban igyekszem!

### *Seward doktor naplója*

*Április 25.* - Se ehetnékem, se alhatnékem, hát lássuk a naplót. A tegnapi kosár óta mintha a világnak semmi csodája nem volna elég érdekes. Tudom, az efféle pangás legjobb ellenszere a munka, azért lementem betegeimhez, és azt választottam ki mára, amelyik mindig a legjobban izgatott, mivel téveseszméi messzi meghaladják a normális elmehülyeséget. Elszánakoztam, hogy a mai lyukas napomon mélyére hatolok a bajának.

Kikérdeztem káprázata felől, most utóbb eszmélek, milyen könyörtelenül is, hiszen máskor a betegeket éppen eltéríteném rögzült eszméiktől, a könyörtelenség azonban, úgy látszik, könyörtelenséget szül. Mindegy, a kórkép ez:

R. M. Renfield, ötvenkilenc éves. Vérmérséklete szangvinikus. Roppant testi erejű. Beteges izgatottságra hajló, levert időszakából mintha valami idegen befolyás útján jutna el téves-eszméinek kristályosodásáig. Veszélyesnek tetszik, és ha olyan önzetlen, mint amilyennek nézem, még veszélyesebb. Az önzők óvatossága pajzsa azoknak is, akik szemben állnak velük. Ha a személyiség tengelye az önzés, a centrifugális erők egyensúlyban tartják a centripetálisakat, ha azonban valamely valóságos vagy képzelt kötelesség körül fordul a személyiség, a centrifugális erőt egyéb meg nem kötheti, mint a baleset vagy éppenséggel balesetek sorozata.

*Quincey P. Morris levele Arthur Holmwoodnak*

május 25.

Barátom, Arthur!

Nemhiába ettük egymást kapitális történetekkel a prérrik tábortüzének világánál, nemhiába bagyuláltuk egymás sebeit a Marquesas-szigeteken próbált partraszállás után, és Titicaca partjain sem hiába ürítettük poharunkat a barátságra. Támadtak újabb kapitális történetek, kötni való sebek, és a barátság is rászorulna újabb szíverősítőre. Nem rakhatnánk meg táborunk tüzet holnap este énnálam? Választ sem várok, mert egy hölgy más irányú holnapi elfoglaltságából arra következtetek, hogy estéd szabad. Hivatalos a tábortűzhez még egy régi cimboránk, a Koreában megismert Jack Seward, hogy vele kettesben csordíthassuk könnyeinket a barátság poharába, és emelhessük e széles világ legboldogabb emberére, aki elnyerte mindkettőnk pályadíját. Ha addig a pályadíj két szemének pillantásától meg nem részegülsz végképp, a régi barátsággal elvár

*Quincey P. Morris*



## VI. FEJEZET

### *Mina Murray naplója*

*Whitby, július 24.* - Lucy várt az állomáson, és felvitt szállásukra, az Öböl-szállóba. Szobám ablakából igézetes látvány fogad. Az Esk nevezetű patak szűk szurdokban siet a tengernek, majd kitárul a szurdok, és a patakon hosszú völgyhíd ível át. Mintha gólyalábai messzibbre helyeznék a völgy túlsó zöldellő felén a régi város házait. A város fölött az apátságnek a *Marmion*<sup>3</sup> egy jelenetéből ismerős romjai. Az apátság fehér asszonyának nevezett tüneményt, mondják, látni olykor még az egyik ablaknyílásban. Lejjebb, a városnak vezető úton plébánia-templom, körülötte temető, csupa régi sírkő. A város legkiesebb helye ez, állapítom meg első barangolásomban, mert mind a házakra, mind az öbölre pompás lelátással szolgál. Annyira lenyúl az öböl fölé, hogy a temető széle egyre szakadozik, sírkövei lezúdulnak a mélybe, és ott hevernek a parti fővenyen. Helybéliek, nyaralók sétahelye ez, magam is kijárok majd ide gyorsítás-gyakorlataimmal. Amint először próbálkozom füzetemmel a térdemen, gyakorlatom tárgya annak a három vénembernek a beszéde, akik, úgy látszik, egyebet sem tesznek, mint itt ülnek naponta, és egymás szavába öltik a szót. Tengert kémelő időjósloásaik igen tanulságosak: valahány vén szélkakas, annyifelé forog.

*Augusztus 1.* - Lucyval ültünk délelőtt kinn a temetőben, és bár a látvány immár mindennapos, mégis úgy meghatott bennünket, hogy kézen fogva tárgyaltuk meg közelgő házasságukat Arthurral. Igaz, nekem nemcsak a tengeri táj sajtította a szívemet, hanem az is, hogy Jonathan felől egy teljes hónapja nem hallottam.

### *Seward doktor naplója*

*Június 5.* - Mind kíváncsibban hatolnék Renfield legjellemzőbb tulajdonságaiba: önzésébe, titkolózásába és céltudatosságába. Célját kell megfejtennem mindenekelőtt. Mintha rejtett terv haladna itt megvalósulása felé. Legszebb tulajdonsága az állatszeretet, bár olykor azt is tekint-hetném merő kegyetlenségnek. Mindenféle állatot gyűjt. Legújabb mulatsága, hogy legyeket fogdos. Érdeklődésemet nem fogadja dühvel. Egy percre gondolkozik, és kérdésemre, hogy ez a tenger légy mit keres itt, azt válaszolja: „Ha három napot kapok, eltakarítom mind.” Helyes, mondom rá. Meglátjuk, mit tesz velük.

*Június 18.* - Áttért pókokra. Nagy példányokat gyűjt dobozba, és a legyeivel eteti őket, így apasztja légytenyészetét, bár napi kosztjának egy részét legyek csalétkéül használja így is.

*Július 1.* - Pókjai éppúgy bosszantják már a személyzetet, mint a legyei. Ma tudattam vele, hogy elég lesz a pókokból is. Igen elszontyolodott, csupán azon derült fel, hogy a legyekéhez hasonló határidőt kap a póktenyészet szanálásához. Végül nekem lett oda a jókedvem, mikor egyszer azt látom, hogy egy pöcegödörben hízott randa döglegyet fog, kéjesen morzsolgatja mutatójúja s hüvelykújjá közt, majd bekapja. Szemrehányásomat rezzenetlen fogadja, mond-

---

<sup>3</sup> Walter Scott elbeszélő költeménye

ván, hogy nem is ehetne egészségesebbet, hiszen életet eszik. Okvetése szöget üt a fejembe. Figyelnem kell, hogyan tünteti el a pókokat. Valami igen foglalkoztatja, mert jegyzőkönyvet vezet, folyton jegyezget bele. Ahogy belekandítok, számoszlopokat látok sorakozni, amelyeket a lapok alján összead és az összegeket átvitel-áthozat formájában továbbítja, akár a könyvelők.

*Július 8.* - Kapiskálom már örületében a rendszert. Néhány napig nem látogattam, hogy ami változást tapasztalhatok a viselkedésében, jobban a szemembe szökjön. Annyi történt csak, hogy verebet fogott, és már szinte kezessé tette. Mégpedig a pókjain. Viszont a maradék pókok szépen híznak az újabban befogott legyeken.

*Július 19.* - Haladunk. A zárka verébcsiripeléstől hangos, pók meg légy csak a legszükségesebb. Renfield azzal fogad, hogy barátságot kérne, nagy-nagy barátságot, és szinte törleszkedik hozzám, úgy magyarázza: „Kismacska kellene nekem! Játékos, aranyos cicuska, hogy etethetném!” Kívánsága nem lep meg, hiszen látni való, merrefelé tartunk. A cicuska éppúgy kordában tartaná a verébszaporulatot, ahogy a pókok a legyekét. Azért tódítottam, hogy ha már macska, legyen nagy és alamuszi, Renfield lelkesedése pedig arra vallott, hogy jó nyomon vagyok.

„Persze, jobb volna a nagy! Csak szerénykedtem!” Hozzátettem, hogy még meglátom, mit szól az ápolószemélyzet. - Renfield olyan pillantást vetett rám a szeme sarkából, hogy jobbnak láttam, ha nem aggályoskodok. Ámokfutók szeme villan ilyet. Egyelőre nem kap se cicát, se macskát, lássuk, mire viszi a sóvárgás.

Éjjeli tízkor még egyszer benézek hozzá, s látom, a sarokban ül, böstörög. Amint belépek, térdre borul, úgy könyörög a macskáért. Azt mondja, lelki üdve rajta. Most azonban szigorú vagyok. Tudakozódtam, nem lehet. Szó nélkül visszaül a sarokba, és a körmét rágja.

*Július 20.* - Még az ügyeletes ápoló reggeli látogatása előtt benézek hozzá. Talpon van, dudorász. A megtakarított cukrát teregeti az ablak-tőcön, és várja a legyeket. Nézem, verebek sehol. Kérdelem, hova tette. Meg sem fordul, úgy feleli, hogy elrepültek. Tollat azonban látok szanaszét a padlón és a párnáján egypár csepp vért. Szólni nem szólok érte, csupán az ápolót figyelmeztetem, hogy jelentse, ha valami különöset tapasztal.

Délelőtt tizenegyor jelenti is, hogy Renfield rosszul van. Tollat, pihét okádott gombócban. „Szerintem - vélekedik - szőröstül-bőröstül megette a verebeit, főzéssel se vesződött!”

Éjjel tizenegyor erős altatót adok neki, majd tanulmányozás végett magamhoz veszem a jegyzőkönyvét. Minap támadt ötletem nem hagy nyugodni, és a jegyzőkönyv olvasásán ágazik-bogazik a zsenge ötlet. Az én komám nem akármilyen ámokfutó: megérdemli a tudományban új „zoophagus” elnevezést, mert gyűjtői szenvedélyét állati életek elnyelése irányítja. Amde élethalmazatok már áldozatai is, hiszen egy pókkal legyet megettetett többet, ugyancsak egy verébbel sok pókot, és a macskáját is verében tartotta volna nyilván. Ugyan hogy zárná be a sort? Ha nyomós okát adhatnám a kísérletnek, akár a végére is járhatnék. Elvégre az emberi elme működése a legbajosabban megközelíthető. Ha a titkát kifürkészhethetném egynek, tudományágamat magasabb polcra segíteném, mint Burdon-Sanderson a fiziológiát vagy Ferrier a neurológiát. Ez az ok is nyomós, de nekem közvetlen ok kellene. Jó lesz, ha nem rágódom ezen, mert Renfield mellett magam is egykettőre kísérleti nyúl lehetek.

Kíváncsi lennék pedig, hány állati életre tart egy embert. Eddigi összeadásait példásan lezárta, és a mai nappal új lapot nyitott. Hány tudja, épelméjű is, mikor van itt a zárlat ideje, és mikor az új nyitása?

Magam is mintha reményem kihunyásával tegnap vontam volna meg eddigi életem mérlegét, azonban új főkönyvet nyitni nincs kedvem. Mondja meg majd a végső könyvvizsgálat, nyereséggel zártam-e avagy veszteséggel. Jaj, Lucy! Rád sem haragudhatok, barátomra sem, közös boldogságotokra még úgyse! Énnekem csak a munka marad, a munka! S ha a munkában oly erős szándék vezetne, mint szegény tébolyult komámat itt, bizony boldog lehetnék!

*Mina Murray naplójából*

*Augusztus 2.* - Csendesít a naplóirás: mintha a magam fülébe suttognék. Nyugtalan vagyok Lucy miatt is, Jonathan miatt is. Jonathan felől nem hallottam jó darabig, majd tegnap az aranyos Mr. Hawkins, Jonathan nagy jótevője elküldte legutóbbi levelét. Én írtam neki, hogy tudassa, ha bármit hall Jonathan felől, arra válaszolt, hogy ennyi és nem több, amit megtudott. Drakula várkastélyából keltezett egyetlen sor csupán Jonathan levele, annyi, hogy indul haza. Nem szokott pedig ilyen kurtán-furcsán levelezni. - Lucy miatt nem volna mit aggodalmaskodnom, ha a napokban elő nem veszi régi szokása, az alvajárás. Anyja figyelmeztetett rá, és úgy határoztunk, hogy szobánk ajtaját éjszakánként bezárom. Mrs. Westenra úgy képzelem, hogy a holdkórosok a háztetőket meg a sziklaszirteket járják holdvilágnál, majd felriadnak és iszonyú sikoltással zuhannak a mélybe. Rémeket lát szegény, elvégre Lucy anyja. Elárulta nekem, hogy boldogult férje is e nyavalyában szenvedett. - Lucy egyébként öszre tűzte ki az esküvőt, és már a ruháját meg a konyhát tervezi. Szívesen hallgatom, bár mi Jonathannal szegényesebb életre készülünk. Arthur azonban Godalming lord egyetlen gyermeke. Érkezését hamarosan várjuk - apja betegsége egyelőre a városhoz köti. Lucy számolja a perceket, és az a gyanúm, a várakozás zavarja meg, amint Arthur itt lesz, elmúlik a baja.

*Augusztus 4.* - Jonathan felől semmi hír. Már azt sem bánnám, ha egysoros leveleket írna. Lucy szorgalmasan jár-kelel éjszakánként a szobánkban - szerencsére oly fülledt a meleg, hogy meg nem fázhat. Engem azonban megvisel a gyakori felriadás. Arthur apjának állapota nem javul. Lucy rosszkedvű, és talán egy gondolattal soványabb, de az arca virul. Mintha elmúlt volna a vértelensége.

*Augusztus 5.* - Mr. Hawkins sem kapott hírt Jonathan felől azóta. Újabb levél híján legutóbbi egysorosát nézegetem, de valahogy nem tetszik. Az ő kézírása, és mintha mégsem ő írta volna. - Lucy az éjszaka is talpon volt. Merő tekintete mintha egyre rajtam volna jártában-keltében. Nyitná az ajtót, s mikor zárva találja, keresi a kulcsát mindenfelé.

*Augusztus 6.* - Idegőrlő ez a várakozás! Ha legalább tudnám, hova menjek, hol érdeklődjek! Lucy is ingerlékenyebb - teheti azonban az időjárás is. A három vénemtől fenn a temető kertjében mind azt hallom, hogy nagy idő készül. Fakó a nap, görgő hullámok robajlanak a homokpadokon, és lármájukat csupán a beáramló ködpára tompítja. A víz pusztasága felett a felhők akár a bércek, és mint véneim mondják, „a pásztás szél veséig ér”. A halászbárkák hazafelé bukdálnak mind, de a vének a láthatáron mutogatnak valamire. A partör is feljön a messzilátójával. Mint egyébkor, most is megáll beszélgetni velem, de közben a látóhatárt fürkészi.

„Nem látom jól - magyarázza -, de lehet, hogy orosz hajó. Nézze csak! Úgy cselleg, mint akinek kormányja szakadt! Se a nyílt vízre nem szánakozik felszél iránt, sem hogy révbe térjen. No, majd megtudjuk holnap!”

## VII. FEJEZET

*Augusztus 8-i cikk a Dailygraph-ból  
(Mina ragasztotta a naplójába)*

### Levezőnk tudósítása Whitbyből

Hirtelenebbül kerekedett viharra a régiek sem emlékeznek itt, pedig ahol az Apáthegy a tengerbe szakad, ül fenn három régi tengeri medve a temető kövein, és egyebet sem tesz, mint emlékezik. A levegő fülledt volt már szombaton is, de ez augusztusban nem lévén szokatlan, rajzottak az üdülést keresők Whitbyben és a messzi környékén. Az Emma meg a Scarborough sétahajó kisebb-nagyobb kerülőket tett. Meg is maradt az idő barátságosnak délutánig, amikor is a vén szélkakasok fenn a temetőben jelezték, hogy az északnyugati ég alján „kancafarok” tetszett elő. A szél délnyugatról fűjt, azaz a légsúlymérő még szélnek sem taksálta volna, csupán lenge szellőnek. Az ezernyi tarka felhőfoszlány közt nyugtára térő nap látványa is oly gyönyörűséges volt, hogy a parti sétányon százával álltak meg a csodálatára, sőt láttunk festőket is, akik a tábori állványukra helyezett vásznon nem takarékoskodtak lángszínnel, arannyal, lilával, itt-ott a feketével sem - nyilván „Előjáték a viharhoz” című nagyobb arányú kompozíciót forgattak a fejükben. Este elült a szél, és éjfélre oly fojtogatóvá vált a hőség, hogy az érzékenyebbek (velünk együtt) nem alhattak. Fény sem csillant a tenger tükrén, mert a part menti hajó mind révbe húzódott, és halászok is alig voltak kinn. Egyesegy idegen négyárbocos csellengett a nyílt vízen felvont vitorlákkal nyugatnak, számtalan megjegyzésre adván alkalmat a tenger régi ismerőseinek, mekkora könnyelműség felvont vitorlákkal várakozni vihar előtt.

Az éjféli nyomasztó csöndességben a sétányon játszó zenekar francia dalocskái, akár a távoli birkabégetések, úgy hangzottak, majd mintha a Természet akaratán esne sérelem, úgy szabadult el a vihar. Óriási hullámok keltek s buktak egymás hátára, a tenger sima arca egyszerre fuldokló szörnyeteg ábrázatává lett. A csapkodó hab permete felhatolt a hegyoldalba, elborította a kőgátakat meg a távoli világítótoronyokat. Lenn a parton erős emberek a kikötő vas-tüskéit ölelték át, hogy az ordító szél le ne döntse őket a lábukról. A partórség is terelte befelé a lézengőket. Mintha óriás koldus táncolt volna ködrongyaiban, villám a botja, dörgés a lépte, szél a dudája! Az Apáthegy fokára új fényszórót szereltek a napokban, a partórség szolgálatra berendelt tisztjei azzal pásztázták az öblöt a gomolygó ködpárában. Fényénél olykor láttuk is, mint csusszanik be egy-egy halászbárka, habdeszkáján át- meg átcsapó hullámtarajok közepette a kőgátak védelmébe. A partról üdvivalgás foszlányai hallatszottak. Majd a négyárbocos dagadó vitorláin állt meg a kereső sugárnyaláb - nyilván azon, amelyiken már estefelé fennakadt a hajózás parti kibiceinek vizsga tekintete. A szél azóta hátba kapta, és az apáthegyi figyelők borzadva látták, mekkora veszedelem torkába jutott. Útját a révbe lapos homokzátony torlasztotta el, és a pillanatnyi szélirányban lehetetlennek tetszett, hogy megkerülheti. Az ár érkezéneke ideje elközelgett ugyan, azonban a tiszték a hullámok öbléből úgy ítélték, hogy a dagadó vitorlákkal bukdáló négyárbocos megfeneklik. Egy ideig semmit nem láttunk, majd a szél hirtelen fordulatával eltisztult a pára, és a lélegzetüket visszafojtva figyelő tiszték felkiáltottak: az idegen négyárbocos, csodák csodája, hullámok hátán szökell a rév biztonságába! És akik a fényszóró sugarát rajta tartották, holttetemet pillantottak meg a kormánykerekehez kötözötte - még a feje jobbra-balra nyaklása is követte a hajó billegését! S rémületükből ámulat lett, amint megértették, hogy a hajót egy holt mentette meg!

Mindezek persze az írásnál sebesebben zajlottak. A négyárbocos a szél farkában besurrant az öbölbe, és a Keleti Kőgát szegletében gyült homokra futott. Nagy volt recsegése-ropogása persze. Árboca, vitorlafája rengett-lengett, tárcsái és patrácái pattogtak, sőt ormánytörzse le is zuhant. Csodálatos volt azonban, hogy amint partot ért, a hajó gyomrából nagy fekete kutya pattant ki a fedélzetre, előreszaladt, leugrott a homokba, majd loholt tovább, fel a temető sarkának suvadásán megállás nélkül, egyenest az Apáthegynek, ilyenképpen eltűnt a fényszóró fényköréből.

Mivel a Keleti Kőgát szomszédságának lakói mind a házukba húzódva várták a vihar végét, az öböl keleti felének partjára eredt futásnak a hajó felé. A fényszóró egy darabig még pásztázta az öböl bejáratát, majd megállapodott a hajóroncon. A partőr felkapott a fedélzetre, és hátraszaladt a tatba. Messziről is látható volt, mint hőköl vissza döbbenetében. Addigra már a partról többen megindultak, levelezőjük azonban fürgébb lévén, szinte a partőr sarkában termett a hajón. Utánam érkezett a csendbiztos, hogy a kíváncsiskodókat távol tartsa. A partőr megrökönyödése nem volt oktalan. A hajó kormányosának két keze a kormánykerék küllőihöz volt kötözve, és a kötés szálai közt rózsafüzér tekergett. Úgy tetszett, ülő helyzetében kötözhetette magát a kormányhoz, azonban a hajó csellegése a szélben oly erős lehetett, hogy a kerék ide-oda rángatta szerencsétlent, kötelékei pedig csontig martak a húsába. J. M. Caffyn helybéli seborvos tüzetes láttelepe szerint a kormányos teljes két napja halott volt. Zsebében gondosan le dugaszolt palackot találtak, abban papírtekercset, amely a hajónapló végső függelékének bizonyult.

A tátorjánszél közben csillapodott, és mire az egybeverődött tömeg oszladozni kezdett, a yorkshire-i lankák felett pirosodni kezdett az ég alja. Tudósításomat azzal az ígérettel zárom, hogy holnap számunkban további részletekkel szolgálok az uratlan hajó felől.

#### *A lap augusztus 9-i számából*

A szellemhajó sorsának alakulása legalább oly csodálatos, mint érkezése volt. Kiderült, hogy várnai illetőségű és orosz, Demeter a neve. Rakománya szinte teljes egészében csiszolóhomok meg néhány nagy, televényfölddel töltött faláda. Címzettje egy whitbyi ügyvéd, Mr. S. F. Billington, Porond 7. szám alatti lakos, aki a mai reggelen a fedélzeten szabályosan átvette a rakományt. Vele volt az orosz konzul is, megfizette a roncs kikötői illetékét, és sorsa felől rendelkezett. A hajózási hatóságnak látnia kellett, hogy a hajó iratai makulátlan rendben vannak, ezért szóbeszédnek tápja a csodákat illető három napon túl nemigen kínálkozik.

Csupán csak a partra szökött kutya tartja éberem a közérdeklődést, mert a helyi Állatvédő Liga lelkes tagjainak csatlakozására nem akar előkerülni. Talán a mocsaraknak vette útját, s ott gunnyaszt szükölön. E lehetőséget sokan ijesztőbbnek ítélik, mintha csorgó nyállal kuncsorogna az utcákon, mert a fényszóró sugarában is veszedelmes dögnek látszott. A balsejtelmeket erősíti, hogy a kora reggeli órákban a Keleti Kőgát közelében lakó szénkereskedő testes szelindekét ott lelték gazdjának telepe előtt, torka átharapva, bele kiontva.

A nap során engedelmet kaptam a kikötői hatóságtól, hogy a Demeter hajónaplójába beletekintsek. Az utóbbi három napig rendben vezették, és érdemleges esemény nem is került feljegyzésre egyéb, mint hogy az út során a legénység három tagja a tengerbe veszett. Érdekebbnek bizonyult palackba zárt függeléke, amelyet a mai napon megejtett vizsgálat során ismertettek. A sajtó nyilvánossága elé tárásának nem lévén akadálya, itt küldöm a hajózás és a rakomány szaknyelvi részleteivel megrövidített változatát. Kitetszik belőle, hogy a kapitány a nyílt vízen valami rejtélyes eszelősség áldozatává lett, bár a napló megítélésében az óvatosság nem árt. Fordítását az orosz konzul titkárának köszönöm: az ő hevenyészett értelmezését foglaltam gyorsírásba.

### *A Demeter hajónaplója*

*Július 6.* - Végeztünk a csiszolóhomok meg a földdel töltött ládák berakodásával. Délben vitorlát bontunk. Élénk keleti szél. Legénységem öt fő, két tiszt, szakács.

*Július 11.* - Alkonyatkor bejutunk a Boszporuszba. Török vámvizsgálat. Baksisra minden rendben. Hajnali négykor indulunk tovább.

*Július 12.* - A Dardanellákon át őrhajó kíséretében. Újabb vámvizsgálat, újabb baksis. Sötétedéskor kijutunk az Égei-tengerre.

*Július 13.* - Elhagytuk Matapan fokát. A legénység elégedetlen. Vagy tart valamitől? Nem szólnak.

*Július 14.* - Nem értem a legénységet. Megbízhatóak, régiek, jártak velem eleget. Az első tiszt is tanácstalan. Sustorognak és hányják a keresztet.

*Július 16.* - Első tisztem jelenti, hogy a legénységből Petrovskij eltűnt. Éjfélkor átvette a szél felőli őrseget. A legénység levert. Morognak már a fülem hallatára is, de nem többet, mint hogy „valami lappang” a hajón. Első tisztem türelmetlenül bánik velük. Jaj lesz ebből.

*Július 17.* - A legénység közül Olgaren tegnap bemerészkedett a fülkémbe, és riadtan megsúgta, hogy őszerinte idegen lehet a hajón. Őrsége során a tatbástya tövében húzódott meg, mivel igen verte az eső, onnan pillantott meg egy szálás, lenge embert, amint jött fel a fedélzetre, majd megindult a hajófülké felé, és eltűnt a szeme elől. Utánaosont, de az orrban sem talált senkit, bár a vékek fedele mind a helyén volt. Babonás félelmében szinte habog.

Összehívom a legénységet, és együttesen végigkutatjuk a kamrákat. Első tisztem dühöng. Azt mondja, olajat öntök a tűzre, és hogy utoljára neki kell a száklyával rendet tenni itt. Azért órá bíztam a kormányt, amíg a többiekkel tűvé tesszük a hajót. A nagy faládákat szoros sorba raktuk, rejtett zugok nem maradhattak. A kutatás végeztével az emberek megkönnyebbülten térnek a dolgukra, csak első tisztem duzzog.

*Július 22.* - Az idő viharos volt az elmúlt három napon. Az emberek a kötélzeten dolgoztak, rémüldözésre nem jutott egy percük sem. Már első tisztem is szépen beszél velük, dicséri derekas munkájukat. Elhaladtunk Gibraltár alatt, és baj nélkül kijutottunk a szorosból.

*Július 24.* - Elátkozott hajó ez mégis. Nem elég, hogy egy legénnyel megrövidültem, viharos időre jutunk be a Biscay-öbölbe, és az éjszaka megint odavész egy emberem! Se szó, se beszéd, eltűnik. Akár az első. Leteszi az őrseget, később már nem látja senki. A legénység közt vakrémület kap lábra. Ívet köröznek és hozzám juttatják azzal, hogy kettőzzem meg az őrseget. Egymaguk félnek. Első tisztem megkergült megint. Hogy ő behajigálja a tengerbe mindet. Vagy öt hajítják be.

*Július 28.* - Négy nap a pokolban. Mintha örvénylés hordana körbe minket. Alvásra nincs idő. Elnyűttek az emberek. Még egyesével is alig van kit őrségre állítanom. Másodtisztem vállalkozott a kormányzásra meg az őrségre egyszerre mind, hogy az emberek néhány órát szundíthassanak. A szél csillapodik. A víz erős, de végre jó úton vagyunk, azért nem panaszlom.

*Július 29.* - Újabb baj. Az éjszaka sem kettőzhettem meg az őrséget, de az egyet sem találta a váltás reggel. Fellármáztam a hajót, hanem a másodtisztemnek bizony nyoma veszett. A legénység őrjög félelmében. Első tisztemmel megbeszéljük, hogy a hajót ezentúl fegyveresen járjuk, és akármit tapasztalunk, megtoroljuk rögtön.

*Július 30.* - Az éjjel már megkönnyebbültem tértem nyugovóra azzal, hogy közeledünk Angliához. Az idő kedvez, minden vitorlánkat felvontunk. Tisztem legjobb álmomból ébreszt azzal, hogy a kettős őrség is meg a kormányos is eltűnt. Legénységünk két főre apadt, ketten vagyunk hozzájuk a tisztemmel.

*Augusztus 1.* - Ködben hajózunk két napja, vitorlát nem látunk semerre. Azt reméltem pedig, hogy a Csatornában már vagy segítségért folyamodom, vagy kikötök valahol. Mivel azonban emberem nincs elég a vitorlák kezeléséhez, szél előtt kell járnom. Ha vitorlát bevonnék, ki vonja fel majd, ha kell? Mintha a végzetünk elébe rohannánk. Legfejevesztettebb éppen a tisztem. A két legény mintha már leszámolt volna a félelemmel. Konokul, vakon végzik a dolgukat.

*Augusztus 2.* - Éjfél tájt, alig aludtam néhány percet, kiáltást hallok szél alól. Rontok fel a fedélzetre, és a tisztembe ütközök. Mondja, hogy ő is hallotta a kiáltást, de az őrnek nyoma sincs. Isten, segíts! A tisztem úgy számítja, elhagyhattuk Dovert, mert a köd felszakadt egy pillanatra, éppen, amint a kiáltást hallotta, és mintha North Forelandet pillantotta volna meg. Ha jól látta, már az Északi-tengeren járunk. Ilyen ködben csak Isten vezérelhet - de mintha Isten is levette volna rólunk a kezét.

*Augusztus 3.* - Éjfélkor váltanám legényünket a kormánynál, de nincs ott. A szél egyenletes, és mivel előtte járunk, nem tértünk el az iránytól. Mégsem merem a kormányt kikötni, inkább kiáltok a tisztemért. Egy perc múltán jön is azonmód, ahogy a vackáról felugrott. Borostás, és a szeme forog. Meghibbant, attól tartok. Odalép hozzám, és a fülemben súgja, mintha a szél széthordhatná a titkát: „Itt van, tudom most már! Éjjel láttam az őrségen! Emberforma, hórihorgas és sápadt, mint aki a sírjából kel. Az oromból kémlelt kifelé. Mőgéje kúsztam és belevágtam a késemet, de mintha levegőt hasítottam volna.” Előkapta a kését, és mutatta, hogyan, majd tovább susogott: „Mindegy, itt van, megtalálom! Lenn lesz valamelyik ládában. Ha sorra nyitogatom, meglelem. Maradjon a kormánynál!” S a mutatóujját szájához illesztve ellopakodott. A szél közben habot vert, nem hagyhattam el a kormányt. Később látom, hogy jön fel a tisztem a fedélzetre, szerszámosláda a kezében, és az első vécek iránt tart. Ennek már beszélhetek. Nincs tökéletes esze. Megmozdítani nem bírja a ládákat egymaga. A szállítólevél azt írja, agyag van bennük. Azért maradok, s közben írom a hajónaplót. Meg kell várnom, amíg eltisztul a köd. Ha ezzel a széllal nem juthatok be a kikötőbe, elvágom a kötelékeket, és segítségért jelzek...

Végére járunk az útnak. Mikor már azt remélem, hogy a tisztem megnyugszik odalenn, mert hallom, hogy taszigálja a ládákat és kopácsol, egyszerre rémült ordítását hallom, és ugrik fel a fedélzetre, mint akit puskából lőttek. „Segítség! Segítség!” - ordítja, aztán belemered a ködbe. Az valahogy kijózanítja, mert így beszél tovább: „Maga is jobban tenné, ha velem tartana, kapitány úr. A hajó gyomrában, akit keresünk. Megértettem a titkát. Őtöle más meg nem védhet, csak a tenger!” Válaszolni sem volt időm, nemhogy elkapni, mert a bástyáról egyenest a vízbe ugrott. Mintha én is érteném már a titkot. Ez a vadállat lökhette vízbe az embereimet, végezetül nem bírt a lelkiismeretével. Boldog Isten, hogyan adok számot minden borzalomról, ha révbe jutok? Az ám, ha! Jutok-e révbe valaha?

*Augusztus 4.* - A nap még mindig nem tört át a ködön. Hogy felkelt, azt is csupán tengeri ösztönöm súgja. Nem mertem kikötni a kormányt éj hosszára, majd a ködpárában egyszer csak felderengett előttem is a rém! Isten ne vegye bűnömül, de bizony jól tette a tisztem, hogy a tengerbe szökött előle. Hajósemernek becsületes halála, ha kék víz emészti el. Én azonban nem hagyhatom el hajómat. Inkább megpróbálom, hátha kifogok a rémen. Erőm fogytán kezemet a kormánykerékhez kötöm, és a rózsafüzért belefonom a kötelékbe, amihez nyúlni nem mer majd! Így megmentem lelkemet és kapitányi becsületesemet egyszersmind... Sötétedik megint. Megkötöm most a kezemet, mert aligha lesz erőm hozzá, ha a rém még egyszer rám tekint... Ha zátonyra futunk, ez a palack megmarad talán, és akik megtalálják, megérthetik, mi történt... Ha nem, látni való lesz akkor is, hogy a rám bízott jószággal híven sáfárkodtam...

A vizsgálatot egyéb bizonyítékok híján berekesztették. Meg nem mondhatja senki, nem maga a kapitány követte-e el a gyilkosságokat. A közvélemény szerint hősnek tekintendő, és hősnek kijáró temetés illeti meg. Intézkedés történt máris, hogy tetemét hajósor vigye fel az Esken, majd megfordulván hozza vissza a Keleti Kőgáthoz, onnan kísérik utolsó útjára az Apáthegy lépcsőin. Máris száznál több hajó jelentkezett a díszkísérezhez.

#### *Mina Murray naplójából*

*Augusztus 8.* - Kinn jártam a viharban, nem értem rá Lucy éjszakai nyugalmát őrizni. Bizonyos, hogy amikor hazajöttem és nekifogtam tudósításom megírásának, majd a tisztázásnak, nem ébredt fel, és reggel együtt indultunk el, hogy művemet postára tegyem. Hab hab hátán még mindig a gátakon, emberek nemigen járnak az utcán, pedig az idő derült, és ropogósan friss a levegő. Érthetetlen boldogság fogott el, hogy Jonathan nem volt a tengeren az elmúlt éjjel. Honnan veszem? Nyilván magam keresem már a megkönnyebbülést.

*Augusztus 10.* - Tegnap a vizsgálat, az újabb tudósításba ágyazott hajónaplórészletek, tisztázás, kevés alvás, ma a szerencsétlen kapitány temetése. Megható, hogy a díszmenethez majd minden hajó csatlakozott a kikötőből. Lucyval, míg a hajók fordulnak és visszaérnek a völgyhídtól, előbb felmegyünk a temetőbe, onnan nézzük végig a processziót. Nem messzi temetik a kapitányt kedves sírkövünktől, ahol üldögelni szoktunk. Lucy szegény nyughatatlan, bár nem engedtem az igazak álmához jutni. A ránk váró éjszaka rossz álmának ágyát pedig megveti egy apró mozzanat itt a temetésen. Mind a ketten szeretjük az állatokat, azért azt a kutyát, amelyik gyakran erre sétál a gazdájával, és a temetésre is kijött vele, régről ismerjük. Csöndes állat, csöndes ember a gazdája is. Most mégis, amíg a szertartás zajlik, nem akar megmaradni a gazdája mellett, hanem néhány lépéssel odébb sír, nyuszit. A gazdája szólongatja, aztán megdühödik, amikor a kutya a füle botját nem mozdítja a szóra. Úgy borzolja a



szőrét a gerince hosszán, akár a megkölykezett macska, ha a kandúr abajgatja. Végre a gazdája odaugrott hozzá, belerúgott, majd elkapta a grabancát, és lelökte arra a sírkőre, amelyen velünk együtt állt, hogy jobban lássa a szertartást. S a kutya attól a pillanattól nemhogy megnyugodott, hanem olyan csöndes remegés vett rajta erőt, hogy már én csillapítottam. Lucy nem nyúlt hozzá, bármennyit barátkoztak régebben, csak bámult rá rémülten. Szinte bizonyos, hogy nyugtalan lesz az álma - van miből szőnie.

## VIII. FEJEZET

### *Mina Murray naplójából*

*Még aznap, éjfél előtt* - Jaj de fáradt vagyok! Ha kötelességemmé nem teszem a naplóírást, ugyan neki nem ülök már ilyenkor. Lucyval, hogy megviduljon, a temetés után nagyot kerültünk a világítótoronynak, és egy perc ijedelemért a vidám nevetés nagyon megérte, amikor a lapon legelésző békés tehének ránk bődültek és megfutamítottak. Mintha a gyászos írást a nap táblájáról le is törölték volna. Robin Hood öblében egy régimódi fogadóban megteáztunk, és íves ablakából bámultuk a víz lassuló mozgását, majd abban a reményben indultunk haza, hogy hamarosan eltesszük magunkat holnapra. Mrs. Westenra azonban tudtunk nélkül meghívta az ifjú káplánt vacsorára, az meg oly jó étvággal evett, hogy a szíves kínálásnak újra meg újra lett foganatja. Ha neves újságíró leszek egyszer, megírom a püspöknek, nevelje ki káplánjaiból ezt a káplári étvágyat, vagy legalább arra tanítsa meg őket, hogy az álmos házikisasszonyokat bocsássák el kegyelemben, amíg ők a fejüket tömik.

Lucy már a falnak fordulva alszik, mire a jegyzéssel végzek. Ha jól látom, aludni is fog reggelig, akár a tej. Istenem, add, hogy Jonathannak is békés álma legyen!

*Augusztus 11., hajnali három* - Szívet szorongató kalandban volt részünk. Nem alhatok utána. Itt az írás ideje. Alighogy a naplómát becsuktam éjjel, ágyba bújtam, és már aludtam is, de egyszerre arra riadtam, hogy üresség van körülöttem. Felültem, sötétség vett körül, azért fel is keltem, odabotorkáltam Lucy ágyához és megtapintottam. Nem volt az ágyában! Gyufát gyújtottam, akkor láttam, hogy a szobában sincs. Az ajtót nem zártam be, mivel nyugodalmas éjszakára számítottam. - Mrs. Westenrát felverni nem lett volna szívem, mert mostanában gyengélkedik, hát ruhát kaptam, és elindultam Lucy keresésére. Az ajtóban eszembe ötlött még, hogy talán az útja céljához illően öltözött: ha pongyolát kerített csak magára, a ház körül lesz, ha ruhába bújtt, messzebbre készült. Azonban pongyolája is, ruhája is ott volt a helyén. Hál' isten, gondoltam, nem kell soká keresgélnem. Leszaladtam a nappaliba - nem találtam. Majd a vendégház közös szobáit nyitogattam sorra, és aggodalmam nőttön-nőtt. Végül láttam, hogy a bejárati ajtón rés van, holott a háziak gondosan zárják minden este - Lucy eszerint útnak indult mégis, egy szál hálóingben! A toronyóra az egyet ütötte el, mikor a Porondra értem. Egy lélek sehol. Végigszaladtam az Északi Sétányon, de a fehérben botorkáló Lucy-t nem láttam semerre. A Nyugati Kőgátnál feltekintettem az Apáthegyre, hátha - tartottam-e tőle vagy reméltem - fenn lesz kedves helyünkön. A ragyogó teliholdat felhők borították el minduntalan, azért egy percre nem láthattam oda, majd egy fénykaréj megindult lefelé az Apátságtól, akár a kardvágás, és végighasított a templom meg a temetőkert sötétjén. És csakugyan, végigsuhintott Lucyn is, amint ott ült, hátraroskadtan, hófehérben! Az éles fény nyomában járó árnyék mindjárt takarta, mégis úgy láttam, mintha a háta mögül ráhajolna valaki. Azonban nem kilesni akartam én Lucy-t, hanem hazavinni! Megindultam hát futólépésben a kőgátról, át a halpiacon, majd a hajóhídon robogtam át, mert az a Keleti Kőgát legrövidebb útja. Mintha kihalt volna a város. Örültem is, hogy Lucy szerencsétlen állapotának tanúja nem lesz. A távolság fel a temetőkertbe oly messzinek tetszett, hogy a lélegzetem akadozott, mire az apátsági lépcsőkhöz eljutottam. A lábamra is mintha ólmot kötöttek volna. A lépcső első pihenőjéről már jól láthattam kedves helyünket meg a hálóinges Lucy-t, és megint úgy rémlett, áll valaki mögötte, sőt amikor „Lucy! Lucy!”-t kiáltottam, mintha vöröslő szemét is rám emelte volna. Lucy azonban nem válaszolt, és amíg odáig eljutottam, a templom közénk került - majd előbújt megint a hold, aztán már egymagában láttam Lucy-t vakító fehérben, senki mást.

Amint odaértem, fölébe hajoltam és meggyőződtem róla, hogy alszik. Nem lélegzett ugyan csöndesen, egyenletesen, hanem kapkodón, mintha légszomj gyötörné. Ocsúdásának első jele volt, hogy a hálóinget borzongón összehúzta a nyakán. Mindjárt rá is vettem a meleg afgánt, nehogy megfázzon, ha már meg nem fázott. Szántam volna felriasztani, azért biztosítótűvel kapcsoltam össze a nyakán, még hozzá oly ügyetlenül, hogy megszúrhattam, mert amint éledezett, és csendesült a zihálása is, nyögve a nyakához kapott többször. Amíg kibújtam a cipőmből és ráhúztam a lábára, nagyokat sóhajtott, de a szemét kinyitni alig akarta. Mikor végre kinyitotta, mintha meg sem lepődött volna. Bájosan ébred mindig. Most sem zavarodott meg, amint eszmélt, meddig elkószált egy szál hálóingben. Kissé didergett és odabújt hozzám, majd amikor rászóltam, hogy odahaza jobb lesz az álma, gyerünk már, oly engedelmesen követett, akár a gyermek. A figyelme arra is kiterjedt, hogy a murva sajdítja talpamat, és a cipőmet mindenképpen vissza akarta adni - én azonban a templom előtt inkább belegázoltam egy pocsolóba, és összesározta a lábam, ha mégis találkozunk valakivel, ne lássa mindjárt, hogy mezítláb vagyok.

Volt esze arra is, mikor már ágyába visszadugtam, hogy a lelkemre kösse: senkinek, anyjának se említsem holdkóros sétáját. Haboztam először, majd meggondolván Mrs. Westenra gyenge egészségét, meg hogy a dolognak mekkora feneket kerítene, ráálltam a kérésére. Ajtónkat azonban gondosan bezártam, és a kulcsát madzaggal a csuklómra kötöttem, hogy újabb meglepetésben részem ne lehessen.

*Aznap déltájt* - Lucy a másik oldalára se fordult, és úgy aludt, akár a lőtt kutya. Éjszakai kalandját nem sínylette meg - mintha éppenséggel jobb színben látnám. A biztosítótűvel csakugyan megszúrhattam a nyakát két helyen is, és egy vércseppet látok a hálóingén - még szerencse, hogy nagyobb kárt nem tettem benne. Mikor bocsánatát kértem, nevetve nyugtatott meg, hogy nem is érezte. Oly csöpp két szúrás, hogy hege sem marad.

*Azon este* - Szép napunk volt, verőfényes, szellős. A kertvendéglőben ebédeltünk. Mrs. Westenra fiákerrel kocogott ki, mi pedig sétáltunk a nyomában. Boldogságomhoz csak Jonathan hiányzik, de türelemre intem magam. A Kaszinó teraszán zenét hallgattunk este, és amint hazaértünk, Lucy nyugovóra tér. Alszik már, mikor az ajtót zárom, és a kulcsot a csuklómra kötöm, bár ma éjjel nemigen történik semmi, azt hiszem.

*Augusztus 12.* - Nem jól hittem. Arra riadtam kétszer is, hogy Lucy kitörne a szobából. Türelmetlenül próbálgatta az ajtót, majd mintegy duzzogva vonult vissza ágyába. Pirkadatkor már nem jött a szememre álom. Egy darabig hallgattam a madárcsicsergést, majd felébredt Lucy is, még hozzá jobb színben, mint tegnap reggel. Mintha jókedve is visszatért volna. Odabújt mellém, és Arthurról sutyorogtunk egy darabig, majd én hozakodtam elő Jonathannal, és ő vigasztalt. Részvéte, bármily jóleső, nem kárpótol Jonathanért.

*Augusztus 13.* - Nyugalmas nap. Éjszaka a kulcs a karomon megint. Arra eszülök, hogy Lucy ül az ágyában, és az ablakra mutat. Csöndesen felkelek, félrehúrom a függönyt, és kitekintek. Holdfény fogja össze az eget a vízzel, ragyogó drámai hármasság. A holdsugárba azonban nagy denevér köröz bele, olykor ijesztően közel csapong, majd meglát, elriad, és szárnyal tovább az öbölnek, az apátság iránt. Mire elfordulok az ablaktól, Lucy visszafeküdt, és már a békés álmát látom. Reggelig meg sem moccan.

*Augusztus 14.* - Fenn ülünk a temetőkertben naphosszat. Hol a gyorsírást gyakorlom, hol olvasok. Annyira ideszokott Lucy is, hogy ebédre-uzsonnára hazacsalnom bajos. Ma este, éppen vacsorázni fordulnánk haza, furcsa megjegyzésére leszek figyelmes. A lenyugvó nap az Esk völgyében áll egy pillanatig, és rozsdás fénybe fogja az apátságot, egyszer csak Lucy megszólal, mintegy magának: „A vöröslő szeme mindenütt!”

Légből kapott megfigyelésnek tetszett, nem felelt vele semmire. Rápillantottam a szemem sarkából, és azt láttam, hogy álmatagon tekint a napnyugta iránt, visszafelé, amerről jöttünk. Lucy tekintetét követve felfedeztem, hogy kedves helyünket máris elfoglalta valaki. Mivel a nap szembe sütött, az idegen sudár természetének csupán árnyrajzát láthattam, de ahogy utánunk fordult, a szeme vöröslött igenis, mintha a nap világolt volna belőle - pillanatnyi érzéksalódásunkat azonban érthetővé tette, hogy a plébániatemplom ablakának egyik szemén akadt fenn a fény, onnan verődött tovább a helyünkre telepedett férfi szemébe. Lucy kedvetlenül hallgatta magyarázatomat, majd vacsora közben fejfájásról panaszkodott, és korán nyugovóra tért.

Megvártam, amíg elalszik, aztán gondoltam, sétálok még egyet. Kimentem a Keleti Kőgátra, elábrándoztam Jonathan felől, majd hazafelé indultam. A Porondnak vendégházunk felőli oldala árnyékba merült, annál világosabban ötlött a szemembe a fehér hálóinges Lucy, amint ablakunkon kihajlik. Azt hittem, engem keres, azért a zsebkendőmet lobogtattam feléje, ő azonban meg sem látott. Amíg felértem, fordult a holdvilág, és azt láttam, hogy a Lucy a fejét az ablakfának dönti, úgy alszik, a párkányon pedig testes madár ül! Megszaporáztam a lépteimet, azzal, hogy visszaterelem az ágyába, mert még megfázik, mire azonban felértem, már visszafeküdt maga. Zihált, és kezét a nyakára szorította, mintha a hideg ellen óvna. Nem ébresztettem fel, csupán gondosan bezártam az ajtót, és elretesztem az ablakot. - Lucy édesdeden alszik, csupán a szeme táján látok sötét foltokat. El nem gondolhatom, miféle újabb baj jelei.

*Augusztus 15.* - Később kelünk. Reggelinél érkezik a jó hír, hogy Arthur apja jobban van, és szorgalmazza az esküvőt. Lucy boldog, Mrs. Westenra örömébe azonban mintha üröm vegyülne. Később, mikor négy szemközt maradunk, megvallja, hogy nem is fájlalna ő Lucy elvesztését, inkább örülne, ha hamarosan gyógyulását látná, hanem neki az orvosa megmondta, hogy néhány hónapjánál többje nincs hátra, a szíve oly gyenge, és a legkisebb izgalom elviheti. Áldom az eszemet, hogy Lucy éjszakai kalandjával nem hozakodtam elő!

*Augusztus 17.* - Két teljes napig ki sem nyitottam naplóm. Mintha a házi boldogságot felhőznél valami - nemcsak Mrs. Westenra gyengül szemlátomást, hanem Lucy is! Étvágyára nem lehet panasz, alszik is eleget, sétálunk is naphosszat, mégis fáradékonyabb, és éjjelente gyakran riadok arra, hogy zihál. Az ajtót gondosan zárom, Lucy azonban fél éjjeleket elül a nyitott ablakban. Múlt éjjel felkeltem, de látnom kellett, hogy nem alszik, hanem elájult. Elővett a lelkiismeret, hátha ügyetlenkedésem a biztosítótűvel okozta a baját. Meg is nézem, mikor sikerül lefektetnem, s íme, a két apró tűszúrás a nyakán nemhogy hegedne, nagyobbodik, és a tája, bár nem gyulladt, mégis mintha apró pörsenésekkel volna teli. Figyelni fogom, és ha nem gyógyul, ragaszkodom hozzá, hogy orvos lássa.

*Samuel F. Billington és Fia  
whitbyi ügyvédi irodájának levele Carter,  
Paterson és Tsa ügyvédi irodájának Londonba*

augusztus 17.

Tisztelt Uraim!

Csatoltan küldjük az Északi Vasutak teherárujaként küldött szállítmányunk tételes jegyzékét. A szállítmány rendeltetési helye a pillanatnyilag lakatlan purfleeti Carfax-ház. Ezért küldjük a kulcsait is. Kérjük, hogy a szállítmány átvételéről a csatolt jegyzékkel a King's Cross vasútállomás teheráruforgalmi irodáján gondoskodjanak.

Kérjük továbbá, hogy a szállítmányt képező ötven ládát a ház mellékelt alaprajzában az „A”-val jelölt helyen szíveskedjenek raktározni. Szállítmányozójuknak talán jó tudnia, hogy a jelzett épületrész az úrilakhoz csatlakozó kápolna. A szállítmány ma este 9.30-kor hagyja el a whitbyi állomást, és holnap délután 4.30-kor érkezik a King's Crossra. Mivel ügyfelünk ragaszkodik az ügylet leggyorsabb lebonyolításához, kérjük, hogy az érkezés idejére ügynökük rendelje ki a szükséges társzekereket az állomás elé, és továbbítsa azonnal a fenti címre. Késedelem elkerülése végett tíz fontról szóló csekket is csatoltunk (melynek szíves nyugtázását kérjük) a fuvar költség fedezésére. Kérjük végül a szállítókat, hogy dolguk végeztével a ház kulcsait hagyják az előcsarnokban, zár alatt, a maga kulcsával érkező tulajdonosnak szembeötlő helyen.

Ne tekintsek tolakodásnak, ha a legsürgősebb elintézését várva maradunk

kiváló tisztelettel  
*Billington és Fia*

*Carter, Paterson és Tsá-nak  
londoni válaszelevele Billington és Fiának Whitbybe*

augusztus 21.

Igen tisztelt Uraim!

A fuvar költség fedezésére küldött tíz fontot köszönettel nyugtázzuk, és csatoljuk a mellékelt elszámolásból kitűnőleg fennmaradt egy font, tizenhét shilling és kilenc pennyről szóló csekket. A szállítmányt eljuttattuk rendeltetési helyére, és a kulcsokat a bejárat csarnokban helyeztük el papírcsomagban, kívánságuk szerint.

Nagyrabecsüléssel  
*Carter, Paterson s. k.*

*Mina Murray naplójából*

*Augusztus 18.* - A temető kertjében rovom e sorokat. Lucy vígan van, az éjjel mi sem zavarta egészséges álmát. Mintha sápadt és megnyúlt arcán a rózsák ismét kivirulnának. Megenyhült beteges zárkózottsága is olyannyira, hogy maga emlékeztetett arra az éjszakára (mintha bizony engem emlékeztetnie kellene!), amikor itt letem alva.

„Valóság inkább, mint álom... Mintha idáig úzótt volna valami... Álmodtam pedig, mégis emlékszem, milyen volt az utcák képe, és hogy a hídon átjöttömben hal fickándott a vízen. Emlékszem arra is, hogy a karfára könyökölve bámultam egy darabig, közben kutyák vonítását hallottam - mintha a város minden kutyája egyszerre zendített volna rá -, de még a lépcsőn felfelé is hallottam. Majd valami lenge alak rémlik, bár csak a keserédes emlékét idézhetem vissza, meg a vöröslő szemét, aztán mintha mély vízbe merültem volna, és zümmögést hallottam, akár a fuldoklók. Nagyon megkönnyebbültem, mintha testemből a lélek kiszállt volna, sőt mintha röptében lenn látta volna a nyugati világítótornyot is... Ilyen érzésből rettentem fel, mintha földrengés rázott volna meg, amikor megráztál, bár látni már előbb láttalak.” Mire idáig jutott, elfogta a nevetés. Nevetett, egyre féktelenebbül. Zavartan sandítottam rá, majd úgy döntöttem, hogy a legjobb, ha más beszéd tárgyát keresek - és csakugyan, egyebekre fordulván a szó, Lucy rendes kerékvágásba zökkent. Mintha megszépült volna itt kinn a friss tengeri fuvalomban - anyja is dicsérte, amikor hazatértünk. Végre egy felhőtlen estét tölthettünk hármásban.

*Augusztus 19.* - Éljen! Éljen! Éljen! Hír Jonathan felől, bár nem csupa jó. Beteg volt szegénykém, azért nem írt. Végre aggodalmaskodnom sem kell már, hogy a baját tudom. Mr. Hawkins értesített szép és tapintatos levélben, hogy készüljek, és ha tehetem, már holnap reggel utazzak Jonathanért, s amint talpra állítottam, hozzam haza. Céloz arra is, hogy talán a leghelyesebb, ha ott helyben megesküszünk. Majd az Irgalmas Nővérnek az értesítéshez fűzött levelén sírtam egy sort, utoljára kebelembe rejtettem mindkettőt, és most is ott tapintom. Utamat már elterveztem, poggyászom együtt. Egy váltás ruhánál egyébre szükségem amúgy sincs. Többi holmimat Lucy majd elhozza Londonba. Tovább kár is tervezgetnem, írnom, hiszen a többit már elmondhatom Jonathannak - a férjemnek, ha igaz!

*Agátha Nővér levele az Irgalmasok Budai Ispitájából  
Wilhelmina Murray kisasszonynak*

augusztus 12.

Szépreményű Kisasszony!

Jonathan Harker úr kérésére írok, ereje pillanatnyilag nem lévén elegendő az íráshoz, bár, hála az irgalmas Istennek és Istenes Szent Jánosnak, Ispitánk őrszentjének, biztatóan erősödik. Súlyos agylázát gyógyítjuk immár hat hete. A Szépreményű Kisasszonynak szerelmét küldi, mégpedig az Exeterben lakó Peter Hawkins ügyvéd úrnak írandó levelem útján, amelyben fájjalja késedelmét, viszont tisztelettel tudatja, hogy megbízatásának végére járt, csupán néhány hetes pihenésre lesz még szüksége Ispitánkban, mielőtt hazatérne. Üzeni továbbá, hogy elegendő pénze nincsen, ámbátor megfizetne itt időzéséért szívesen, hogy majd más ínségesek szükségét ne lássanak házunkban.

Kegyelem és békesség!  
*Agátha Nővér*

Ui. Betegem alszik, élek tehát a hellyel és az idővel, és még tudatok felőle egy s mást. Elmondta nekem, hogy nőül szándékozik venni Kegyedet hamarosan. Boldogságot kívánok mindkettejüknek a házasság szent kötelékében! Völegénye iszonyú megrázkódtatást szenvedett, és az orvosok szerint rémeket lát, farkasokkal, vérrel, lidércekkel vívódik. Azért bánjon vele óvatosan, hogy efféle álmait feledtesse, mert a megrázkódtatás emléke sokáig kísérteni fogja még. Írnom illett volna jó ideje, azonban hozzátartozóinak nevét semmi iratából ki nem

okoskodhattuk. Kolozsvárról érkezett vonattal, és az ottani indóház főnöke figyelmeztette a kalauzt, hogy az utas eszeveszetten tört be hozzá, és jegyet követelt hazáig. Hallván beszédéből, hogy angol, az onnan elérhető legtávolibb állomásig adott neki jegyet.

### *Seward doktor naplója*

*Augusztus 19.* - Hirtelen változás Renfield állapotában. Nyolc óra tájt izgalom fogta el és szaglászni kezdett, akár a vackát kereső eb. Viselkedése szemet szúrt az ápolónak. Renfield általában tisztelettel, olykor éppenséggel szolgálai alázattal tekint rá, az este azonban, mint hallom, szóba ereszkedni alig akart vele. Minden tudakozódására csupán ezt a dölyfös választ lökte oda neki: „Nincs beszédem teveled. Itt a Mester a kertek alatt.”

Az ápoló megítélése szerint vallásos rajongás kerítette hatalmába. Ha igaz, készülnünk kell dühkitöréseire, mert az erő, az ámokfutásra való hajlam meg a rajongás veszedelmes elegy. Kilenckor benéztem hozzá. Nem mondhatnám, hogy énnekem nagyobb a becsületem előtte. Rajongásnál is rosszabbat sejtek. Hamarosan maga követeli majd a rajongást.

Amíg nála időztem, izgalma szemlátomást fokozódott, bár úgy tettem, mintha kisebb gondom is nagyobb volna nálánál. Egyszerre azt a ravasz pillantást láttam a szemében, amelytől az ápolók annyira tartanak. Renfield azonban inkább megcsöndesedett, és leverten telepedett az ágya sarkába. Nem tudhattam, játssza-e csak a kedveszegettet, azért háziállataira nézve tettem fel neki kérdéseket, mert állatairól készségesen beszél mindig. Most azonban ennyit vetett oda csupán: - Füttyölök rájuk!

- Nocsak - mondom. - Még a pókokra is?

Nem tudom, idejegyeztem-e, hogy Renfield mostanában visszatért a pókokhoz, és füzetét róluk való számadásaival tölti meg.

Érdeklődésemre azonban e talányos válasszal lep meg:

- A menyasszonynak szeme esengő, úgy várja az ő vőlegényét, ámde megtudja, mikor a vőlegény elközelg, hogy másnak készíté magát.

Magyarázatra nem hajlandó, és nem mozdul ágya sarkából, amíg a szobájában vagyok.

Nem vagyok ott sokáig, és azt sem tudom, nem én ragasztottam-e rá a levertségemet. Egyre Lucy jár az eszemben, és sűrű volna-volnákkal pofozgatom sorsomat. Közben fenyegetőzöm, hogy ha nem alszom el azonnal, a modern Morpheust hívom segítségül, a chloralt. Nem bánom én, ha rákapok is!

Örülök aztán, hogy mégsem folyamodtam hozzá. Vergődtem jó darabig, még azt is hallottam, amikor az óra kettőt ütötte el. Egyszer csak az éjjeliőr ver fel azzal, hogy az osztályról küldik, mert Renfield megszökött. Köpenyt kaptam s már szaladtam is, mert öreg hiba, ha Renfield a világra rászabadul! Az ápoló vár és tudatja, hogy benézett hozzá még tíz perce a kukucskán, és úgy látta, mintha aludna. Aztán csak az ablakrács kitépésének robajára lett figyelmes, és amint meggyőződött róla, mi történt, szalajtott értem. Azt mondja, utánaézett az ablakon, de kiférni nem bírt, mivel testes ember, és úgy látta, Renfield a kórházi hálórúhájában tűnt el valamerre a balfenéken. Úgy vélem, nem helyes időt vesztegetnem a kapunyitással és a ház megkerülésével, azért az ápoló vállára kapaszkodva kinyomakszom az ablakon, és lehuppanok a kertben, a fák közt. Bal felé cserkészvén látom is hamarosan, hogy egy fehér kísértet mászná meg azt az öles kőfalat, amelyik kórházunkat a Carfax nevezetű szomszédos épülettől elkeríti.

Visszaszaladtam nyomban, és utasítottam az ápolót, hogy három-négy markos embert menessen a nyomomba, aztán létrát kerítettem, és meghágtam a kőfalat magam is. Renfield ott tébolygott a ház körül, és amikor utánaosontam, megfigyelhettem, hogy egy kápolnaforma épülettoldalék vasalt ajtajához lapul, hallgatózik, majd mintha valaki bentit szólógnatna. Hallótávolba nem merészkedtem egymagam, mert ha Renfield megszökik nekem ebből a jól körülkerített házból is, méhrajt befognom könnyebb lenne éjszaka, mint ökelmét! Renfield azonban egyre mondja, és úgy tetszik, nem zavarják lépteim se, mikor már hallom, hogy a kért négy ember közeledik - és ennyit még elkapok a szózatából:

- Állok tehát szolgálatodra, Mesterem! Imádtalak a messziségben is, most azonban, hogy a kertek alatt jársz, híven várom parancsaidat és a méltó fizetséget hűségemért!

Lám, a vén bűnösnek nem elég a Földre Szállás, mindjárt le is gombolná róla a hasznát! Ezelősségeinek összefonódása mindenképpen akkora erőt kölcsönöz neki, hogy amikor bekerítjük, küzd, akár az oroszlán. Soha még ilyen dühöngőt! Falhoz kell láncolnunk, és az ordítása idehallik most is, hogy ezeket írom.

Az ordításra következő halálos csöndességben megkeresem.

- Türelmes leszek, Mester! - fogadkozik dűnnyögőn, kedveszegetten. - Várlak, várlak.

Magam is várakozó álláspontra helyezkedem, és ennyi izgalom után bizvást számítok az álmra.



## IX. FEJEZET

*Mina Harker levele Lucy Westenrának*

Buda-Pesth, augusztus 24.

Aranyos Lucym!

Hogy lehetőleg híven számoljak be mindenről, ami csak elválásunk óta történt: a csatlakozás jónak bizonyult, időben feljutottam a hamburgi hajóra, majd vonatra kaptam megint, és attól fogva Buda-Pesth-ig alig emlékszem valamire, mert álmodtam a szememre, hogy a rám váró dolognak jobban megfelelhessenek... Majd rátaláltam az én Drágámra. Sápadt, összetört, téveteg tekintetéből kiveszett a régi határozottság, árnya csupán elszánt valójának. Emlékezete a közelmúltakkal kapcsolatosan vagy nem működik, vagy engem nem akar keseríteni, én pedig nem firtatom, mi történt vele, mi nem. Remélhetem csupán, hogy lelkének sérelme nem lesz maradandó. A jó Agátha Nővér is csupán célozgat iszonyú vívódásaira, és keresztet vetvén annyit mond, hogy Isten dolgait ne fürkésszük, s ő, amit hallott, magában eltemeti. Alighanem azt hiszi az ártatlan, hogy engem féltékenység gyötör - még hogy én féltékeny lennék Jonathanra! Csak neked súgom meg, Aranyom, mekkora volt az örömöm, mikor annyi kiderült mégis, hogy nem nő volt a dologban. Jonathan ágya szélén ülök és várom az ébredését...

Mikor felébred, kéri a kabátját, és tudom, azért, mert egyebet nem hozott az útról, mint ami annak a zsebébe fér - és csakugyan, gyorsírásos jegyzőkönyvét húzza ki belőle, s ezzel adja oda:

„Wilhelmina - mikor ilyen szertartásosan szólít, mindig érzem, hogy nagy nyilatkozatra készül -, tudod jól, hogy énszerintem titoknak, titkolózásnak házastársak között helye nincsen. Ha meggondolnám, miben volt részem, nem tudnám megint, álmodom-e, vagy a téboly kerület. Válaszom e könyvben rejlik, de én nem vagyok kíváncsi rá. Utolsó pontjáról folytatnám az életemet, mégpedig veled. Rád bízom, tudj meg belőle mindent, ha kedved tartja, vagy ha kiderül, hogy e tudomás nélkül énvelem nem bánhatsz.” Erőtlenül hanyatlott vissza párnájára, én pedig megcsókoltam, s a jegyzőkönyvet feje alá rejtettem, majd megkértem Agátha Nővért, beszélje meg főnöknőjével, hogy esketésünk még ezen délután megtörténhessen...

Visszajön és tudatja, hogy elküldték az angol misszió papjáért, és amint Jonathan ocsúdik, megesket minket...

Megtörtént. Az ünnepi áhítat nem hagy el azóta sem. Jonathan egy óra múltán ébredett, majd hallván, hogy jön a pap, felpolcoltatta magát, és a szertartásos kérdésre nyomatékos igennel válaszolt. A nővérek meghatottan álltak körül bennünket, és éreztem, hogy nehéz felelősségüket most rám testálják. Hadd szóljak egy szót még kölcsönös jegyajándékunkról is, mert a jegyzőkönyvet annak tekintem. Amikor a pap elment, a nővérek elszéledtek, és magunkra maradtunk az urammal (íme, most írom le először! Urammal!), kivettem a könyvet párnája alól, becsomagoltam fehér papírba, átkötöttem szalaggal, a csomagjára viaszt csöp-penttettem, és jegygyűrűmmel pecsételtem le. Csókot váltván urammal megígértem neki, hogy könyvét így tartom birtokomban kölcsönös bizalmunk jeléül mindaddig, amíg valami súlyos ok a pecsét megtörésére nem kényszerít. Most érzem igazán, hogy a felesége vagyok, mikor a kezemet szavaim hallatán megszorítja.

*Szerető Minád*

*Lucy Westenra levele Mina Harkernek*

Whitby, augusztus 30.

Minácskám!

Millió csókom mellé azt kívánom csak, hogy uraddal együtt mielőbb hazatérhesetek. Ez az erős levegő itt talpra állítaná Jonathant is, ahogy engem talpra állított: úgy eszem, mintha az evés divatját múltná, és majd kicsattanok. Sétálni sem sétálok, csak napvilágnál. Arthur már daginak becéz, mert, ne feledjem, itt van, és nemcsak sétál, hanem horgászik, teniszezik, evez és kocsizik velem. Szerelmünk lángolóbb, mint valaha.

Csókol  
Lucy

Ui. Anya is csókolgat. Mintha jobban lenne szegénykém.

U. ui. Esküvőnket szeptember 28-ára tűztük ki.

*Seward doktor naplója*

*Augusztus 20.* - Mintha Renfield legújabb szenvedélye is csitulna. Első dühkitörése után egy hétig mindennapos volt a dühöngése, majd egy este röviddel holdfeljötte után jelentette az ápoló, hogy azt hangoztatja: „Várhatok már a soromra.” Megvizsgáltam és azt tapasztaltam, hogy tekintetéből kitisztult a zavar, sőt, mintha a régi esengést látnám benne. A dühöngőben volt még ekkor, kényszerzubbonyban. Úgy döntöttem, hogy a kényszerzubbonyt levetetem róla. Az ápolók nem örültek, viszont érdekes megfigyelni, hogy Renfieldnek szemet szúr a habozásuk, mert odasúgja nekem: - Azt hiszik, bántanám magát! Hát nem megvesztek? - Istenes idejében bezzeg nem kezelte külön bennünket.

Az ápoló másnap alkonyattájt jelenti, hogy megint nyugtalan, izgatottsága dühvé, majd dühöngéssé fokozódik, végül elájul, mint az eskórosok nagyrohamukban.

Három nap dühöngés, három éjjel ájulás. Érthetetlen. Idegen ráhatás? Mi lenne, ha az idegen akaratra bíznanánk? Renfield egyszer megszökött akaratumk ellenére - szökjön meg most engedelmmünkkel! Egérutat engedek neki, és embereket állítok a nyomába.

*Augusztus 23.* - Hiába hagyjuk a kalicka ajtaját nyitva, csízünk nem röppen ki. A váratlanra bizvást számíthatunk, oktat Disraeli. Más tanulság: tarthatom Renfieldet indulathullámzásának szüksége szerint is a dühöngőben. Vagy mégsem? Szólnak, hogy a beteg megszökött. Tisztelteti Disraelit!

*Később* - Renfield udvariasan megvárta, amíg az ápoló benyit hozzá, és kisiklott mellette az ajtón. Négyen követik nyomon. Ismét az elhagyott kertbe igyekszik, és odatapasztja fülét a kápolna ajtajára. Én lépek hozzá elsőnek, és úgy ugrik rám, hogy az ápolók azt mondják, ha nincsenek kéznél, meg is öl. Dulakodás közben egyszerre elernyed, tekintete a messzibe vész. Nézném, mit láthat, de csak egy nagy denevér csapong a holdsugárban, majd meggondolja és madár módra nyugatnak szárnyal nyíl iránt. Renfield megszólal: - Megyek a magam lábán is, ne fáradjanak velem. - Szavában jó, ha a küszöbig meg vissza bízhatok, ígérete fenyegetés. Ezt az éjszakát jól az eszembe vésem.

*Lucy Westenra naplót kezd*

*Hillingham, augusztus 24.* - Hiányzanak a beszélgetések Minával, naplóíráshoz folyamodom. Az éjszaka megint elővett az álom, mint Whitbyben. Jó volna, ha részletesen lejegyezhetném, azonban csak a rettegésre emlékezem belőle, meg a sötétségre, a többit a tükörben látom magamon. Arthur is szinte megijed tőlem, amikor ebédre érkezik. Megkérjem anyát, hogy éjjel a szobájában alhassak? Mit mondjak neki, miért?

*Augusztus 25.* - Lidérces éjszaka megint. Anya nem lelkesedett az ötletért, én meg nem erőltettem, megvan elvégre neki is a baja. Virrasztással próbálkozom, de nem bírom sokáig. Éjfélkor szárnycsapdosásra ébredek, majd kaparászást hallok az ablak árnyékrácsán, aztán elalszom, és jönnek az iszonyú álmok. Reggelre csak a nagy levertség marad belőlük. Sápadt tükörképemtől elriadok, fáj a nyakam is. A tüdőmmel lehet a baj, hogy annyira kapkodom a levegőt? Vidám mindenféleképpen próbálom jártatni az eszem, hogy ne álljak így Arthur elé.

*Arthur Holmwood levele Seward doktornak*

Albermale-szálló, augusztus 31.

Kedves Jack!

Barátsággra kérlek. Lucy beteg, nem tudom, mi baja lehet, csak annyi bizonyos, hogy napról napra rosszabb bőrben van. Az okát tőle hiába tudakolom, anyjától meg nem merem, amióta megtudtam, hogy az orvosok közeli végét jósolják. Lucyt nem anyja miatt kínozza az aggodalom, mert nem is sejti, hogy Mrs. Westenra szíve halálosan gyenge. Vívódhat pedig valamivel, bár tudnám, mivel. Megmondtam neki, hogy a legjobb volna, ha baja felderítésébe Téged is bevonnánk - először nem tetszett neki (érted, miért nem, Drága Cimborám!), majd mégis ráállt. Tudom, Te is kínban leszel, azonban *Betegünkre* való tekintettel cselekedned kell. Úgy gondoltam, holnap meghívatlak ebédre hozzájuk, hogy váratlan betoppánásod Mrs. Westenra gyanúját fel ne keltse, majd ebéd után Lucy alkalmat keres, hogy kettesben maradhassatok. Én uzsonnára érkezem, és együtt pályázunk el. Aggódom nagyon, és alig várom, hogy a vizsgálat megejtése után mindent megbeszélhessünk.

Barátod  
*Arthur*

*Arthur Holmwood távirata Seward doktornak*

Szeptember 1.

APAAM AALLAPOTA ROMLOTT. LEVELED ODA VAAROM. ARTHUR

*Seward doktor levele Arthur Holmwoodnak*

szeptember 2.

Kedves Komám!

Hadd kezdem azzal, hogy szíved hölgyének szervi baja nincsen, afelől ne aggódj. Másrészt aggodalmassá tett engem is, hogy olyan rossz színben láttam újra. Meg kell vallanom azt is, hogy alapos vizsgálatára módomban nem nyílt, ezért nem is tanácsolhatok semmit e pillanatban. Inkább elmondom, mit tapasztaltam, következtess belőle.

Anyja társaságában fogadott, színére rácáfoló vidámsággal, olyannyira, hogy nyomban élni kezdtem a gyanúperrel, hátha anyjának szánja színjátékát. Hármásban ebédeltünk, és igyekeztem magam is, hogy a színi jókedvnek elrontója ne legyek. Ebéd után Mrs. Westerra lepihent, mi pedig visszavonultunk Lucy szobájába. És csakugyan, amint a szoba ajtaja ránk csukódott, Lucy sóhajtva rogyott le egy székre, és arcát a kezébe temette.

Nyomban faggatni kezdtem, és tapasztalván, hogy vonakodón válaszol, már éppen az orvosi titoktartásról biztosítottam volna, amikor elébem vágott azzal, hogy Arthurnak mindent mondjak el bátran, csupán az ő zavarára legyek tekintettel. Miközben beszélt, ablakot nyitott, és a rozsdás ablakcsapdán megsértette a kezét. Vérmintát vettem tőle, élvén az alkalommal, mert bár bőrének színe vértelenségre vall, egyéb anaemiás jeleket nem láttam rajta. A vérsajt-számlálás későbbi eredménye megerősítette véleményemet, hogy tudniillik Lucy belső szerveinek működése aggodalomra okot nem adhat. A baj okát másutt kell keresnünk. Talán nyomasztó álmairól szóló panaszában, talán abban, hogy elmondta, gyermekkorra óta alvajáró, és hogy nyaralása során egyszer nagyobb éjjeli sétát is tett, és Miss Murray talált rá a temető kertben.

E panaszával magam mit kezdeni nem tudok, ezért levelet eresztettem meg Amszterdamba régi barátomnak és mesteremnek, Van Helsing professzornak, aki nemcsak az obskurus bajok ismert szakértője, hanem nyílt eszű, józan orvostanár, és nekem személyes lekötelezettem. Konzultációra kértem, érkezésével hamarosan számolhatunk.

Miss Westenrával holnap találkozunk, hogy teljes kivizsgálásának körülményeit megbeszélhessük, mégpedig nem odahaza, hogy édesanyja gyanúját ismételt megjelenésem fel ne keltse.

Tovább tudósítlak  
*John*

*Seward doktor újabb levele Arthur Holmwoodnak*

szeptember 3.

Barátom, Arthur!

Mint sejtettem, Van Helsing professzor került-fordult és tegnap megérkezett Londonba, ma pedig már vissza is utazott Amszterdamba. Kilátogattunk Hillinghambe, és Lucy úgy intézte, hogy anyja ne otthon ebédeljen, ilyenformán magunk lehettünk vele. A professzor megnézte Lucy-t, hümmögött, megint megnézte, megint hümmögött, addig-addig, hogy magamban már mentegetőztem, amiért majd állhatok elébed, és értelmezhetem a hümmögését. Egyszerre azonban megszólal, és azt mondja: „Az én tanult barátom az eszük vesztettek körében járatos inkább, és köztük van gondolatban. Szép nagy ház, csupa téboly (csikorgós az öreg angolsága,

néha mond furákat). Szép nagy kert. Lehet benne gondolkozni, tébolyogni. Én most is azt ajánlanám, menjen ki a kertbe, szívjon el egy rövid szivart.” Megfogadtam a szavát, és a kertben, talán a rövid szivarnak köszönhetem, de csakugyan megjött az eszem. Mikor a bajt megállapítottuk, már van mit fejtegetnünk. Tüzetes okvetésekkel támaszthatjuk alá tévedéseinket. A baj felismerése azonban inkább hasonlatos a művész azon pillanatához, amikor az elképzelt mű végre teljes benne. S akkor munkához láthat. Addig, ha sakkozik, ha füttyül, ha hümmög, kár elégedetlenkednünk vele.

A professzor azonban visszatérésem után sem lett közlékenyebb. Akkor sem mondott többet, mikor már eljöttünk Hillinghamból, mint hogy a baj felkeltette érdeklődését (mert baj minden, ha nem is szervi, ami csak embert, kivált szép fiatal hölgyet kínoz, fűzte hozzá), és hogy most hazaviszi a gondolkodnivalóját, és azonnal írjak neki, mihelyt Lucy állapotában változást tapasztalok.

Azért magam sem tanácsolhatok egyebet, mint hogy bízzuk dolgunknak azt a részét Van Helsingre, amelyen magunk amúgy sem okoskodnánk ki.

Édesapádat tiszteltetem és jobbulást kívánok neki.

*Jack*

#### *Seward doktor naplójából*

*Szeptember 4.* - Zoophagom szertelenkedései után megmaradt kérdésnek: miért, hogy a dühöngés újabban rendszeresen délidőben és napnyugtával tör ki rajta? Másokra az időjárás hat, órá a napjárás?

#### *Seward doktor sürgönyei Van Helsing professzornak Amszterdamba*

Szeptember 4.

BETEGUENK AALLAPOTA JAVULOOBAN.

Szeptember 5.

BIZTATOO JAVULAAS. EGEESZSEEGES AALOM, JOOKEDV, SZINE VISSZATEEROEBEN.

Szeptember 6.

AZONNAL JOEJJOEN. FATAALIS ROSSZABBODAAS. HOLMWOODOT NEM EERTE-SITEM, AMIG NEM KONZULTAALHATUNK.

## X. FEJEZET

### *Seward doktor naplójából*

*Szeptember 7.* - A professzor a példálózást bolondjaimon kezdi, amint a Liverpool Streeten találkozunk: - A házában sok tébolyulttal van dolga, de mint mondtam, tébolyognak a kertben is. Hát még a világban mennyien! Mégis jól kiméri a szót mindnek, mert nem szükséges, hogy a kártyáiba belelássanak, és még menjenek szanaszét egy bolondból százat csinálni. Azért nem híresztelem most én sem, miket gondolok.

- Miért most nem? Hogyhogy még nekem sem? - vettem ellene türelmetlenül. - Elvégre kívánatos lenne, hogy elhatározásra jussunk!

A türelmetlen szóra megtorpan és rám mered.

- Tanult barátom, emlékszem, figyelmes diákom volt mindig. Aki pedig figyelmes diák, az megmarad annak élete végéig. Ha jegyezte a beteg kisasszony kórtörténetét és az állapotának változásait, inkább mondja el, mint hogy énből húzná ki, amit nem tudhatok, hogy tudniillik azóta mire fordult. Semmit ne tekintsen említésre méltatlan apróságnak.

Igazi újságról persze nem adhattam számot, csupán a baj jeleinek ijesztő súlyosbodásáról, mégis elmondtam mindent, ha netán a professzor valaha oly fényes emlékezete homályosodott volna. S amíg mondtam a magamét, a professzor egyre szaporázta lépteit, és már az utcán orvosi táskájával tört utat itt-ott a sűrűben, de annál meghökkentőbb volt, hogy Mrs. Westenrát is azzal tolta félre, amint a kocsiból kipattant, és felszaladt Lucyék házának lépcsőjén. Csodálatos volt viszont, hogy az idős és gyengélkedő hölgyet az orvosi sietség éppen nem verte le a lábáról. Mintha a Természet készítené a nagyobb bajok viseléséhez még a haldoklót is. Nem is fogható az ilyen állapot egyébbhez, mint a szemrebbenéshez, hőköléshez, az izmok védő görcséhez.

S egy lépcsőfordulóval feljebb ismét az élet efféle utóvédharcának lehettünk tanúi, mert Lucy ijesztőnek tetszett még tegnapi valójához képest is! Döbbenet láttam, hogy nemcsak arca holtápadt, hanem fehér az ajka, sőt még a fogínye is, és lélegzését hallani kín. Van Helsing arca gipszöntvénné merevedett, amint meglátta.

Lucy mozdulatlanul feküdt, erőtlen volt még a beszédhez is. Hallgattunk tehát egy sort, majd a professzor intett, és a nyomában kiléptem a folyosóra. A szomszédos szoba ajtaja nyitva állt, oda húzódott be, és sebtében közölte diagnózisát:

- Nem elég a vére, hogy a szívét működésben tartsa. Ömlesztünk kell bele. Kérdés csupán, hogy tudós barátomét-e vagy az enyémet.

- Fiatalabb is vagyok, erősebb is a professzor úrnál. Az enyémet.

- Akkor készüljön hozzá, amíg a táskámért leszaladok.

Alig ért le, kopogást hallottam a külső ajtón, majd Arthur köszönt rá az ajtót nyitó szolgálóra. Leszaladtam én is.

- Rossz sejtelmem támadt, Jack - tudatta Arthur suttogóra fogott hangon. - Apám kicsit jobban lett, elszabadulhattam. Ez az úr talán a professzor?

Van Helsing szeme ingerülten villant rá - bosszantotta nyilván, hogy Arthur érkezése megakasztja munkájában, de aztán jobban szemügyre vette délceg termetét, és láttam, hogy

megőrül. Már lépett is oda, és e szavakkal nyújtott kezét: - Soha jobbkor, öcsém. Szíve szerelme igen rosszul van. - És el sem engedte a kezét, amikor látta Arthuron, hogy elsápad. - Segítségre lesz szüksége. Bátorság.

- Mit tehetek? - kérdezte Arthur rekedten. - Mondja meg, teszem máris. Állok szolgálatára az utolsó csepp véremig!

Van Helsing kedélyes ember, és kedve e válságos pillanatban sem hagyta el. - Vére utolsó cseppjét akár meghagynánk öcsémuramnak. Nyilatkozata mindenképpen bővérűbb emberre vall nálunknál, azért, menyasszonyának vére lévén szüksége, öcsémuramból többet átömleszthetünk. Áldozatosságából annyira teljen még, hogy nem szól apró mütétünk felől a kisasszony édesanyjának, és egyébként sem árulja el feldúltságát, hanem amint megvagyunk, pihen egyet, és visszasiet édesapja ápolására.

Együtt mentünk fel Lucy szobájáig, Arthur azonban megmaradt odakinn. Lucy nem aludt most sem, csak nézett ránk bágyadtan. Van Helsing egy félreeső asztalnál altatószert kevert neki, majd derűsen odaállt az ágya mellé. - Ezt hajtsa le, kisasszony: Megtámasztom. Így ni. - Sikerült is megitatnia vele.

A szer lassan hatott, végül azonban elnehezítette Lucy pilláit. Van Helsing kisvártatva beszólította Arthurt, és kérte, hogy a kabátját tegye le, s tűrje fel az inge ujját. - Ilyen jó erőben lévő fiatalember vérét rosttalanítanunk sem kell - jegyezte meg készülődés közben. Az érmetszéseket egy szempillantás alatt megejtette, s a vivő csövecske beillesztése után szinte nyomban látni való volt, hogyan tér vissza az élet Lucy arcába. Arthur mind sápadtabb lett, igaz, de az arcán ragyogó büszkeség nem hervadt. Már-már attól tartottam, Van Helsing nem eszmél, mennyi vérét ereszti, és a csendességben tulajdon szívverésemet számláltam, mikor egyszer csak megszólalt: - Most ne mozduljon, öcsémuram! Tudós barátom elköti a sebét, én majd a kisasszonnyal foglalkozom.

Amikor megvoltam az elpilledt Arthurral és már éppen kivezettem volna, Van Helsing utánunk szólt: - Egy csókot megszolgált a hősszerelmes. - Azzal odaintette az ágyhoz.

Magam is odaléptem, hogy eligazítsam Lucy feje alatt a párnát, de közben félrecsúszott az a keskeny nyakbavaló bársonyszalagja, amelyet Arthur gyémántos násfájával visel, és alatta apró vörös hegekre lettem figyelmes. Arthur meg sem látta, Van Helsing azonban felszisszent. Nem szólt akkor semmit, csupán Arthurtól búcsúzott el e néhány szóval: - Öcsémuram most megihat egy pohár portóit odalenn abban a boldog tudatban, hogy megmentette menyasszonya életét, és hogy szerelmükben mindketten megerősödtek. Isten áldja.

Amikor Arthur elment, visszatértem. Lucy légzése erősödött, látható volt takarója mozgásáról is. A fekete bársonyszalagot ismét a helyén találtam.

- Mit szól a nyakán a marásokhoz, professzor úr? - érdeklődtem.

- Hát tudós barátom mit szól?

- Most látom először - vallottam meg -, de megnézném jobban. - Azzal ismét felhúztam a nyakszalagot. A nyaki verőéren látszott két többszörösen megismételt szűrásnyom. A roncsolt bőrfelület szélei közlől tekintve fehéren rojtosodtak, a sebek környéke pedig véraláfutásos volt, mint a zúzódásoké. Elsőnek az ötlött eszembe, hogy a vérvesztés okát látom, azonban el is hessentettem gyanúmat mindjárt, hiszen egy facsaró vér lehetne az ágynemű, ha csupán az átömlesztésben visszanyert mennyiség távozik el e két nyíláson.

- Nos? - tekintett rám a professzor.

Tanácsstalanul ráztam a fejem, nem volt mit válaszolnom.

Van Helsing felkelt. - Még ma este visszatérek Amszterdamba - mondta. - Könyvekre és műszerekre van szükségem. Tanult barátom viszont maradjon itt, és arra kérem, hogy betegünkről a szemét le ne vegye éjszaka.

- Ne fogadjak betegápoló nővért?

- A legjobb nővérek mi vagyunk. Mi ketten. Tegyen felőle, hogy a beteg egyen eleget, és hogy álmát semmi ne háborítsa. Hamarosan visszatérek és váltom.

Az ajtóban még megfordult és mutatóujját rázogatva nyomatékosan figyelmeztetett: - Vigyázzon! Inkább most virrasszon a maga jószántából, mintsem hogy később a lelkiismeret ne hagyja nyugodni!

*Szeptember 8.* - Éjthosszat virrasztottam Lucy ágyánál.

Alkonyattájt ocsúdott az altatószer bódulatából, meghozzá oly üdén, hogy talán más nem is látta volna előbbeni súlyos állapotának emlékeztető jeleit, csakis az orvosa. Még Mrs. Westenra is szinte leintett egy „ugyan, ugyan”-nal, amikor elmondtam neki, hogy Van Helsing professzor Lucy ágya mellé rendelt éjszakára. Lucy azonban éppen nem ellenkezett, hanem amikor már kezdett elálmosodni, le-lecsukló pillái alól hálás pillantásokat vetett rám - én pedig nekiülve a hosszú virrasztásnak azt láttam, hogy az álmod Lucy maga hessenti el szeméről.

- Miért nem alszik el? - tudakoltam egy idő múltán.

- Félek - hangzott a válasza.

- Fél elaludni? Hiszen más két kézzel kap az álom után!

- Majd nem kapna, ha rémdráma színéről lebbentené fel függönyt!

- Miféle rémdrámáról beszél?

- Ó, a részleteit elfelejtem, éppen ez a baj... Csupán az iszonyú gyöngeség marad utána, attól rettegek.

- Ma azonban itt virrasztok, s ha azt látom, hogy rémálmok gyötrik, nyomban felébresztem.

Mintha ígéretem megnyugtatta volna, mert hamarosan egészséges álomba merült. Egyenletesen lélegzett, és ártatlan mosolygás terült el az arcán, mint aki álmokkal sosem vívódott.

Reggel a szolgálóra bíztam, és igyekeztem vissza a tébolydába. Útközben megsürgönyöztem Van Helsingnek és Arthurnak a vérátömlesztés jó eredményét, majd beletemetkeztem a kórházi munkába olyannyira, hogy zoophagus komám sorsának alakulása felől csak este érdeklődtem. Az ápolói jelentésből kitetszett, hogy az elmúlt napon és éjszakán semmi baj nem volt vele. Vacsora közben kaptam Van Helsing válaszsürgönyét, hogy éjszakára menjek ki Hillinghambe, ő pedig felkerekedik, hogy reggel Lucy betegágyánál találkozassunk.

*Szeptember 9.* - Elnyűtten érkeztem Hillinghambe. Az eszem eltompult, és kín volt elébe néznie a második virrasztásnak. Lucy a szemembe nézett és játszín rám ripakodott: - Ma nem bakterkodik! Amilyen elcsigázott, illendőbb lenne, ha én őrizném a maga álmát!

Vacsora közben csevegésével meg a pompás portóival tartotta bennem a lelket, majd feljött az emeletre, és bevezetett a hálósobájával szomszédos szobába. - Itt marad - parancsolt rám, és a barátságos tűz fényénél láttam, hogy parancsát könnyen teljesíthetem. - Végigdől a heverőn, hogy orvosi kötelességét ne szegje, én pedig, ha valami baj vesz elő, rikkantok.

Ha nem lettem volna olyan fásult, talán tiltakozom, de ígérete elnémította lelkiismeretem szavát. Ledőltem és szervusz világ.



*Lucy Westenra naplójából*

*Szeptember 9.* - Igenis emlékszem valamire ebből az éjszakából. Mintha csontszárító szélben, ólmos ég alatt telt napjaim után verőfényre ébredtem volna, csak azt nem tudtam, nap fénye melegít-e vagy Arthur közelsége. Alighanem a betegség teszi a szerelmet önzővé, magát sajnálóvá, mert amint vígan vagyok, nyomban azon jár az eszem, vajon csöng-e a füle Arthurnak oly szakadatlan, mint ahogy, rágondolok?

*Seward doktor naplója*

*Szeptember 10.* - Arra serkentem, hogy a professzor keze a fejemen. A tébolyda haszna, hogy nem kell sok ébresztés.

- Hát a betegünk?

- Elbúcsúzott tőlem este és itthagyt - feleltem ügyefogyottan.

- Nézzük meg - mondta a professzor, s átjött velem a szomszédos szobába.

Rést emeltem a leeresztett redőnyön. Amint a reggeli napsütés előtötte a szobát, hallottam, hogy a professzor felszisszen az ágynál. Odaugrottam, mert a szisszenését nem is kellett a „Gott im Himmel”-lel megtetéznie, tudtam, hogy baj van.

A térdem összekocant, amikor a holtsápadt és ájult Lucy-t megláttam. Szája nyitva volt, s még az ínye is visszahúzódott a fogáról, mint aki hosszas betegségben sýnylódik. A professzor arcán viszont azt láttam, hogy a dühét csakis azért fojtja el, mert úgy ítéli, hogy azonnal cselekedni kell. - Pálinkát kerítsen! - förmedt rám, én pedig szaladtam érte hanyatt-homlok az ebédlőbe, majd bedörzsöltük vele szerencsétlen Lucy ínyét, szíve táját, ereit. Van Helsing ezután a szíve verését hallgatta, és egypercnyi ijesztő feszültség után kijelentette: - Alig rebeg. De él. Kezdhethük előlről. Vőlegény híján maga a soros, tanult hétalvó barátom.

S már készítette is a műszereit, én meg az ingem ujját tūrtem. Altatószerre ezúttal szükség nem volt. Hüvelykujjam egyenletes fejő mozgatásával segítettem a megmetszett érből a vért a csövecskébe, azért hamarabb éreztem a pilledést, mint igyekezetemben szerettem volna. Van Helsing végre feltartotta az ujját. - Ne mozduljon! - figyelmeztetett. - A beteg felriadhat visszatérő életerejére. Jobb lesz, ha egy lövet morfiummal megelőzőm.

A műtét befejezése után Van Helsing a lelkemre kötötte, hogy a történekről se Arthurnak, se másnak szót ne ejtsek, majd pihenést rendelt, azzal, hogy egy óra múltán reggelinél találkozunk.

Rendelése szerint jártam el, mert botlásom jóvátettem, és nyilván láttam, hogy a további észneléhez erőnlét kell. Márpedig gyengeségemben nem töprenghettem azon sem, hogyan történhetett Lucy ijesztő visszaesése - csak zaklatott álmomban vett elő a kérdés újra meg újra. Többször is láttam a rojtos szélű, fakó két heget - bár arra magyarázatot álmomban sem találtam, hogyan vesztethett ennyi vért a két apró járaton.

Lucy jóval tovább aludt, majd amikor felébredt, Van Helsing megvizsgálta, és a vizsgálat eredményét jónak ítélvén levegőzésre indult. Hallottam még, hogy lenn a szolgától érdeklődik a legközelebbi távirda iránt.

Két óra múltán visszaérkezett és ezzel bocsátott el: - Menjen, dolgozzon, tanult barátom, majd térjen pihenőre, amint teheti. A kisasszonyka ápolói csak mi ketten lehetünk. Az oka felől ne érdeklődjék. Legyen elég, amennyit a maga kárán megtanult.

A két szolgáló mindjárt el is kapott odalenn, és könyörögtek, hadd virraszthassanak ők a kisasszonyuknál. Megható volt hallgatni, hogy ugyan járjak közben, mint mondták, érdekükben az „idegen úrnál”, ígértem mindent, hogy megszökhessek, és fáradtságomban éppen csak a legszükségesebbeket intéztem el a tébolydában. E sorokat róva várom az álmot.

*Szeptember 11.* - Délután Hillinghamben széles jókedvében találok a professzort. Lucy színe sokat javult. Érkezésem után hamarosan külföldről jött, jókora csomagot kézbesítettek a professzornak. Gondosan megnyitotta és csodálkozásomra hatalmas csokor pirosasfehér ernyős virágot emelt ki belőle.

- Lucy kisasszonykának - nyújtotta át lovagias bókkal.

- Nekem? Jaj de kedves, professzor úr!

- Kegyednek, igen, de nem udvarlási célzattal. Gyógyszer ez, kedveském. - S mikor Lucy elfintorodott, így folytatta: - Nem készítünk párlatot belőle, hogy innia kelljen, sose fintorgassa azt a bájos orrocskáját! Legfeljebb Arthur barátunkat kell figyelmeztetnem, hogy várható fintorgása nem neki szól majd. Orvosszer ez, külsőleg alkalmazandó, mégpedig ablakfára, kilincse, küszöbre, továbbá az aranyos nyakába, és meglátja, úgy elfelejti a baját, mint ahogyan Florida első hódítói remélték az ott keresett Élet Vizétől...

Amíg magyarázott, Lucy a virágokat nézegette, morzsolgatta, szagolgatta az ujját, majd lecsapta a csokrévét az ágya szélére, és nevetve ugyan, de csalódottan állapította meg: - Tréfát üz velem a professzor úr! Hiszen ezek a fokhagyma virágai!

Van Helsing professzor felkelvén folytatta előadását, mint az orvostanhallgatók körében: - Amit betegágy körül teszek, az sosem tréfa, és ha a kisasszony tréfának tekintené, gondoljon szeretteire! - Majd látván Lucy ijedségét, megenyhült. - Legyen távol tőlem, hogy a kisasszonyt ijesztgessen. Íme, alkalmazni magam fogom a szert: koszorút fonok belőle a kisasszony nyakába, és csupán arra kérem, ne firtassa a gyógykezelés célját. A hallgatás része az engedelmességnek. Annyit elmondok, hogy a virágok Vandertool barátom haarlemi kertészetéből származnak. Üvegházaiban évhosszat virulnak gyógynövények. Tegnap e küldeményért sürgönyöztem neki. Most pedig jöjjön, tanult barátom, legyen segítségemre.

Vezényletére kitértam és kitémasztottam minden ablakot, majd a professzor a virágokkal és a szárukkal rendre bedörzsölte az ablakokat, az ablakok keretét. Mintha azon igyekezett volna, hogy a szobába áramló friss levegőbe mindjárt fokhagymabűz vegyüljön. Ezután az ajtók következtek, mind a kilincsökig, majd a virágok csöves szárával a kandallót dörzsöltük körül.

Igyekezetünk oly nevetségesnek tetszett, hogy nem állhattam meg szó nélkül. - Sohasem voltam kétkedő, ha a professzor úr gyógykezelését tanultam. Most azonban mintha inkább gonoszt üzne.

- Lehetséges. - Ennyi volt a válasza, majd nekifogott megfogni a koszorút Lucy nyakába. S mielőtt Lucy kiment, hogy az éjszakára készítse magát, még hozzáfűzte kurta válaszához: - Csupán arra ügyeljen, kisasszony, hogy szobáját ne szellőztesse, még ha nem is kedvére való az illat!

Elmenőben hozzám fordult. - Az éjszaka nyugodalmas lehet az álmunk. Énrám bizony rám fér... Két ilyen utazás, könyvek bűvása napközben, majd virrasztás megint... Bízvást remélem, hogy a kisasszonykánk bűbájánál az enyém végre foganatosabb lesz, hehe! - Oly magabiztosnak tetszett, hogy balsejtelmeimet nem mertem megosztani vele. Abban maradtunk, hogy reggel érte megyek fiákeren, és együtt jövünk megtekinteni „kezelése” eredményét.

## XI. FEJEZET

### *Lucy Westenra naplójából*

*Szeptember 12.* - Megszerettem a professzort, bár a fokhagymától undorodtam mindig. Azonban oly erős parancssal aggatta a nyakamba, hogy szinte megnyugodtam, és megfogadom magam is erősen, hogy nem törődök a szárnycsapdosással a redőnyön, elalszom igenis. Boldogok, akiknek álmát nem kerületi rettegés! Azonban tükrömből bomlott Opheliának látom magam, aki itt hever „eszélős füzérivel”, és előbb nevetés, majd megnyugvás vesz rajtam erőt.

### *Seward doktor naplója*

*Szeptember 13.* - Mrs. Westenra fogad minket az ajtóban, és boldogan mosolyog. - Hadd tudassam mindjárt, hogy Lucym sokkal jobban van. Az imént kukkantottam be a szobájába. Alszik rendületlen.

- Szóval mégis hat a varázslatom? - pillantott rám a professzor huncutul.

- A babérból juttatnia kell nekem is, professzor úr - vetette ellene Mrs. Westenra -, bár a fokhagymájából nem kérek. Éjszaka is benéztem Lucyhoz, és láttam, oly mélyen alszik, hogy a szobában terjengő borzalmas bűz nem is zavarja. No, fogtam, megnyitottam az ablakokat, nehogy még fulladozva ébredjen szegénykém...

Van Helsing arcát figyeltem, amíg az idős hölgy magyarázott, és láttam, hogy hamuszínre válik. Bámulatos volt azonban, mennyire megőrzi önuralmát - még mosolyogva nyitotta ki Mrs. Westenra előtt öltözőszobájának ajtaját, csak amikor becsukta mögötte, akkor roskadt le egy székre, úgy bámult fel rám tanácstalanul. - Hát meglehet, hogy a sors összeesküdött ellenünk ördöggel s pokollal? - De ugrott talpra máris, kapta a táskáját, és szedte a lépcsőket kettesével fel az emeletre.

Ugyanaz a látvány fogadott minket, amely már kétszer. Bújtam volna éppen ki a kabátomból, de a professzor megállított. - Ma az átömlesztés az ön dolga lesz, tanult barátom! - s már gyűrte fel az inge ujját.

Átömlesztés, bódítás. Van Helsinget lefektetem pihenni. A műtét sikeresnek látszik. Lucy két óra múltán ébredszik, s élő-holt állapota az álommal együtt múlik el. Mintha körhintában ülne. Nem hinném, hogy a tébolyultakkal töltött napjaim kezdték ki az eszemet. Mindenképpen indulnom kell hozzájuk. Hallom még, amint a professzor megegyezik Mrs. Westenrával, hogy ezentúl nem szellőztet, mert a fokhagyma illatának - a hölgy rátekint: „A bűzének?” - gyógyereje van. A professzor láthatóan nem nyugszik meg, és tudatja Mrs. Westenrával, hogy az éjszakát betege mellett tölti.

### *Seward doktor naplója*

*Szeptember 17.* - Tornyosul a munkám a Lucyhoz való kijárási miatt. Éppen dolgozószobámban ültem, elintézetlen iratok sajnálatos halmaza fölött, amikor kivágódik az ajtó, és berobban zoophagus komám, Renfield. Nem tudtam mire vélni a látogatását, hiszen nálunk nem szokás, hogy a betegek betörjenek az igazgatói szobába, kivált nem habzó szájjal és

késsel a kezükben. Mivel szándéka felől kétségem nem lehetett, igyekeztem az asztal kerülésével elsiklani előle, de Renfield az asztal lapja fölött felém dőött, és csúnyán megsértette a bal csuklómat. Az áthajlással azonban megbillent, én meg egy jobbegyenessel leterítettem. Ahogy megálltam fölötte, és figyeltem, nem telik-e tőle újabb támadás, a csuklómból a vér a szőnyegre csörgött, de csak aztán hevenyésztem kötést a sebre, mikor már láttam, hogy nincs mitől tartanom. Végre megérkeztek az ápolók. Renfieddal azonban nem volt könnyű elbánniuk, mert a tíz körmével akaszkodott a szőnyegbe, és nyalta fel róla a véreket, akár a kutya. Már vitték ki, akkor is így ordított: „A vér a lélek! A vér a lélek!”

Van is benne valami, mert még érzem a gyöngeséget két nappal ezelőtt történt vérelesztésem óta, és egyre az álmodat kívánom. Van Helsing, úgy látszik, megfészkelődött Lucyéknál, és ha Renfield megint el nem szabadul, alhatok az éjszaka.

*Van Helsing antwerpeni távirata Seward doktornak Purfleetbe -  
megye megjelölése nélkül, kézbesítése ennél fogva huszonnégy  
órás késedelmet szenvedett*

Szeptember 17.

SUERGOES UEGY SZOOLIT HAZA. MINDENT RENDBEN HAGYTAM. NEEZZEN KI AZEERT. HAMAROSAN FORDULOK.

*Lucy Westenra emlékirata*

*Szeptember 17 éjjelén* - Az éjszaka történeteket írásba kell foglalnom, nehogy mulasztásom terheljen majd valakit. Halálosan gyenge vagyok, mégis megteszem.

A szokásos órában feküdtem le. A virágok a helyükön voltak az utolsó szálig, ahogy a professzor elmenőben meghagyta.

Álmomból redőnyverdesés ébresztett, mint már annyiszor azon emlékezetes éjszakai sétám óta Whitbyben. Nem riadozok ettől a zajtól már, mégsem bántam volna, ha Seward doktor itt van a szomszéd szobában (mint a professzor úr ígérte félig-meddig). Csakhogy a szememre már nem jött álom. Jött viszont az álomtól való félelem. Jó, gondoltam, akkor nem alszom. A csapdosás oly erős lett, hogy már nem tudtam, az ablak felől jön-e, azért kiszóltam az ajtón: „Van itt valaki?” Választ nem kaptam, hanem kintről, talán a bokrok aljáról kutyavonítás szólt rá válaszul. Mintha a farkaskutya várná a gazdáját, olyan. Kitekintettem a redőny résén, és láttam, hogy egy nagy denevér verdesi a szárnyával. Visszafeküdtem azzal az elhatározással, hogy nem alszom el, de akkor meg anyám nyitott be, s látván, hogy ébren vagyok, letelepedett ágyam szélére.

Egy idő múltán féltetni kezdtem, hátha meg talál fázni, azért biztattam, hogy bújjon be, ahogy van, pongyolástul a takaróm alá. Akkor megint nekifogott a denevér a rebegésnek, és anyám ijedten felülve tudakolta, mi az. Visszafeküdtem ugyan, de hallottam, szegénynek milyen összevissza zakatol a szíve. Majd hirtelen vad szél támadt, feltépte a redőnyt. Ablakcsörömpölést hallottam, s amint odanézek, szürke farkas fejét pillantom meg a tört ablak közt! Anyám is meglátta, és rémülten kapott a szívéhez, majd amint a védekezés eszközéért nézett mindenfelé, letépte nyakamból a professzor koszorúját, azt mutatta a farkasnak, majd furcsa gurgulázás tört elő a torkából, és úgy esett vissza fektébe, mintha villám sújtotta volna. Feje megütötte a fejemet, a szoba fordult is velem néhányat, de az ablakról a szememet le nem

vettem és láttam egyszer csak, hogy a farkas eltűnik. Helyette csillogó porszemcsék oszlopa jelent meg - sivatagi utazók írják, hogy ilyen a számum kezdete -, és amint mozdultam volna, valami furcsa bénultságot éreztem - de rám nehezedett szegény anyám hűlő teteme is.

A keresztszélben támadt ajtócsapódásokra felneszeltek a szolgálók, de talán a nagy kutyacsaholásra is, amit a környéken a farkas vonítása vert fel. Kábulatomból mezítlábas tapickálásukra ocsúdtam. Nagy sikoltozással rebbentek szét aztán, amikor látták, hogy anyám élettelenül fekszik rajtam, és a szakadatlan ajtócsapdosásban alig volt annyi lélekjelenlétük, hogy leemeljék rólam, és letakarják lepedővel. Látván rémületüket, biztattam őket, hogy menjenek át az ebédlőbe, és igyanak meg egy-egy pohár bort, amit testületileg meg is cselekedtek, legalábbis azt hittem, mert az ajtó rájuk csapódott. Én közben szegény anyámra halmoztam a szobában szétszóródott virágokat, gondolván, hogy nekem most úgysem lesz rájuk szükségem, hiszen a szolgálók virrasztanak velem. Kiáltottam is értük egy idő múltán, de nem válasszoltak.

Kimentem utánuk az ebédlőbe, és ott heverték a padlón eszméletlen mind a négyen, csupán súlyos zihálásuk hallatszott. Az asztalon a csiszolt dugós üveg félig sherryvel - a szobában terjedő savanykás illat azonban felébresztette a gyanúmat és beleszagoltam. Anyám laudanuma! Ebből ittak egy-egy pohárral!

Mit tehetek? Visszavonulok a szobámba és virrasztok anyám mellett. A szoba megtelik csillogó porszemcsékkel, olyannyira, hogy elhalványul a lámpavilág is, amint írok. Érzem, hogy készül valami. Úgy döntök, hogy a keblembe rejtem ezt az iratot, mert akkor legalább, ha kiterítenek, megtalálják. Aligha élem túl ezt az éjszakát. Isten veled, Arthur, szerelmem!

## XII. FEJEZET

### *Seward doktor naplója*

*Szeptember 18.* - A megkésett távirat vétele után nyomban indultam Hillinghambe. Korareggel érkezvén úgy lopóztam a házig, hogy a murva se csikorduljon a talpam alatt, majd csendesen kopogtam a bejárati ajtón, hogy Lucynak és anyjának álmát ne zavarjam. A szolgálók azonban nem mozdultak sem csendes kopogásomra, sem a hangosabbra, majd a csengőre se. Elátkoztam lustaságukat, hiszen az idő telt, és nem is volt olyan korán - de ahogy zörgetésem és dörömbölésem hiábavalónak bizonyult, iszonyú sejtelmem támadt: csak nem a Halál látogatta meg a házat énelőttem?

Módja a behatolásnak nem kínálkozott. A földszinti ablakok egytől egyig rácsosak, az ajtókat mindenfelé zárva találtam. Éppen megkerültem a házat, amikor kocsirobogást hallottam, majd néhány pillanat múltán Van Helsing bukkant fel a kerti úton. Elmagyaráztam neki a távirat késését, és hogy a házba már jó ideje nem juthatok be. Van Helsing levette a kalapját, úgy nézett velem együtt fel az emeletre.

Megkerülte velem a házat, és a hátsó konyhaablakot ítélvén legalkalmasabbnak, elővette táskájából kicsiny csontfűrészét, hogy rácsát messzem el vele. Estem is neki nyomban, és a kis fűrész hamarosan elrágta a három vasrudat. Széthajlításuk már semmiség volt. Aztán szikével kipiszkáltuk az ablakzárát, és szabadon állt az út. Besegítettem a professzort, majd bemásztam magam is. A konyhában s a konyhai folyosókról nyíló cselédszobákban nem találtunk senkit. Az ebédlő padlóján végre felfedeztük a négy szolgálólányt a redőny résein át beszüremelő világosságban. Egy pillanatig sem hittük őket holtnak, mert ziháltak valamennyien, és a helyiségben terjengő savanykás laudamunszag nyomra vezetett bennünket. Összenéztünk Van Helsinggel, és megállapodtunk, hogy a szolgálókat ráérünk talpra állítani. Hanyatt-homlok rontottunk fel az emeletre.

Tébolydai jeleneteken edzett szemem sem fogadta be a látványt nyomban. Az ágyon a fehér lepedővel és virágokkal borított testről látni való volt, hogy Lucy anyja, mert talán még a hajnali szél fellebbentette a leszakadt redőnyön és a tört ablaktáblán át a lepedő fejtől való végét. Mrs. Westenra holt arcára rémület fagyott. S mellette mindjárt ott feküdt Lucy, fagyos arccal maga is - nyakba való koszorúja anyján hevert, s a nyakán messziről vöröslött a két szűrés helye. A professzor szó nélkül odaugrott az ágyhoz, fülét Lucyra tapasztotta, hallgatta egy darabig, majd fordult. - Nem késtünk el még! Pálinkát! Siessen!

Akár mennyire igyekeztem le a lépcsőn, s fel megint az üveggel, beleszagoltam és meg is ízleltem, nehogy úgy járjunk, mint a négy balga szűz; Van Helsing először az ajkát, majd az ínyét, majd csuklóját és tenyerét dörzsölte be Lucynak a szesszel, aztán megint hozzám fordult. - Magunk többet nem tehetünk - állapította meg. - Verjen lelket a négy ártatlanságba. Csapdossa meg jól az arcukat vizes törölközővel, aztán vegye rá őket, hogy gyűjtsanak be, és készítsenek forró fürdőt a kisasszonyuknak. Majd annyira kihült szerencsétlen, mint az anyja. Az első, hogy megmelengessük.

A szolgálók közül hárommal nem is volt nehéz dolgom, hanem a negyedik, a legfiatalabb annyira elbódult, hogy felfektettem a heverőre, hadd szenderegjen. Az ocsúdó lányok kábán bámultak rám, majd beszélni, sírni, sikongani kezdtek. Azzal fojtottam beléjük a szót, hogy egy halál elég volt, hiábavalóságokkal ne vesztegezzék el kisasszonyuk életét. Szét is széled-

tek, és szipogva a dolgukhoz láttak. Szerencsére kiderült, hogy a katlan tüze nem aludt ki, csupán felszítaniuk kellett, és hamarosan jelenthették, hogy kész a forró fürdő.

Éppen amint Lucy-t beletettük, megszólalt a csengő odalenn, és az egyik szolgáló tudatta, hogy Mr. Arthur Holmwoodtól érkezett üzenet. Visszaüzentem az üzenet hozójának, hogy várjon lenn, majd a professzorral nekiláttunk Lucy létre térítésének.

Buzgólkodásunknak jó idő elmúltával lett csak látszatja. Fonendoszkópon át hallhatóbbá váltak a szívhangok, a lélegzés is erősödött valamelyest. Van Helsing ragyogott, amint Lucy-t kiemeltük a fürdővízből, és meleg törölközőkbe csavartuk. Beszólította az egyik szolgát, hogy a szemét le ne vegye róla, s kiléptünk a gyász illendősége szerint elsötétített folyosóra. A lépcső fölött álltunk meg a derengésben, és a professzor nekem szegezte a kérdést: - Kihez fordulhatunk segítségért? Vérre lenne szüksége megint, különben hiába fáradoztunk. Egymást már megcsapoltuk. Ezeket a nőket meg sem merném kérni, oly riadtak... Honnan vegyünk vért Lucy feltámasztásához?

- Hát énvelem mi lesz?

A jóízű kérdés a fogadószobából jutott fel hozzánk, és engem hirtelen öröm töltött el, mert amerikai nyomatéka Quincey Morrisra vallott. Láttam a professzoron is, hogy megismeri, mert kézfogásra nyújtott kézzel indult elébe a lépcsőn.

- Hát téged mi szél hozott? - kérdeztem, amint egymás nyakába borultunk.

- Art sürgönyözött, és gondoltam, a legokosabb, ha mindjárt felkerekedek. Azt mondja - s elővette a papírt a zsebéből: - „Három napja nincs hírem Sewardtól. Apám állapota azóta is válságos. Tudd meg, mi újság. Arthur.” S íme, hallom, hogy soha jobbkor nem érkeztem.

Az émelyítő műtét, mit ecseteljem, úgy zajlott, akár az előbbieket, hanem Lucy, mint Quincey csalódottan megállapította, nemigen akart életre kapni. A morfiumozást ezúttal mégsem vártam. Lekísértem Quincey-t a fogadószobába, és utasítottam a szolgálólányokat, hogy bőséges reggelit készítsenek neki. Hanem aztán észbe kaptam és visszasiettem a professzorhoz.

Nem állhattam nyomban elébe a kérdésemmel, mert szétteregetett ívrét lapról olvasott éppen. Zord képpel bólogatott hozzá, és kisvártatva ezzel nyújtotta át a papirost: - Lucy kebléből hullott ki, mikor fürösztelni vittük.

Elolvastam, és az állam leesett. - Ha nem volna fél lábbal a sírban szerencsétlen, azt mondanám, megháborodott. Így azonban kétkednem sem illő megfigyeléseinek helytálló voltában.

Van Helsing úgy tett, mint aki helyett elmondott mindent az emlékirat. - Valami egyébért jöhetett vissza tanult barátom, azt mondja el inkább.

Másodszor kellett észbe kapnom. - A halotti bizonyítvány dolga... Ha megvárjuk a halottkém kiszállását, még nyomozásra is sor kerülhet, tekintve a megmaszlagolt cselédséget és még ezt az emlékiratot is... pedig a nyomozást szerencsétlen Lucy nem élné túl. Helyesebb volna, ha a bizonyítványt mi ketten szerkesztenénk meg és alája íratnánk Mrs. Westenra kezelőorvosával is. Akár el is vihetem hozzá, majd tovább a polgárkönyvi hivatalba és onnan a temetkezési vállalkozóhoz.

- No, végre egy gyakorlati gondolat a sok földöntúli sejtelem közt! Látja, ennél nagyobb barátságot alig tehetnénk e pillanatban Lucyval - hagyta helyben elgondolásomat a professzor.

Meg is szerkesztettük az írást nyomban, alákanyarítottuk a nevünket, és lódultam. Egy ajtónyitásra mentem Quinceyvel, mert ő már reggeli közben megszövegezte a táviratot Arthurnak, hogy Mrs. Westenra elhunyt, és nagyon rosszul volt Lucy is, de azóta jobban van, és hogy Van Helsinggel ápoljuk. Quincey azzal indult útjára, hogy majd szava lenne velem.

Hamarosan végeztem a gyászos formaságokkal. Mire visszaértem, Quincey már várt a fogadószobában, ahol a redőnyöket nem eresztették le, s ezért a háznak talán ez volt, ha nem is a legvidámabb, de a legkevésbé borongós szobája. Gondoltam, Lucy felől érdeklődne, ezért felszaladtam előbb, hogy friss hírrel szolgálhassak. Sok újság nem volt. A professzor Lucy hamaros ocsúdását várta.

- Jack Seward - kezdte Quincey fennen -, tudd meg, hogy én sokfelé forgok, akár a kopasz garas, de sehova nem jutok hívatlan. Kérője voltam Lucynak, akárcsak te, és kosarat kaptam, akárcsak te. Ez még elegendő ok a firtatáshoz nem volna ugyan, hogy itt mi történik, de most már a véremmel igenis jogot szereztem hozzá. Hogy itt a lépcső végében reggel újabb vérátömlesztésről tanácskoztatok, abból gondoltam, hogy történt már nem is egy, aztán láttam, hogy a színetek éppolyan sápatag mindkettőtöknek, mint Artnak volt legutóbb. Azért vedd le a lakatot az orvosi szádról, és mondd meg énnekem, az én véretem már negyedikül ömlesztitek Lucyba?

- Bizony negyedikül - hagytam rá ezen mód, mert valahányszor együtt vagyunk, Quincey beszéde mindig rá ragad.

- No, gondoltam. S ha így eresztünk vért még egy kört, gyengébbek leszünk Lucynál, vagy jut eszembe, annál a kancánál, tisztesség ne essék, amelyik éjjelente járt ki legelni a táborból, amikor odaszólitott a dolgom a pampákra ki... Mondom, az járt úgy, szegény pára, hogy egyik éjszaka rászállt egy olyanféle denevér, amilyeneket ott vámpírnak neveznek, megszitta magát rajta, de annyira, hogy reggelre kelve, mikor kimentem a kancáért, hát ott feküdt, s nem volt jártányi ereje. Utoljára hókon csaptam kegyelemből. Azért mondom, csak így ne járjunk.

Hallgattam, mit beszél összevissza aggodalmában szíve szerelme miatt, és ráeszméltem, hogy nem is olyan összevissza beszéd. Mégsem siettem a helyesléssel, hiszen Van Helsing sem osztotta meg velem gyanúját, márpedig bizonyos, hogy effélére gyanakszik. De ő tudja, miért hallgat. Azért Quinceynek megint meg kellett elégednie a beszéde szövetéből kihúzott válasszal: - Nem bizony. Nem, nem.

- Mégis, mióta történnek az ömlesztések? - puhatolózott tovább semmitmondó válaszm hallatán.

- Talán tíz napja?

- Tíz napja! Jack Seward! Szegény Lucy, ha tíz nap négy életrevaló ember életét beveszi, meg is pukkad, ha ugyan a közbülső napokon ki nem szívatja belőle más. - Majd bizalmasan odahajolt a fülemhez, úgy tudakolta: - Ki szívja teszerinted?

Nem állhattam ellent tovább a józan eszének, meg kellett mondanom nyíltan: nem tudom. A bökkenő éppen ez. Van Helsing is kétségbeesve törí rajta a fejét, mégsem juthatott sokkal többre, minthogy Lucy magára hagynunk nem szabad, mert akkor történik a baj mindig. Eddig sem lett volna szabad másra bízunk az őrzését. Meg kell maradnunk Lucy mellett, ha jobbra, ha rosszabbra fordul az állapota.

Quincey elébem tartotta a tenyerét. - Felcsapok öréül magam is, mint a vérszövetség újdonsült tagja. Te meg a hollandus majd megmondjátok, mit tegyek.



A késő délutánra megelégedő Lucy első mozdulatával előhúzta kebeléből - legnagyobb csodálkozásomra - azt az apróra hajtogatott ívrét papirost, amelyet Van Helsinggel a nap során tanulmányoztunk. Lám, a tapintatos professzor visszatette, nehogy Lucynak aggodalmat okozzon.

Szóra nem futotta az erejéből, csupán a törékennyé vált halvány kezét szorította az arcára, de tudtuk mind a hárman, hogy most térnek vissza éjszakájának megpróbáltatásai. Vigasztaltuk is legjobb tehetségünk szerint, és ha vigasztalásunknak egyéb fogantja nem volt, mint hogy a könnyei csöndesen megeredtek, talán használtunk is valamit. Majd elmondtuk neki, hogy hármunk közül az egyik ezentúl mindig mellette marad. A sírás és a csöndes megnyugvás az álom felé terelte ismét, és alkonyattájt elszunnyadt.

Ekkor furcsa dolog történt. Légzéséről hallottuk, hogy már a félálmon messzi túljár, amikor ösztönösen matató két keze széthajtogatta az emlékiratot ívrétre, majd kettébe hasította. Van Helsing nyomban ott termett és kivette a kezéből. Lucy azonban tépdesett tovább, mintha a papiros a kezében lett volna, végül pedig a magasba emelte két kezét, és mintegy szétszórta a darabkákat. Van Helsing töprengőn ráncolta a homlokát, de nem szólt semmit.

*Szeptember 19.* - Lucy fel-felriadt és minden ébredésére gyengébbnek tetszett. A professzorral virrasztottunk felváltva, nem hagytuk ott egy pillanatra sem. A professzor ellene volt, hogy Quincey Morrist is bevonjuk, mondván, hogy a vérvesztés elgyöngíthette, mégis arra lettem figyelmes, hogy a ház táját rója éjhosszat.

Napvilágnál még nyilvánvalóbb, mit gyengült szegény Lucy. A fejét a párnán alig bírja fordítani, és nem válik egészségére, ami keveset evett. Mindegyre elszenderedik, és megfigyeltük, hogy rövid álmai során szemlátomást aszalódik. Nyitott szájjal lélegzik, és fogain a vértelen íny húzódik vissza egyre, miáltal mintha hosszabbá válnának a szemfogai. Délután Arthur nevét formálta a szája többször is. Van Helsing utasítására sürgönyöztünk érte, és Quincey kiment elébe az állomásra.

A nap éppen nyugovóban volt, és az ablakon beáradó rozsdás sugarai némi életet festettek Lucy fakó arcára, amikor Arthur megérkezett. A szó mindannyiunkban megszorult, de Arthur mintha csodát tett volna Lucyval. Megszólalt, ideérkezésünk óta először. Arthur is megemberelte magát, és első döbbenete múltán derűs csevegés is telt tőle.

Éjfél után egy az idő. Van Helsing virraszt Arthurral. Negyedóra s én váltom őket reggel hatig, majd Quincey követ. Az újult álom és ocsúdás szakaszai rövidültek. Attól tartok, holnapnál tovább aligha kell virrasztanunk. A vérvesztés legutóbbi megrázkódtatását nemigen heveri ki szegény.

*Mina Harker levele Lucy Westenrának -  
már nem jut a címzett kezébe*

szeptember 17.

Drága Lucym!

Mióta nem hallok felőled! Csak azóta, válaszolhatod, amióta én sem hallatok magamról. Újságaim azonban talán megbocsátóbbá tesznek. Férjemet sikerült talpra állítanom és visszahoznom Angliába. Amikor Exeterben kiszálltunk a vonatból, kocsi várt ránk, és ki más ült benne, mint férjem principálisa, a csúztól gyötrött Mr. Hawkins! Házába vitt, végigvezetett

a részünkre átrendezett emeleten, majd megvacsoráztunk, s vacsora után pohárköszöntővel lepett meg bennünket:

„Egészségetekre és boldogságotokra emelem poharamat, kedveseim! Kísérje az istenáldás boldogulásotok útját, amiként az én szemem kísérte mindeddig, gyermekkorotoktól. Most azonban szeretném, ha otthonotokul házamat választanátok. Ennekem, mint tudjátok, se kutyám, se macskám, azért végakaratomban tirátok hagyom minden ingó és ingatlan vagyonomat.”

Azzal kezét nyújtotta Jonathannak, én meg sírva fakadtam nagy bután.

Így virradt fel ránk, látod, próbáltatásunk ideje múltán!

Megfészkelődünk hát e bájos régi lakban - hálónkból is, nappalinkból is a székesegyházat környező öreg szilfák fekete törzsét látni a tisztos régiség sárga kövei előtt, és naphosszat hallgatom a varjak kárörvendő pletykáját, amely reggelente piaci kofabeszéddel vegyül. Egyébként a varjúkárogás hallgatásánál különb dolgom is kerül, hiszen két embernek tartok házat, és a kettő naphosszat tárgyal. Mr. Hawkins üzleti ügyeinek jelen állásába avatja be Jonathant.

Édesanyád egészsége hogy szolgál? Szívesen beruccannék a városba már, hogy láthassalak, de nemcsak a ház terhe van a vállamon, Jonathan is ápolásra szorul. A kór gyengesége még látni való rajta, és hol remegve riad álmából, hol elaludni fél.

A magam újságait elmondtam mind - most már tudnám, hogy van Arthur meg az édesapja, mikor ülitek a lakodalmatokat, vendégek lesznek-e számosan, milyen ruha mellett döntöttél végül? Mindezekre részletes választ várok. Jonathan „tiszteltet”, ezen szóval, amely nyilván illik a Hawkins és Harker cég újdonsült társához, én azonban inkább csókjaiból továbbítok egyet,

s a magaméval tetézem,  
*Minád*

*Patrick Hennessey dr. osztályos orvos levele  
Seward igazgató úrnak Mrs. Westenra címén*

szeptember 20.

Tisztelt Igazgató Úr!

Kívánsága szerint másnaponta ismertetem osztályom állapotát... Több újságot csupáncsak kedves betege, Renfield felől írhatok. Újabb kitörést kísérelt meg ugyanis, és rossz vége lehetett volna, ha a szerencsénk nem kedvez. Történt délután, hogy társzekér állt meg a kapunk előtt, és a kocsisa meg a rakodója portásunktól érdeklődött, hol találják a velünk szomszédos Carfax nevű ódon ház bejáratát - ha Igazgató Úr nem emlékeznék, azt, ahová betegünk átszökött két ízben is. Én magam ebéd utáni szivaromat szíván kitekintettem az ablakon, és tanújavá lettem, hogy Renfield zárkája ablakából csúf szidalmakkal árasztotta el a két érdeklődőt. A kocsis amúgy derék embernek látszott, de amikor már Renfield azzal fenyegette, hogy a vérét veszi, visszakiáltott valami cifrát maga is. Kihajoltam ablakomon és halántékomon furkáló ujjal jeleztem, hogy Renfieldnek lóg egy szál deszkája, amitől a kocsis meg is nyugodott, és sapkáját emelve annyit fűzött csupán az incidenshez, hogy szívből sajnál, amiért orvos létemre eszükvesztettek közé zártak. Amikor a jelenet ilyenformán lezárult, lementem megnézni Renfieldet, mi oka lehetett, hogy szokásos jó viselkedését félretéve ilyen hangos-

kodásba kezd. Meglepetésemre a legnagyobb lelki nyugalommal fogadott, sőt azt sem akarta megérteni, minek köszönheti látogatásomat. Azonban mint félóra múltán kiderült, áltatott, mert szobámba visszatérve csakhamar nagy robajra lettem figyelmes, és kitekintvén az ablakon ismét azt láttam, hogy kitört a zárkájából, megkerülte a házat, átugrott a kerítésen, és már az utcán loholt. Kiáltottam az ápolóknak, hogy jöjjenek, és mint jó futó, magam értem a nyomába először. Hajtott az a balsejtelem is, hogy Renfield a fenyegetéseit váltaná valóra, mert egyenest a Carfax előtt álló társzekérnek tartott. Ahogy már messziről láttam, egy utolsó ládát emeltek fel a kocsira a többi tetejébe, és a kocsis már fenn volt a bakon, hogy indít. A rakodója is kapott volna föl mellé, ha Renfield oda nem ér, le nem rántja, és verdesni nem kezdi az utca kövéhez. A kocsis első meglepetésében nem tett egyebet, csak lehajolt a bakról, és ostora boldogabbik végével fejbe sújtotta Renfieldet. Őrajta azonban mintha nem fogott volna a jól irányzott sújtás, és ha oda nem érek idején, még kárt tesz a rakodóban. Nem mintha én bírtam volna vele. Nem vagyok gyenge legény, mégis az ápolók odaérkezése döntötte el csupán küzdelmünket. Mikor aztán a kényszerzubbonyt ráhúzták, Renfield ordítani kezdett: „Akkor is megmutatom nekik, hogy nem forgatnak ki! Engem még az én istenem se öl meg apránként!” S még mondott egypár efféle zöldséget, amíg visszacipeltük a házba, és betettük a dühöngőbe.

A kocsis meg a rakodó is becsörtetett utánunk, és fenyegetőztek, hogy kártérítési pert akasztanak a nyakunkba. Láttam azonban, hogy a sértett hiúság szól belőlük, mivel jól megtermett emberek lévén és kocsmai hajcihők sokszoros hősei nyilván, nem bánhattak el egy szál bolonddal. Panaszukba fáradtságos munkájukat is belefoglalták, mondván, hogy az inszakasztó emelgetés vette ki erejüket, én pedig értettem a szóból, és bérüket megpótoltam egy-egy fonttal, bosszúságukat pedig az (utólagos engedelmével!) íróasztalomban tartott brandyvel csillapítottam addig-addig, hogy búcsúzásakor meghagyták, „milyen egy karakán gyerek”

tisztelő híve  
*Patrick Hennessey*

### *Seward doktor naplója*

*Szeptember 20.* - Csupán a szokás visz rá, hogy naplómnak este megint nekiüljek. Elcsigázott vagyok, elkeseredett, torkig az étellel, és magam sem bánám, ha a halál angyalának szárnya megcsapna, mint Lucy anyját, majd Arthur apját, most meg...

Nem, talán még lehet itt helye az orvosnak. Quinceyt váltottam a virrasztásban, ő pedig Van Helsinget és Arthurt váltotta. A professzor, úgy tetszett, kétfelé fordítja figyelmét, és Arthurt is betegnek tekinti, azért vitte a társalgóba, ott tértek pihenőre egy-egy hencseren, előbb azonban fokhagymával dörzsölte be az ablakkereteket, Lucy ágyát, sőt még a csipkés zsebkendőjét is, amelyet Lucy egyre a kezében szorongat. Lucy lélegzése ziháló, mikor az őrzését átveszem, arca fakó, és nem tudom, a fény játszik-e a szememmel, de mintha fogai reggel óta nőttek volna, kivált a két szemfoga. Alig telepedtem le mellé, fészkelődni kezdett. Hamarosan szárnycsapdosásra lettem figyelmes, és amint a hirtelen helyreütött redőny jókora részén kitekintettem, a holdfényben nagy denevért pillantottam meg - nyilván a kiszűrődő fény vonzotta oda -, de mire visszaléptem az ágyhoz, Lucy letépte nyakából a fokhagymavirágok koszorúját. Visszafontam rá legjobb tehetségem szerint, úgy virrasztottam tovább.

Mikor felébredt, Van Helsing utasítása szerint megettettem. Keveset evett, azt is kelleetlenül - mintha nem is ragaszkodna már az élethez. Furcsa viszont, hogy amint felébred többször is az éjszaka során, virágait mindjárt magához szorítja, majd amikor elszunnyad, és zihálása elke-

dődik, szagatja, szedné le a nyakából. Megfigyelésemben aligha tévedek, mert nem győzöm újrafonni a koszorút a virrasztás hosszú óráiban.

Hatkor Van Helsing vált. Arthurt először nem ébresztem, hadd aludjon. Szüksége lesz a lélek-jelenlétére hamarosan, az a gyanúm - nem is kérem a professzor véleményét.

Van Helsingnek elég egy pillantás Lucyra, odaszól: - Világosságot! Felhúzom a redőnyt. - Van Helsing vizsgálat közben elemeli Lucy csipkezebkendő kezét a nyakáról, és „Mein Gott”-ot suttog. Odahajlok és osztozom a megdöbbenésében.

A két nyílt seb eltűnt Lucy nyakából!

Van Helsing nyomban felegyenesedett, úgy nézte Lucyt, majd lassan, nehézkesen kimondta: - Nincs sok ideje hátra. Álma és ébrenléte közt foszlik a határ. Keltse fel szerencsétlen barátunkat.

Arthur bejöttére Lucy ocsúdott - vagy talán a professzor készítette fel az utolsó találkozásra? -, mert mintha a haja frissen fésült lett volna, mire visszaértünk. Lucytól azonban csak üdvözlés telt: - Arthur? Szerelmem! De jó, hogy itt vagy mellettem! - S ahogy Arthur térdre roskadt az ágyánál, elszunnyadt megint.

Ekkor ijesztő fordulat történt a szendergése és ocsúdása váltakozásában. Nyugodt lélegzése, ahogy Arthur kezét fogta, zihálóra vált, majd kinyitotta a szemét, holdkórosan merő tekintetét Arthurra szegezte, és olyan hangját hallatta, amelyet még soha:

- Arthur? Jaj, hadd csókollak, szerelmem! - hörögte rekedten, csábosan.

Arthur mohón hajolt fölébe, hogy kívánságát teljesítse. Van Helsing azonban, akit ez a hang nyilván nem bűvölt meg, ott termett az ágynál, két kézzel elkapta Arthur gallérját, és akkora erővel lódította el, amelyet ki nem néztem belőle.

- Nem, lelkére és valahányunk lelkére, nem! - kiáltotta és állt peckesen, támadóan.

Arthur megdermedt, de az erőszakra nem lobbant benne düh, csak várt kerek szemmel.

A pillanat elmúltával mindhárman Lucyra tekintettünk. Dühöt mintha inkább az ő arcán láttam volna. Megnőtt fogai összecsikordultak, lélegzése reszelősre vált, majd ahogy lassan csendesedett, úgy enyhült meg az arca is. Végül kinyitotta a szemét, Van Helsing nagy napbarnitotta kezét a vértelen kezébe fogta és megcsókolta. - Igaz barátunk! - rebegte. - Igaz barátja mindkettőnknek! Vigyázzon rá és segítse megbékülni a sorssal!

Meg nem mondhatnám, esküre emelte-e ezután a kezét a professzor, vagy Arthurt intette oda, de mintha megbékélt volna ő is.

Szemük találkozhatott csupán - így vált el a jegyespár.

Van Helsing le nem vette róluk szigorú tekintetét eközben sem, majd karon fogta Arthurt, és egy távoli karosszékhez vezette.

Lucy lélegzése még egyszer jól hallhatóvá vált, majd csend ereszkedett a szobára.

- Vége - állapította meg a professzor. - Azazhogy az életének - fűzte hozzá, fölöslegesen.

Átkísértem Arthurt a nappaliba, és bizony magam is küszködtem a könnyeimmel.

Később a halottas szobában úgy láttam, mintha Van Helsing orvosi figyelme azóta sem lanygulna. Valóban, mintha változott volna Lucy, vagy csupán a jótét halál adta vissza a betegségben elenyészett szépségét? Arca nem volt oly szegletes, és visszatért bele a vér, mintha

szegény szívének nem lévén szüksége minden cseppjére immár, a megmaradtat elosztotta volna igazságosan.

*Álmában mint a holt,*

*Holtában álmodott...*

Megálltam a professzor mellett, és inkább figyelme szórására megjegyeztem: - Megtalálta végre a békességet.

Van Helsing szembefordult velem.

- Életének vége csak, sajna. Halála ezután kezdődik.

### XIII. FEJEZET

#### *Seward doktor naplójából, tovább*

A temetést mindjárt másnapra tűztük ki, hogy Lucyt együtt temethessük anyjával. A gyászos formaságok intézése énrám háramlott, és még örülnöm kellett, hogy a temetkezési vállalkozó meg a teljes személyzete oly ritka előzékenyen végzi dolgát, mintha Lucy végső tisztessége valójában az ő tisztességüket öregbítene. Okát a hullamosónő súgta meg, kollegiális bizalommal: - Gyönyörű halott lesz belőle, doktor úr. Számíthatunk a forgalom nöttére.

Van Helsing a koporsóméret vételénél meg a mosdatásnál is jelen volt, ami nem szűrt senkinek szemet a ház felfordult állapotában. Arthurnak apja temetéséről kellett gondoskodnia, azért a cselédség vezénylete Quinceyre maradt, mi pedig rokonok értesítésével, az iratokkal s effélékkel foglalatoskodtunk. Lucy iratainak áttekintéséhez a professzor ragaszkodott, és ellenvetésemre, hogy az angol jogban nem járatos, ilyenformán ez az én dolgom volna, így válaszolt: - Tanult barátom elfelejti, hogy másik doktorátusomat összehasonlító jogtörténetből szereztem. Fontosabb azonban, hol bukkanhatok ehhez hasonló iratra még. - Azzal elővette levéltárcájából és elébem tartotta Lucy kettéhasított feljegyzését. - A legfontosabb, hogy lehetőség szerint megmaradjak itt fenn az emeleten, mert nem örülnék, ha tudomásom nélkül történne valami.

Sejtelmes szavát nem eresztettem el a fülem mellett, bár sokat nem töprenghettem rajta, mert megérkezett Mrs. Westenra ügyvédje, és vele is tárgyalnom kellett. Egyenes ági örökíthetőség ténykörülménye nem forogván fenn, fejtegette, örökösödési osztályok állapítandók meg, amelyek ügygondnokságával, valamint Mrs. Westenra minden egyéb folyó ügyének vitelével már a megboldogult életidejében megbízott... Figyelmem ellanyhult, örültem, amikor végre elunta maga is, és elment, de még jobban örültem, amikor Van Helsing tudatta, hogy végignézte Lucy papírjait, és a dolgunk felől akár eltehetjük magunkat holnapra. Hirtelen megnyugvását sem értettem, előbbi titokzatosságát sem, de az alvás közeli reménye elbódított.

Lefekvés előtt még benéztünk Lucy immár felvirágozott szobájába. A fokhagyma büze a virágillat felhőjén is áthatott. Van Helsing csakugyan nem hisz a halálnak, gondoltam, amikor arra lettem figyelmes, hogy lekapcsolja nyakában viselt apró aranykeresztjét, és a szemfedelet visszahajtva Lucy ajkára illeszti.

A professzor lámpaoltás előtt, mintegy búcsúzóul odavetette: - Legyen oly jó, tanult barátom, hozzon holnap egy boncolókéskészletet.

- Csakugyan boncolnunk kell? - néztem rá riadtan. - Mintha éppen a boncolást akartuk volna elkerülni Mrs. Westenra esetében is.

- Színre boncolunk, igen, de ami magunk közt marad, az, hogy valójában a szívet akarom kimetszeni. Ohó! Sebész létére megrökönyödik! Persze, szerette... De hiszen szerettük Arthurral és Quinceyvel együtt, máskülönben talán magamra sem vállalnék ilyen műtétet. Igaz, így is csupán tanult barátom segédletével. Megejtettem volna valójában már az éjszaka, azonban Arthur miatt nem tehetem. Ha apja temetéséről holnap visszatér, nyilván még látná menyasszonyát.

- De mi szükség a műtetre? S ha szükséges, ekkora körültekintés minek? Elvégre meghalt szegény. Halála közvetlen okát tudjuk. Viszont sem boncolás, sem szívkimetszés a közvetlen okhoz vezető okokat fel nem derítheti. Ha felderíthetné, mint szükséges rosszra Arthur is ráállna a boncolásra. De így mi végre?

A professzor, látván ingerültségemet, vállamra tette a kezét. - Szívem vérzik a vérző szívéért, tanult barátom, de remélem, nem rendül meg a belém vetett bizalma. Hiszen megrendülhetett volna már, amikor erővel megakadályoztam, hogy Arthur búcsúcsókot váltson mátkájával. S ha viselkedésemet furcsállották is mind a ketten, Lucy nem furcsállotta, sőt kezet csókolt érte, és Arthurt védelmembe ajánlotta. Erre gondoljon.

Mikor látta, hogy szavai megtették a hatásukat, még ennyit hozzáfűzött: - Iszonyú napok várhatnak ránk, barátom. Azért jobb, ha teljes klinikai magyarázat nélkül is megmaradunk a cselekvés egységében. Néhány esztendejét tanítványomként rám bízta. Rám bízta még az elkövetkező néhány napot?

Kezet ráztunk, majd lámpát oltottunk. Félálomban hallottam valamelyik szolgáló botorkálását a folyosón és elgondoltam, mekkora erő a hűség, hogy íme, még e titokzatos kettős halál után is látogatják kisasszonyukat, amíg a hant végképp el nem fedi a szemük elől..

De bizony hiába szánakoztam el, hogy reggel hazaugrok a bonckésekért, mert a professzor keltett, mikor már a hasamra sütött a nap. Ijedten pattantam fel.

- Ne törődjék a késekkel - nyugtatott meg Van Helsing, mindjárt ott az ágyam lábánál. - Nem lesz rájuk szükségünk.

- Miért nem? - néztem rá csalódottan szinte. - Mert akkor meg miért vesztegette idejét a meggyőzésemmel!

- Mert késő - ingatta a fejét szomorúan. - Vagy korán? Nézze csak! - Azzal elébem tartotta az apró aranykeresztet. - Ezt ellopták az éjjel.

- Hogyan lophatták el, amikor megvan?

- Visszaszereztem attól a semmirevaló cselédőtől, amelyik már életükben is meglophatta asszonyait. Ez egyszer nem tudta ugyan, mit cselekszik, de minket mindenképpen tétlenségre kárhoztatott.

Volt mindjárt min töprengeni, amíg az álmat a szememből kidörzsöltem.

A délelőttöm megint az örökösödési osztályokat fejtegető ügyvéddel meg a macskaléptű temetkezésrendezőkkel telt, utoljára haszontalanul, mert az illetékek dolgában illetéktelen vagyok, a Lucy szobájában elhelyezett mindenféle kárpitokat és kandelábereket pedig kiparancsoltuk azzal, hogy más látogatására amúgy sem számíthatunk, mint Arthuréra - azazhogy atyja halálával immár Godalming lordéra -, őt pedig botránkoztatná a sok cifraság. Az igazság az volt, hogy Van Helsing rajtakapta az egyik alkalmazottat, amint a virágok közül gyomlálta a fokhagymát.

Arthurt, bármilyen férfias, délceg, szép szál ember, láthatóan megtörte a hármasság gyász. Lucy szobájában megemberelte ugyan magát, bár nem tudom, nem Van Helsing meg az én kedvemért-e, mert végbúcsújánál jelen voltunk mind a ketten. Nekem, mikor karon fogtam, többet elárult egyetlen kérdésével:

- Mondd, Jack, meghalt csakugyan?

*Mina Harker naplójából*

*Szeptember 21.* - A vonatban írok Exeter felé. Jonathan alszik. Az utóbbi hetek sűrű sorsfordulataiban mintha elrozdált volna a kezem - hasznosítom tehát az időt.

Jonathan kamarai bejegyzésének ügyében jártunk Londonban. Bejegyzése után a Piccadilly táján nézegettük a kirakatokat, Jonathan átkarolt, mint abban az időben, amikor nem adtam még a fejemet tanításra - mert ha mostanában az utcán átkarol, diáktekinteteket érzek magamon és feszengek -, de utóvégre férjem is, lábadozó is, ezzel csitítom tanítói lelkemet. Így sétáltunk hát, és a szemem épp egy kocsikeréknyi virágos kalapon akadt meg Giuliano előtt, amikor egyszerre Jonathan akkorát szorított a vállamon, hogy szinte megroppant, és a fülemből sűgta: - Örület!

Egyre óvom, nehogy újabb felindulás taszítsa vissza hosszasan viselt betegségébe, azért ránéztem, s tudakoltam, mi a baja. Jonathan sápadtan, kerek szemmel, rémülten meredt egy karvalyorrú, fekete bajszos, kecskeszakállas, tagbaszakadt emberre, aki ugyanazon a kalapon felejtette a szemét, amelyiken én, meg azon a szemrevaló lányon, aki viselte és éppen egy konflisba szállt. Annyira nézte, hogy minket nem vett észre, azért én közben jól szemügyre vehettem. Arcát nem nevezném jó arcnak, inkább kemény metszésűnek és kegyetlennek, akár kéjsóvárnak a vörös szája szélére kiülő hegyes fehér fogai miatt. Jonathan annyira bámulta, hogy már attól tartottam, visszanéz rá a nagyfogú, és botrány lesz, amilyen erőszakosforma, azért odébb vontam Jonathant, és faggattam, miért rémítette meg ez az alak annyira.

- Hát nem ismered meg?

Hirtelenében meggondoltam, hátha nem is tudja, kihez beszél. Hogyan ismerhetném meg, akit nem ismertem soha? Nagyon megriadhatott, azt a terhén is éreztem, mert ha vállamba nem kapaszkodik, ott csuklik össze a kövezeten. Visszafordult mégis, és bámulta tovább az emberét. Valaki kijött az üzletből, apró csomagot nyújtott át a nagy kalapos szépségnek, az pedig elhajtattott. A fogas kéjvadász nem sokáig bámult utána, kilépett az útra, intett egy konflisnak, és a nyomába eredt. Jonathan pedig csak állt megkövülten, holott a két konflis rég elkeveredett már a forgalomban, és mintegy magának motyogta: - Csakis a gróf lehet, megfiatalodottan... Örület! Ha tudtam volna! S nem tudtam előre!

Nem akartam kérdéseimmel még mélyebbre taszítani rémképei közé, azért megindultam szótlanul, és Jonathan is megindult mellettem kezesen. Odébb betértünk egy kicsiny parkba. Gondoltam, a tűző napsütésből tanácsos lesz árnyékba kerülnünk, azért letelepedtünk egy kényelmes padra. Jonathan néhány percig révedezett, majd lecsukódott a szeme, és feje vállamra nyaklott. Hadd szunyókáljon, gondoltam. Negyedóra alig múlt el, felébredt, és vidám kíváncsisággal tekintett rám. - Nicsak, Mina! Hát nem elnyomott a buzgóság! Nem illő, mit tagadjam, de még gyenge vagyok. Gyere, igyunk meg egy csésze teát valahol.

A nagyfogúról meg is felejtkezett? Nem tetszenek nekem az emlékezetkiesései - abajgatni sem akarom értük -, de talán mégis a leghelyesebb, ha megismerem erdélyi útjának eseményeit. Ugye, megbocsátasz majd, Jonathan, ha olyasminek jutok a nyomára, amit ép elmével szívesebben titkoltál volna előlem?

*Később* - a gyászos hazatérés. Jonathan alig lézeng. Ráadásul sürgöny vár minket valami Van Helsingtől, ezzel: „Szomorúan tudatom, hogy Mrs. Westenra öt napja elhunyt, leánya tegnapelőtt. Mindkettőjüket ma temettük.”

Szegény Mrs. Westenra! Szegény Lucy! Hát soha nem látlak többé! De szegény Arthur a legszegényebb, nélküle!



### *Seward doktor naplója*

*Szeptember 22.* - Lezajlott. Arthur hazatért, és vitte Quincey Morrist. Derék legény ez a Quincey! Titkos gyanúm, hogy Lucy halála mindannyiunk közt őt bánthatta a legjobban, mégis vikingek ivadékához méltón viseli gyászát. Ilyen fiai teszik nagygyá Amerikát. Van Helsinget én hoztam magammal. Lepihent, mielőtt útra kelne Amszterdamba, de azt mondja, éppen csak fordul. Otthon elintézné néhány személyes ügyét, és máris Londonban kutatna tovább.

Nem tudom, mennyire bírja majd sűrű utazásait. Mintha az elmúlt hét még az ő kötélidegzetét is elnyűtte volna. A temetésről jövet a vérátömlesztésre fordult a szó, és Arthur szegény azon vigasztalódott, hogy azóta mintha férjévé lett volna Lucynak Isten előtt. Van Helsing nem is mukkant, hanem aztán, mikor Arthuréktól való elválásunk után kocsiba ültünk, mintha kitért volna rajta az idegláz: nevetett, mígnem sírt, és sírt, mígnem nevetett. Ámultam nőre valló megnyilvánulását, és a kocsi ablakain a redőnyt leeresztettem egy idő múltán, nehogy mások is tanúi legyenek.

Gondoltam, megkérdem mégis, miért ilyen zabolátlan kedvű. Válasza mind ellenállhatatlan okvetését, mind titokzatosságát tekintve oly jellemző rá, hogy ideírom:

- Ne higgye, tanult barátom, hogy akár Westenra kisasszony elvesztésén mulattam, akár az édesanyja elhunytán, akár hármuk gyászán, és hogy könnyeim akkor indultak meg, mikor már nevetéssel nem bírtam. Az a nevetés, amelyik az ablakon kocogván kér bebocsátást, nem az igazi. Hanem amelyik az ajtót kivágja, és leteper mindeneiket, az maga a Kacajkirály! Amikor a hant dübörgése atyai szívemet mintegy leányomért, baráti szívemet pedig magukért hármukért gyötri, berobban Kacajkirály felmentő seregével, és megpezsdíti lankadó véretem.

Tetszett is, nem mondom, Kacajkirály az életmentő serege élén, csakhogy az én mesterségem eleje okkutatás, azért nem értem be ennyivel. - A seb hegedni akar. A nevetés, akár a timsó, összerántja. Ámde a király nemcsak a porban fetrengeni látná alattvalóit, hanem tudja, mire érkezik.

- Igaz. Én a jöttét hallottam már akkor messziről, amikor Arthur, szegény azzal vigasztalódott, hogy vére árán Isten előtt már férjévé lett menyasszonyának.

- S ha ez szerzett neki vigasztalást?

- Szerzett, mert meg nem gondolhatta, amit mi tudunk, hogy akkor Lucy kisasszony Isten előtt többférjűségben élt.

- Hát igen. Bár a multság okát akkor sem értem.

- Mivelhogy azt sem érti, hova lett az a sok vér utoljára.

S e szóval nem csak kérdezősködésem fonálát vágta el. Úgy tetszik, méltóbb szó naplóm zárásául nem is kínálkozik. Ha kinyitom valaha, mások felől jegyzek bele. Lucy hadd nyugodjon Hampstead dombján szerelmemmel együtt, én pedig reménytelenül is reménykedőn dolgomhoz látok megint.

*A „Westminster Gazette” szeptember 25-i számából*

#### A HAMPSTEADI REJTÉLY

Hampstead környéke oly események színtere lett, amelyek bizvást említhetők egy napon a Kensingtoni Rém, a Késelő Asszony vagy a Gyászos Néember tetteivel. Az elmúlt két-három napon történt, hogy apró gyermekek hazulról elkószálván hosszas elmaradásuk felől csiviteltek ugyan összevissza, de szüleik a locsi-fecsi magyarázkodásból kihámozhatták, hogy hazatérésüket valami Babirka Néni késleltette. Némelyiküket már szürkület táján keresni kezdték, de csak hajnalban kerültek meg. Úgy tetszik, az éjszakára eltűnt egyik gyermek állt elő a Babirka Nénivel, s a többi már mesét is szőtt hozzá, sőt játékot űz belőle, mert kiszállt tudósítónk, aki a hampsteadi temető környékén hancúrozó gyermekeket figyelte, elmondja, mekkora a multságuk a kicsinyeknek egymás csábítgatásából: egyet megtesznek Babirka Néninek, és az minden bűvét-báját előveszi, hogy a többi meginduljon utána vakon. Csakugyan olyan bájosak, mondja, hogy akár ünnepelet színművésznők, Ellen Terry is tanulhatna tőlük.

Nem játék azonban, hogy az éjszakára elmaradó gyermekek torkán apró sebhelyeket találnak, amelyek lehetnének akár kisebb kutya vagy patkány marásai. Hanem a sebek sorozatossága módszerre utal. A kerületi rendőrkapitányság már felneszelt, és bejelentéseket vár mind az éjszakára eltűnő gyermekek, mind a környéken kóborló ebek felől.

*A lap szeptember 27-i, rendkívüli száma a „Babirka Néni”-ről*

Tudomásunkra jutott, hogy egy este eltűnt gyermeket mára virradóra a hampsteadi temető bozótos domboldalában találtak meg kivérzetten és elgyengülten. Nyakán a korábban eltűnt és hajnalra megkerült gyermekekéhez hasonló apró sebeket észlelt az orvos. A gyermek ocsúdván a Babirka Néni csábítása felől rebegett. Kiküldött tudósítónk az alábbiakban stb.

## XIV. FEJEZET

### *Mina Harker naplójából*

*Szeptember 23.* - Jonathan vergődött éjthosszat, reggelre hál' isten mégis pihenten kelt. Örülök, hogy a friss társas viszony, az új felelősség annyi munkát ruház rá, hogy tépelődésre ideje nincsen. Másrészt az én felelősségem is új, és nem csupán a kettőnk társas kapcsolatából következő, hanem az elmúlt nap szemem láttára történt visszaeséséből is. Jonathan reggel azzal búcsúzott, hogy ebédre nem lehet itthon, azért igyekeztem házi munkáimmal, hogy szobámba zárkózhassak erdélyi naplójával, és megfejthessem a talányt.

*Szeptember 24.* - Gondolataimat nem szedhettem össze annyira még az este, hogy nyomban naplóírásnak essek. Se élő, se holt nem voltam, mire Jonathan feljegyzéseinek végére jutottam. Mit szenvedett szerencsétlen, ha akár a tulajdon képzeletétől! Vajon már akkor meglepte az idegláz, vagy sanyargatásai során szerezte? E kérdésre választ talán sosem kapok, hiszen kitől várjam? Azonban következtetéseimben éppúgy, mint életemben csupán Jonathan józan ítéletébe vethetem bizalmamat, akkor pedig hinnem kell, hogy Drakula gróf a terve szerint valóban megérkezett London milliós nyüzsgésébe.

Hátha akadna mégis valaki, aki a talányt megfejthetné, ha Jonathan naplója nem maradna hétpecsétes titok? S ha még a gyorsírás rejtjelezéséből is kibontanám? Jonathan biztonsága vissza nem térhet másként, csak úgy, hogy történetét mások is megerősítik.

### *Van Helsing levele Mrs. Harkernek*

szeptember 24.

Tisztelt Asszonyom!

Néhai Lucy Westenra jegyese, Godalming lord engedelmével beletekinthessem az elhunyt levelezésébe, így értesíttem azután Kegyedet barátnőjének halála felől, ha már kezelőorvosi minőségemben nem értesíthetem állapotának rosszabbra fordultáról.

Leveleiből kitetszett, mennyire ragaszkodik barátnőjéhez. Arra kérném tehát, ha ragaszkodása elkíséri a síron túl is, hogy fogadja szerénységemet egy rövid látogatás erejéig exeteri otthonában.

Alázatos szolgája  
*Van Helsing*

### *Mrs. Harker távirata Van Helsingnek*

HOLNAP SZEPTEMBER HUSZONOETOEDIKEEN A NEGYED-TIZENEGYES VONAT-  
NAAL VAAROM. WILHELMINA HARKER

## *Mina Harker naplójából*

*Szeptember 25.* - Izgalmam nőttön-nő Van Helsing doktor érkezését várva. El nem gondolhatom, miféle fenyegetésekre céloz, azonban Jonathan megrázó feljegyzései annyira nyomasztanak még, hogy talán kínomban fogant a sejtés: hátha Van Helsing segíthet mirajtunk? Igyekszem elhessenteni, hiszen Lucy ügyében keres, nem is volna ildomos képzelgésemmel terhelnem. Szegény Lucy, talán éppen azon a kísértetes éjszakán fázott meg a temetőoldalban! Buda-pesth-i utam során és Jonathan ápolása közben bizony el is felejtkeztem, milyen betegen hagytam ott szegényt. Talán erről az éjszakáról is beszélt Van Helsing doktornak. Hátha azt olvassa a fejemre majd, hogy Lucy édesanyját nem figyelmeztettem? De hiszen anyja, lévén halálos beteg maga is, nem segíthetett rajta!

A sírás úgy szakad rám olykor, akár a zápor, és nem tudom, ismeretes-e tisztítóbb természeti tünemény, kivált, ha magam vagyok. Jonathan azzal utazott el reggel, hogy holnapra térhet csak meg. Mióta asszony vagyok, először történik, hogy egy teljes napot s éjt nem töltünk együtt. Reggel óta legépeltem már a magam naplóját is, hogy a részleteket megtaláljam, ha Van Helsing Lucy betegségéről kérdez.

*Később* - Megérkezett, itt járt, és már útra tettem. Életem legkülönösebb találkozása. Hihetem, hogy a legszerencsésebb is? Az ideje mindenképpen szerencsés. Ha Jonathan naplóját el nem olvasom, és nem látom a napnál világosabban, mi gyógyíthatná ki a Kárpátok közt szerzett bajából, másként hallgatom Lucy történetét. De amióta a hírlapírásba Whitby-ben belepróbáltam, jobban tudom, mikor hegyezem a fülem, mit kérdezzek, hogyan rendezzem, amit hallottam, és ha igazán fontos, mint most is, miként foglaljam írásba.

Már a széles vállán nyugvó feje megtetszett nekem az állomáson. Van feje a füle mögött is - ez nálam dicséret -, de súlyos álla, a bozótos szemöldöke, a merő tekintetű acélkék szeme is dicséretére válik. Amíg hazaértünk, Lucyékről folyt a szó, azt hittem, időtöltésül - otthon azonban megtudtam, hova tart a beszélgetés.

- Úgy látom - állapította meg Van Helsing, aki nemhogy doktor, hanem az amszterdami orvosegyetem tudora -, a kegyed emlékezetét akár a Whitbyben megevett almák zamatára nézve is próbára tehetném. Miss Westenra személyes iratainak áttekintése során rábukkantam naplójegyzeteire... Sose csodálkozzék, azután kezdte a naplóírást, hogy kegyed elutazott, mégpedig a kegyed példája serkentette. Azért kérve kérem, ha szemérme nem tiltja, engedjen bepillantást az akkori időben készült jegyzeteibe, hiszen a jó emlékezet alapját a részletek aprólékos figyelme veti meg.

Szabatos beszéd volt, nem vetette szét a dicséret, gondoltam, miért ne? Miért rejtegetné gyakorlatait a hírlapíró? De, hogy a jó professzornak mégse tárulkozzanak ki első füttyentésére, naplómát nyomtam a kezébe, ő pedig meghajlással nyugtázta a bizalmat. Kuncogtam aztán, hogy kinyitotta, s a képe megnyúlt.

- Miss Westenrának írott leveleiből tudom, hogy férjeura, Mr. Jonathan sokféle készségű asszonyt kapott. Megosztaná-e velem most az egyiket, hogy jegyzéseinek tartalmáig hatolhassak?

Megszégyenített, hogy nehézkes angolságával még meggyőzni igyekszik, mikor segítettem volna az első szóra szívesen. Benyúltam kéziratkosárkámba a ma gépelt tisztázatért. - Bocsásson meg, és üljön neki az olvasásának, amíg az ebéddel foglalatoskodom. Ebéd közben készségesen felelek kérdéseire.

Mikor a konyhába kimentem, letelepedett háttal az ablaknak, és belemélyedtem az olvasásba, majd egy óra múltán, amint rányitottam, hogy tálnék, sietős léptekkel rőtta a szobát. Aztán, hogy beléptem; odaugrott és megrázta a két kezemet. - Hogyan róhatom le tartozásom, Mina asszony? Vannak homályos fejezetei életünknek, és vannak fényességesek... A kegyed helytálló megfigyelései, tündöklő emlékezete, világos okvetései nemcsak bevilágítanak egy ilyen homályos fejezetet, hanem meggyőződésem, hogy szövétnekei lesznek a kettejük boldog életének is. Kérhet tőlem bármit, Mina asszony, igyekszem megtenni, ha nem egyébért, csupán mert a tulajdon megvilágosodásomat szolgálom általa. Mondjon példának okáért a derék férjéről valamit! Elmúlt már a láza? Megnyugodott a lelke?

Kérdése annyira gondjaim közepébe talált, hogy alig habogtam valamit cégtársi teendőiről, nyomban előhozakodtam a minapi megrázkódtatással.

- Idegláz, majd hamaros megrázkódtatás? Nincs rendjén, asszonyom. Mondjon többet a megrázkódtatás természetéről!

- Káprázat volt-e vagy valóság, nem tudhatom, de olyanféle látomás lepte meg, amilyen az ideglázba is taszította. - Egyszer csak nem bírtam tovább tetszetős szóval. Jonathan sanyargatásának iszonyú hónapjai, káprázat és valóság közt lebegésének gyötrelme annyira a hatalmába kerített, hogy leborultam az orvosprofesszor előtt, és zokogva kérleltem, segítsen rajtunk, gyógyítsa meg a férjemet.

Van Helsing professzor oly gyengéden, ahogy ki nem néztem volna ilyen hajóskapitányhoz illő alkatból, a kerevethoz vezetett, leültetett, kezemet a kezébe vette, és így vígasztalt: - Munkával telt életemben nemigen fordítottam gondot arra, hogy jó embereket gyűjtsék magam köré. Csupán a véletlen szerencse sietett a segítségemre olykor. Barátom és tanítványom, Seward doktor, Miss Westenrának széptevője egymaga egy csapat jó emberhez segített, én pedig, vénülvén, hálás szívvel fogadom már a véletlen szerencsét... De nem csak ez. Az utóbbi időben éppen azért tettem meg munkám egyetlen tárgyának jó emberek boldogulását, hogy ne legyenek hozzám hasonló kiszolgáltatottjai a szerencsének. Bajmegállapításom első tétele tehát: ne emésztődjön tovább, hanem hallja első rendelésem. Tálaljon és itt a szemem láttára egyen bőségesen. Én ma éjjel Exeterben szállok meg, és ha tehetem, holnap beszélek a férjével. Addig tegyen rendelésem szerint.

Ebéd után a nappali szobában telepedtünk le, és ismét a professzor vette fel a beszéd fonalát. - Mondja most el, amit férje bajából megfigyelt, hogy felkészítsen a holnapi találkozásra!

Valóban megnyugtató az ebéd, jobban is a kelleténél, mert elrestelkedtem. Hátha utoljára engem néz majd idegbajosnak, Jonathant meg széjjel hajló gyenge legénynek? De a professzor oly bátorítón tekintett rám, hogy megvallottam neki kétségemet.

- Ejnye, gyermekem - mosolygott rám -, ha józan elmével gondolja meg, én milyen ügyben járok itt, nem kételkedik-e orvosprofesszorságomban akár? Holott a káprázatok, téves eszmék, balsejtelmek azért foglalkoztatnak, mert gyanúm, hogy a valósághoz a közük több, mint amennyit a természettudomány manapság megtűrhet.

Szavai hallatán meggondoltam, nem helyesebb lenne-e, ha Jonathan feljegyzéseinek gépelt másolatát bocsátanám rendelkezésére, semmint hogy belekotnyeleskedjek az orvostudományba.

Végül nem bántam meg, hogy így tettem. Van Helsing azzal búcsúzott, hogy éjjel végez az olvasással, délelőtt pedig újból tiszteletét teszi:

*Van Helsing professzor levele Mrs. Harkernek*

szeptember 25. hat órakor

Kedves Mina Asszony!

Alhat bízvást - férje bámulatos naplójából annyit máris megállapítottam, hogy nemcsak nemes gondolkodású ember írta, hanem ép lelkű és egészséges is. Kutató kedve és tettvágya megállapításomat erősíti. Ugyan ki más evilági járta volna meg foggal-körömmel ama távoli düledéket kétszer is? Akkor bezzeg nem fogott rajta se káprázat, se megrázkódtatás! Sorsomat áldom a Kegyeddal való találkozásért, és töprengések közt várom a holnapot.

Tisztelő híve  
*Abraham Van Helsing*

*Jonathan Harker naplója*

*Szeptember 26.* - Azt hittem, lezártam naplóm a pecséttel mindörökre, de íme, jegyezmem kell bele ismét. Mina vacsorával várt, és elköltése közben ismertette Van Helsing látogatásának részleteit. Elmondta, hogy kezébe adta naplónk gépiratát, és mutatta frissen érkezett levelét, amelyből kitetszik, hogy valóságnak ítéli, amit írtam. Megkönnyebbülésem határtalan. Tervek csíráznak bennem, nem félek már a gróftól sem. Tudni való, hogy áttelepülése Londonba sikerült. Megértenem csupán azt kell, hogyan fiatalodott meg ennyire! Minával késő éjszakáig beszélgettünk, és meggyőződés egyre erősödik, hogy Van Helsing professzor lesz az az ember, akivel a gróf elpusztítására szövetkezhetek. Mina már készíti a villásreggelit, én pedig öltözöm és átszaladok érte a szállodába...

Megjelenésem a szobájában kellemes meglepetésére szolgálhatott, mert tekintetünk első találkozása és a kézsorítás után vállon ragadott, az ablak felé fordított, végignézett tetőtől talpig, majd így szólt: - Hiszen Mina asszonytól úgy tudom, lábadozó, sőt az elszenvedett megrázkódtatás visszavetette!

Szinte elnevettem magamat, hogy az idős professzor Mina asszonynak nevezi Minámat. - Mindeddig beteg voltam csakugyan, és részem volt az elmondott megrázkódtatásban is - válaszoltam. - Azonban a professzor úr máris meggyógyított.

- Hogyhogy?

- Este írott levelével. Mintha újraszülettem volna azóta. Kétkedésem az élményeim valóságában megrendítette ítélőképességem, és tehetetlen gyanakvóvá lettem, aki sötétben tapogatózik. Nem tudván, kibem-miben bízhatok, dolgommal is alagútban haladtam mintegy, de tegnap este óta...

- Ha így van, mindjárt szaván fogom - vágta el ömlengésem a professzor. - Már naplója előtt olvastam figyelemre méltóan eszes feleségének Lucy kisasszonyhoz intézett leveleit. Ezek közül jó néhány önnel foglalkozott. A régebbi ismeretség és a friss találkozás együttesen bátorít, hogy megkérdezzem, lenne-e segítségemre.

- A gróffal kapcsolatosan?

- Igen - válaszolta rezdületlen arccal.

- Akkor nemcsak a segítségemre számíthat, hanem minden szolgálatomra. Mit tehetnék akár a mai nap?

- Másodpéldányai kellenének azoknak az iratoknak, amelyeket Erdélybe vitt.

Otthon a villásreggeli közben megbeszéltük, hogy bármikor szüksége van ránk a professzornak, szívesen megkeressük Londonban. Majd a kért másolatokat gyűjtöttem össze a számára, végezetül kikísértem a vonathoz, és az ablakon benyújtottam neki a reggeli meg a tegnapi est lapokat is, hogy legyen mit olvasnia az úton. Szeme rögtön megakadt a *Westminster Gazette*-en, és még hallottam, amint szisszenve huppan le ülőhelyére. Benéztem az ablakon és annyit láttam, hogy a fejét ingatva futja át a cikket, és valamit dörmög, ilyesmit: „De hogy ilyen hamar!”

### *Seward doktor naplója*

*Szeptember 20.* - Fogadkozni, hogy soha többé, úgy tetszik, nem érdemes. Lám, naplót vezetek ismét, helyesebben ott folytatom, ahol a minap pontot tettem, mint hittem, a legvégére. Pedig a mai délutánra mintha a szokásos medrében tért volna minden, hogy keresve se akadjon feljegyeznivalóm. Renfield annyira normális, amennyire telik tőle: újabb menetet kezdett a legyekkel, és már a póktenyészet is szépen gyarapszik, vagyis gondot nem okoz. Arthur azt írja, hogy Quincey segítségével intézi az ügyeit, és a sorok közt olvasva látom, hogy barátságukban keresik lelkük békességét. Én magam, mint az évésben az étvágyat, úgy találtam a munkában munkakedvetem, és már-már sebem hegedéséről vallhatnék naplómnak, ha Van Helsing a mai délutánon nem tesz a seb felől. Exeterben járt, és délután a szobámba robbanva a *Westminster Gazette* tegnapi számát nyomta a kezembe.

- Szóljon! - követelte, és megállt előttem összefont karral.

Tanácsstalanul forgattam a lapot, amíg rá nem bökött egy cikkre, valami elcsalogatott hampsteadi gyermekekről. Nem értettem, mit kellene szólnom mindaddig, míg a cikk végén a nyakukon felfedezett apró sebekről nem esett szó. Egyet fordult velem a világ.

- Nos?

- Akár szegény Lucy sebei. Ami őt megmarta, az marhatta meg a gyermekeket is.

A professzor válaszát azonban nem értettem: - Körülményi igazság, nem egyenes.

Nem ugrottam nyomban, mert bizony csodát tett velem a nyugalmas munka és nyugalmas pihenés néhány napja, azonban Van Helsing feszült arcát látván úgy határoztam, jó lesz, ha furcsa megállapításának magvát kihüvelyezem.

- Vagyis a különbség a közvetett s a közvetlen ok közt?

- Akár úgy is tekinthetjük. Tanult barátom szerint mi vitte el Miss Westenrát?

- A nagy vérvesztés többszörös megrázkódtatása.

- Ez volna tehát a közvetlen ok. De nem az egyenes.

Megint csak a fejemet rázhattam.

Van Helsing letelepedett mellém és rám nézett. - Tanult barátom gondolatai zárt pályán keringenek. Állomásai azok a testi bajok, amelyeknek nevük van. Gümőkór. Hasi hagymáz. Bajmegállapítása, hogy a golyót begurítja a névvel jelzett lyukba - olvasta a fejemre oly lefegyverző mosolygással, hogy nem pattanhattam fel tiltakozón. - Ámde, mint elmeorvos, hogyan tekint a meghasonlásra, a nagyrohamok okozta tisztulásra vagy a delejzés jelentő-

ségére? Ha a test vegykonyhájában a magyarázatot nem leli, mindjárt széttárja a karját? Ha szemét-fülét nyitva tartja, többre jut, mintha lyukra játszanék, higgye meg.

- Figyelmes halotti jelentésem tehát így szólhatna: Valamely vérszívó ismételt marása okozta Lucy végzetét. Most pedig úgy tetszik, ez a vérszívó Hampstead környékén tevékeny, mivel a gyermekek nyakán ejtett apró sebek Lucyéra emlékeztetnek.

- Közeledünk az igazsághoz.

- Csak közeledünk? Professzor úr nem úgy véli, hogy Lucy halála és a hampsteadi jelenség oka egy?

- Az oka egy. A vérszívó más.

- Végképp nem értem.

Van Helsing felkelt, került-fordult, megint leült az íróasztalához, két tenyerét a lapjára fektette és kimondta: - A gyermekek nyakán Lucy ejtette a sebeket.



## XV. FEJEZET

*Seward doktor tovább írja naplóját*

Lobbanó dühömmel nem parancsolhattam. Arculcsapásnál jobban fájt, hogy Lucy emlékét gyalázza. Talpra szökkenem és ráívaltam: - Megveszett a professzor úr?

Van Helsing szelíden tekintett fel rám. - Bár megvesztem volna. A vegykonyhában csupán egy üvegcsét kellene leemelni a polcra, hiszen rajta a címke. De így vajon érthető-e, hogy Amszterdamból éppen magát kerestem meg a veszettségemmel, tanult barátom? Avagy a veszettségemet óhajtotta vizsgálóra fogni, amikor meghívott? Avagy, ha közös ügyünkben ragadt rám a veszettség, bizonyos-e, hogy a fertőzöttje csupán én vagyok, sorozatos vérátömlesztések után?

- Bocsásson meg - nyögtem ki, és visszahuppantam ültőhelyembe.

- Tudtam, hogy tapintatoskodnom nem érdemes, mert az igazsággal, bármi fájdalmas, szembe kell tekintenie előbb-utóbb. Nem volt már gyalázatos tapintatlanság az is, hogy két szerető szív búcsúját a halálos ágynál erővel megakasztottam? Nem következett az igazságra már akkor?

- Tehettem volna - feleltem megtörtén -, azonban következtetésem az utóbbi napokban olyanok, mint a hajszolt ember bujdosása az ingólápon... Ugrálok zsombékról zsombékra, hogy a fekete víz el ne nyeljen, de nem tartok sehova.

- Látja, nem volt hiába legkedvesebb tanítványom. Ez a példája többet ért holmi lyukról lyukra pattanó tudományos következtetésnél. Kétségét azonban sem gúnyolódással, sem dicsérettel el nem oszlatom. Velem tart-e, ha ma éjszaka meglátogatom Lucy kisasszonyt?

Ajánlata mellbe vágott. Nem szeretőnek való az efféle bizonyítás, hogy mint Byron mondja:

*Amitől szűkül, épp azt tudja meg.*

- Szökdelését a réti zsombokon köddel nem akadályozom, vagyis hittel nem tetézném a hipotézist - magyarázott tovább, habozásomat látván. - Első ajánlatom, hogy vizsgáljuk meg a kivérzett gyermeket az Északi Kórházban, mert az újsághír szerint oda szállították. Orvosa, Vincent doktor egy évfolyammal lejjebb járt, emlékszik is rá talán. A vizsgálatot nyilván megengedi, magyarázkodnunk sem kell. Majd pedig - s e szóval kulcsot húzott elő a zsebéből - lesben töltjük az éjszakát Lucy sírboltjánál. A bolt kulcsát a temetőőrtől kaptam meg azzal, hogy Arthurnak juttassam el.

Leküzdöttem viszolygásomat, és ráálltam tervére.

A gyermeket ébren találtuk. Jó étvágyal evett, és állapota biztatóan javult. Vincent doktor levette torkáról a kötést, és feltárta a két apró sebet. A hasonlósághoz nem férhetett kétség, csupán kisebbek voltak és frissebbek. Vincent doktor úgy vélte, valami apró állattól származhatnak, talán patkánytól, de nem hitte lehetetlennek azt sem, hogy a London északi dombvidékén tanyázó denevérek műve. „Keveredhetett a sok ártalmatlan közé veszedelmes déli faj is, akár tengerész hozta haza, akár az állatkertből röppent ki egy fiatalabb, vérszopó példány. Történik ilyesmi. Vagy tíz napja farkas csatangolt errefelé. A gyermekek akkor Piroska és a farkast játszottak, azután tüzték csak műsorra a Babirka Nénit. Még ez a kis mitugrasz is,

mikor megéledt, mindjárt azt kérdezte a nővértől, elmehet-e, majd a nővér kérdésére, hogy ugyan hova, azt felelte: Játszani akarok a Babirka Nénivel.”

- Remélem, mielőtt eleresztené, figyelmezteti szüleit, hogy még egy kinn töltött éjszakája végzetes lehet?

- Egy hétig mindenképpen megfigyelés alatt tartom, professzor úr - ígérte Vincent doktor -, de ha a sebek addig el nem tűnnek, tovább is.

A temető szélén, a Búfelejtőben vacsoráztunk, amely temetőzáraskor meglehetősen zajos, majd tíz óra tájt útra keltünk. A sötétséget szinte még teljesebbé tették a temető kerítésével nagyjából párhuzamosan haladó út lámpái. Járókelővel mind kevesebbel találkoztunk, majd egy lovas rendőr jelent meg, minden bizonnyal a hampsteadi riadalom nyomán küldte járőr-ségbe a helyi kapitány. Van Helsing bejárhatta már az utat, mert tudta, hol kell a kerítésfalon átugranunk, hogy a leghamarabb jussunk a sírbolthoz. Egykettőre meg is találtuk. A professzor elővette kulcsát, megnyitotta a csikorgó ajtót, majd félreállván betessékelt. Kísérteties kajánság volt az udvariassága, de követett nyomon ő is, csupán azt nézte meg, nem csapózár van-e az ajtón, mert akkor kifelé nemigen udvariaskodhatunk. Mikor az ajtót behúzta, táskájából gyufát és gyertyát vett elő. A sírbolt belseje napvilágnál, friss virágokkal megrakottan is gyászosan élt az emlékezetemben, máig azonban a virágok szirma elrozsdált, zöldje megfonnyadt, a vakolat a hirtelen meszelés után sűvadozni kezdett, a koporsók fényes rézverete elhomályosult, és a pókok, bogarak, mint a pisla gyertyavilágnál láttam, visszafoglalták birodalmukat, mintegy az élet halhatatlanságát példázandó.

Van Helsing munkához látott. Előbb zsebkésével levakarta a szertartás során ráfagyott gyertyát a névtáblákról, hogy kétség ne lehessen, melyik-melyik, majd csavarhúzóval fogott.

- Most mi lesz? - tudakoltam riadtan.

- Megnyitjuk, tanult barátom nagyobb bizonyosságára. - Azzal kiszedte a csavarokat, és leemelte a koporsó fedelét, amely a leforrasztott ólombélést takarta. Bontó munkája irtózáttal töltött el. Nem mintha a látványtól tartottam volna, hiszen láttam is, végeztem is boncolást eleget, inkább, hogy sírrablóknak tekintettem magunkat ott, a gyertyavilágnál. Amint a professzor az ólombélésben még lyukat is ütött a csavarhúzójával, felszisszentem és megfogtam a karját, de ő csak ennyit mondott: - Látnia kell! - Azzal tovább tágitotta a lyukat, majd csontfűrészét vette elő. Azt vártam, hogy az oszlás bűzös gázai töltik el a sírkamrát, azonban a professzor fűrészje haladt a bélésen, mégsem éreztem szagot. Hátrahúzódtam azért. Amikor a körülfűrészelt ólomfedelel végre félrehajthatta, magasra emelte a gyertyát, és odaintett.

Iszonyodón tekintettem a koporsóba.

Üres volt.

Van Helsing mintha meg sem lepődött volna. - Hisz-e már nekem, tanult barátom? - tekintett rám.

- Nem - feleltem, mert viszolygásomon a makacs kedvem kerekedett felül. - Csupán arról győződtem meg, hogy Lucy teteme nincs a koporsóban, nem többről.

- Ennyi elég is. A szemléltetés azonban egy kérdésre feljogosít: Mit gondol, hova tűnhetett?

- Sírrabló vihette el? - találgattam. - Talán már a temetőkezési vállalkozó nem helyezte a koporsóba? - Holott tudtam magam is, hogy bolondokat beszélek, mikor a józan eszemmel hozakodok elő.

- Hiába! - sóhajtotta a professzor. - Szerzünk bizonyítékot még. Jöjjön csak velem.

Azzal lefedte a koporsót, összeszedte szerszámain, elfújta a gyertya lángját, és berakott mindent a táskájába. Mikor a sírbolt ajtaját zártuk, odanyújtotta a kulcsát. - Nem volna helyesebb, ha magánál tartaná? A bizonyosság okáért.

Nem mondhatnám, hogy valami derűsen háritottam el. - Semmiség a kulcs - mondtam. - Példánya foroghat közkezen akárhány. Bár az efféle zárat álkulccsal nyitni sem bajos.

Van Helsing szó nélkül zsebre vágta, majd kioktatott, hogy a sírboltnak ezen a felén én álljak őrt, ő meg átmegy a túlsó felére. Mit tehettem, megfészkelődtem egy csapfa tövében, onnan néztem, hogyan tűnik el a professzor bokrok és sírkövek közt.

Unalmas őrség volt. Mindjárt az elején hallottam, hogy egy távoli toronyóra elüti a tizenkettőt, de mire az egyet meg a kettőt is elütötte, már szidtam a professzort, hogy mibe vitt bele, és magamat, hogy mibe ereszkedtem. Figyelmem eltompult, álmos is voltam, fáztam is, hanem annyira mégsem, hogy a szavamnak ne álljak.

Egyszer csak mintha bolygótüzet láttam volna libegni a fák közt a professzor őrhelye felé, majd, talán éppen odaérhetett, mikor tompa puffanásra lettem figyelmes. Arra megindultam, azonban hiába bóklásztam kerített sírok és embernél nagyobb síremlékek körül, nem találtam a professzort. Felhős volt az égbolt is. Majd valahonnan kakas kukorított, és a sírboltunknak vezető fason homályosan fehér alak bukkant fel, de mivel a Westenra-sírboltot fák fogták el a szemem elől, nem tudhatom, ott tűnt-e el aztán vagy másutt. Töprengeni sem értem rá, mert csörtetést hallottam, és az út felől megjelent a professzor, karján egy kicsiny gyermekkel. - Meggyőződött? - tette fel a kérdését.

- Nem én - feleltem a kínos várakozásban megedzett támadó kedvvel.

- Hát nem látja a gyereket?

- Látni látom. Gyereknek gyerek. Kérdés, hogyan kerül ide. Kérdés továbbá, hogy a nyaka sebes-e.

- Kiderül mindjárt - ígérte Van Helsing, és egy akarattal megindultunk kifelé a temetőből. A kerítésen, azontájt, ahol behatoltunk, kiadtam neki az alvó gyereket, majd sietősen utánuk eredtem. Amint fák közé értünk ismét, gyufát gyújtottam, és a lángjánál szemügyre vettem a gyermek nyakát. Sérülésnek nyoma sem látszott rajta.

- No látja! - diadalmaskodtam.

- Megzavartuk szerencsére - mondta rá a professzor örömmel. - Hanem most el kell döntenünk, mi történjék a gyermekkel. Ha bevisszük a csendbiztonságra, alighanem számot kell adnunk arról is, merre jártunk-keltünk éjnek évadján. - Azért úgy döntöttünk, kimegyünk az útra, és amikor járőr közeledését halljuk, letesszük a gyermeket úgy, hogy mindenképpen megtalálja, magunk pedig nyakunkba szedjük a lábunkat.

Így is lett. Amikor meghallottuk a lovas járőr patacsattogását, a gyermeket jól láthatóan az útfélre fektettük, és a félhomályba húzódva megvártuk, amíg a csendbiztos ráemeli a lámpáját. Hallottuk még az ámult füttyentését, majd megszaportuk lépteinket, és a Búfelejtő táján sikerült elkapnunk egy konflist.

A töprengést holnapra hagyom, mert Van Helsing holnap délben jelentkezik, márpedig néhány óra alvásra igen rászorulok. Elválásunkkor még egy délutáni temetőlátogatást emlegettem.

*Szeptember 27.* - Két óra lett, mire újabb kiruccanásunk sikerre vezetett. Egy kora délutáni temetés gyásznepe oszlott éppen széjjel, mi pedig meghúzódtunk egy síremlék mögött. Ott vártuk, amíg a temetőőr kitereli őket, majd bezárja a kaput. Aggódtam, hogy hajnalig itt rostokolhatunk megint, azonban a professzor megnyugtatóan, hogy a dolgunkhoz egy óra sem kell. Biztonsága láttán ismét lázadni kezdtem az ellen, amit ésszel fel nem érhettem, de amennyit felértem, hiábavalónak és veszedelmesnek tetszett az is. Nem elég egyszer koporsót felnyitni törvénszegőn, minek megint meggyőződni a két szemünkkel, hogy üres? De már benne voltunk. Van Helsing elővette a kulcsot, megnyitotta a sírkamrát, és ismét előrebocsátott. Nem tudom, nem most volt-e hajmeresztőbb odabenn, hogy a napfény is tódult be utánunk, de a professzor már oly gyakorlattan nyitotta a koporsót, mint a tulajdon szekrényét odahaza, azért a borzadozásra nem maradt időm.

Lucy pedig úgy feküdt a koporsóban, mint ahogy a temetése előtt láttam. Még szépült is azóta. Szinte nem hittem, hogy halott. Ajka vörös volt, orcája rózsás. A lábam a fölbe gyökerezett.

- Meggyőződött-e már? - tekintett rám a professzor, majd szemléltetően, mint a tanteremben, mutatójával feltolta Lucy felső ajkát, hogy a hosszú fehér szemfogai láthatóvá váljanak. - Tagadhatatlan, ugyebár, hogy hegyesebbé váltak a halál beállta óta, és hogy távolságuk a gyermek nyakán látott tűszúrásnyi két heg távolságában megegyezik? Eloszlottak a kétségei, tanult barátom?

Toporzékoló akaratosság kelt bennem megint, és elnyomván csodálkozásomat, vitára sarkallt. - Akár vissza is teheték reggelre, mikor megszimatozták, hogy itt jártunk.

- Lehetséges. Csak éppen tudnunk kellene, ki szimatolta meg, ki hozta vissza, s honnan. Bizonyára valami igen jó tetemmegőrzőből, mert a legtöbben nem így festenek egyhetes oszlás után.

Kötözködő kedvem ki is hunyt mindjárt.

Van Helsing azonban nem látszott sem bosszúsnak, sem diadalittasnak. Egy darabig Lucy fogát méricskélte, majd szemhéját emelte meg, és a szemét vizsgálta tovább. - Amit itt tapasztalunk - magyarázta tanárosan -, az a feljegyzett vámpírtörténetek fontos mozzanatát erősíti meg. Miss Westenrát ugyanis álmjárása közben marta meg a vérszopó... efelől talán még nem értesült, tanult barátom, ámde bizonyítéku személyes tanúvallomással szolgálhatok... és akkor járt vissza rá, amikor Miss Westenrán holdkórosság volt. Álomjárásában halállal álmodott, és holtában megmaradt álmjárónak. Erdélyben az ilyet nevezik „tüzes ember”-nek, azért a lenge fényért, amely jelenését kíséri. Nevezük tehát Miss Westenra esetét Bolygó Holt-jelenségnek. S mivel igazoltnak tekinthetjük, hogy éjjel kísértvén pusztít, nappali álmában kell elpusztítanunk.

Láthatta, hogy a vér megfagy ereimben, és nyilván következtetett, hogy elmélete mégiscsak hat rám, hiszen mi a vérfagyasztó egy holt megölésében? Kénytelen is voltam igazat szolgáltatni neki. - Nincs mit ellene vetnem, professzor úr. Csupán a hentesmunkától viszolygok.

- Érthetően - helyeselt Van Helsing szinte vidáman. - A halott fejét el kell választanom a törzsétől, mint ahogy már a temetés előtt szándékom volt, és a száját meg kell tömnöm fokhagymával. Törzsén pedig nyársat kell keresztüleresztenem.

Rémülten kellett volna felordítanom, ha meggondolom, mire készül a professzor szerelmem tetemével, mégis inkább azt tapasztaltam, hogy viszolygásom a vérszopóvá vált Bolygó Holt ellen fordul, ahogy a professzor elnevezte.

Vártam, hogy nekilát hidegebészi művének. A professzor azonban gondolataiba mélyedt, majd összecsappantotta táskáját, és így szólt: - Meggondoltam. Nem annyira a tennivalót, mint inkább az idejét. Godalming lord jó barátunk. Helyesebb-e, ha titkoljuk előle tudomásunkat és csendesen tesszük, amit megtenni kötelességünk, vagy beavatjuk? Sejtelmei lehetnek amúgy is a betegség és a halál gyanús körülményei folytán, de fontosabb, hogy a halál végső okának keresésében még szerepet szánok neki. Azért, ha a kész helyzetet tudatjuk vele, kétség mardosná örökké... Jobb mindent megtudnia jegyesének Bolygó Holttá válásáról, ha akár szenvedés árán nyeri is meg lelke békeességét. Arra kérem tehát tanult barátomat, hogy holnap este tízkor keressen meg szállodámban. Addigra odaidézhetem Godalming lordot amerikai barátunkkal együtt, és dolgunkat közös megállapodás szerint hajtjuk végre.

Van Helsing azzal bezárta a sírkamrát, és miután a kerítésnek immár jól ismert részén áthatoltunk, töprengőn indultunk vissza a városba.

*Szeptember 28.* - Csodát tesz az igazak közmondásos álma. Zavarodottságomban szinte magamévá tettem a professzor képzelgéseit, az egészséges alvás után azonban a józanabbik eszemhez folyamodhatok. Kell, hogy értelmes megfejtése legyen e sötét találynak! Netalán a professzor ludas a tetem eltüntetésében, majd visszacsempészésében? Tapasztalatom szerint az eszes ember eszelőssége is eszes, a leghelyesebb tehát, ha minden apró megnyilvánulását figyelem.

*Szeptember 29., reggel* - Arthur tegnap este nem sokkal tíz előtt Quinceyvel együtt megjelent Van Helsing szállodai szobájában. A professzor mindannyiunk elébe terjesztette szándékát, meggyőző erejű beszéde azonban Arthurnak szólt a leginkább, mintha mindannyiunk akaratának letéteményese ő lett volna. Azzal kezdte, hogy szeretné, ha valamennyien kilátogatnánk vele a temetőbe, ahol, mondta, súlyos kötelességünk vár, mint Godalming lordhoz intézett levelében is jelezte.

- Megvallom, nem is érttem, mire céloz - felelte Arthur nyugtalanul. - Levele a birtok körüli tenger intéznivalónk közben ért, és hiába hánytuk-vetettük Quinceyvel, hogyan vélekedjünk a temetőbe való éjjeli behatolás ötlete felől, a botrányosságán alig tehattük túl magunkat.

- Csupán utalásokban írhattam s beszélhetek is - válaszolta a professzor -, ha, mint mondani szokás, a megboldogult emlékét sérteni nem akarom. Elsőül megemlítem a görögkeleti világ azon szokását, hogy szeretteik sírját a halált követő negyvenedik napon megnyitják, hogy lássák, elköltözött-e a tetemből csakugyan a lélek, mivel ők azt vallják, hogy az elköltözéshez húsvéttól pünkösdig való idő kell.

- S ha benne talált maradni? - kérdezte Quincey Morris amerikaira valló tárgyilagossággal.

Van Helsing hálásan tekintett rá, mint aki kérdésével sok magyarázkodást takarított meg. - Nem tekintik megboldogultnak - felelte, és Arthorra szegezte a szemét.

- Nem vagyunk pravoszlávok - mormogta Arthur -, minek példálózunk velük?

- Ne feledje lordságod, hogy háromnegyed százada Angliában sem tekintették megboldogultnak azokat, akik életüknek a maguk kezével vetettek véget, és elföldelésükkor nyárssal döfték át őket. - Van Helsing várakozó tekintete egyre rajta függött.

- Honnan látják a görögkeletiek - firtatta Quincey -, hogy halottjukból a lélek kiröppent?

- Onnan, hogy oszlóban van a természet rendje szerint. Ha ép teljesen, sőt, ha arca rózsás, mindjárt tudni való, hogy *moroi*, ahogy a Duna-torkolat innenső partján mondják, vagy

*vlakolak*, mint a Balkán hegységnek eső felén, de itt is, ott is egyet értenek: Bolygó Holt lett, nem csupán hazajáró lélek, aki mifelénk a hiszékenyeket riogatja, hanem vérszopó, mint bolgár szóval mondják világszerte: *vámpír*, amely mások vérén élőködik, és a marása vérszopóvá tesz másokat is.

- Odajutottunk - emelte fel a hangját Arthur haragosan -, hogy szerettünk emlékét sértjük a példalózással is! Honnan veszi, professzor úr, hogy Lucymon balkáni dajkamesék teljesedtek be?

Van Helsing hozzám fordult. - Lord Godalming kérdése indokolt, ha bármily indulatos. Tanult barátom látta ugyan válaszát a két szemével, mégsem ajánlkozik tanúnak. Azért megkérdem: mit láttunk a sírboltban először?

- Szóval megtette már, amit tőlem kér? - csattant fel Arthur, azért a helyzet mentésére sem tehettem egyebet, mint hogy tudományos meggyőződésemet félretéve nyomban válaszoltam:

- Lucy üres koporsóját láttuk.

Arthur megkövült. A professzor várt egy pillanatig, és amikor már remélhette, hogy következő kérdése is eljut Arthur fülébe, feltette: - Hát másodszor mit látott a koporsóban, tanult barátom?

- Lucyt, virulóbban, mint valaha.

- Szóljon egy kelletlen szót a fogáról is, kérem - toldotta meg kérdését a professzor.

Hiába kerestem a tudományos egérutat, meg kellett maradnom az igazságnál: - Nőttek halála óta a szemfogai, bár nem tagadhatom, szembeötlően nagyok voltak már halálakor is. Megállapítottuk továbbá, hogy a hampsteadi temető környékén éjszakára eltűnt és a kórházba szállított egyik gyermek nyakán a két marás mind helyére, mind formájára nézve ugyanolyan, mint amilyenből Lucy vesztette a vért oly rohamosan. A két seb egymástól való távolsága azonban megegyezik Lucy megnőtt metszőfogainak közével.

A szállodai szobára telepedett halálos csöndet Arthur törte meg.

- Induljunk - mondta.

## XVI. FEJEZET

### *Seward doktor tovább írja naplóját*

Háromnegyed tizenkettőkor hatoltunk be ismét, immár négyesben a temetőbe. A súlyos felhőzeten holdsugár hatolt át olykor. Nem szóródtunk szét, amíg célunkhoz nem értünk, hogy Van Helsingnek a lámpásával lehető keveset kelljen világítania. Egyre Arthuron volt a szemem, nem rohanják-e meg fájó emlékei, amint a sírbolthoz közeledünk, de meg kellett állapítanom, hogy öröklött rangja új méltósággal ruházta fel. A professzor megnyitotta a sírkamra ajtaját, és látván a társaság illő tartózkodását, ezúttal elsőül lépett be. Mikor benn voltunk mindannyian, behúzta az ajtót, elfordította lámpásáról az ernyőt, elővette a csavarhúzó, és nekilátott a koporsó nyitásának.

- Mikor tehát első alkalommal jártunk itt éjszaka - foglalta össze a történeteket -, üres volt a koporsó. Másnap délután megtaláltuk benne, amit Miss Westenrának nem szívesen nevezek, ezért inkább a Bolygó Holt nevet adtam neki. A hampsteadi gyermekek egyébként - folytatta szinte csevegősen, hogy a csavarhúzás idejét kitöltse - Babirka Néninek becézik, nem oktalannul, mert tanult barátom a tanúm, hogy...

- Hogy azon éjszaka egy bolygó tűzhöz hasonló jelenség megjelenése nyomán alvó és sértetlen gyermeket találtunk nem messze innen a haraszt közt - vágtam közbe, tehetségem szerint fizetvén vissza a professzor „kelletlen szóra” való buzdításáért. Az utolsó csavart húzta ki éppen, gondosan letette a táskája mellé a többi közé, majd leemelte a fedelet.

A koporsó üres volt.

Torkunkra forrt a szó mindannyiunknak.

A legelőbb Quincey Morrisnak jött meg a hangja: - Közben én összeadok s kivonok, míg Jack barátom a tudomány tisztaságát védi, Arthur pedig halottunk erkölcsét - mondta józanul -, de a vége csak az, hogy itt se tapasztalat, se gondolat, se ildomosság a javunkra nem válik, csakis a szemünk meg a fülünk. S amíg a szemünk meg a fülünk a professzorra rá nem cáfol, az ő tanácsát kövessük. - Azzal, mint aki az igazat megmondta, egy tábla bagót kotort elő, letörte a sarkát, és kérőzni kezdett rajta.

Arthur sem ajánlhatott egyebet, magam sem. Komoran rábólintottunk.

Van Helsing összecsapantotta a táskáját, és kifelé indult. Mikor valamennyien kinn álltunk, ismét kinyitotta, fokhagymagerezdeket vett elő belőle, és mielőtt az ajtót bezárta volna, megkente nyílását, sarkait, külső lapját. Arthur felvont szemöldökkel nézte, Quincey nyugalmasan kérőzött, és mintegy mellékesen megjegyezte: - Gonoszúzó. Dicsérik világszerte.

A professzor csendet parancsolt, és szó nélkül szétszórt bennünket a környező puszpángok, fagyalsövények és nagyobb síremlékek közt. A hold megint kibújt a felhők közül, és bizony nekem is összekocant a térdem, holott már volt tapasztalatom az éjféλι virrasztásban, mikor fényében ciprusok és sírkövek egyaránt kifehéredtek. A távoli kutyavonítást szerettem volna lepisszegni, hogy halljam a fű zizzenését is.

Beledermedtem már a mozdulatlanságba, mire a Westenra-sírbolthoz vezető csapfák sorának végén homályos fehér alak derengett fel. Ahogy közeledett és jobban kibontakozott a formája, megfigyeltem, hogy sötét gomolyagot szorít magához. Közben megint elbújt a hold, majd hirtelen akkora fényességgel terült a temetőre, hogy a hosszú hajú nőalakot teljes temetési

díszében láttam - csupán az arcát nem, mert az ráborult a karján hozott gyermekre. Pillanatnyi csend múltán nyikkanás hallatszott, amely lehetett akár álmából riadó gyereké, akár nyúllal álmodó vadászkutyáé. Megmozdultunk rá, láttam, mind a négyen, azonban az egyik csapfa árnyékában álló professzor a kezét emelte és visszatartott bennünket. A fehér alak ismét megindult, és közelünkben Lucy Westenrára ismerhettem benne. Hogy a szemem nem csal, azt a tőlem nem messze álló Arthur lélegzésének elakadása is igazolta. De csak alakjából és arca vonásaiból ismerhettünk Lucyra, mert a tekintete olyan volt, akár a szegezés, és a mozgása kéjsóvár, kígyózó.

Van Helsing előlépett az árnyékból. Bár inteni nem intett, példáját követtük mindannyian, és a sírbolt száját mintegy csatárláncban álltuk el. Van Helsing megemelte lámpása ernyőjét, és rávilágított Lucy friss vértől vöröslő ajkaira - az állán végigcsorduló vér jól láthatóan rá is csöppent fehér halotti köntösére.

Nem figyeltem, Quincey kérőzik-e, de azt láttam igenis, hogy a professzor kezében remeg a lámpás, és ha ott nem termek Arthur mellett, hogy átkaroljam, elvágódik alighanem.

Amikor Lucy - vagyis a Bolygó Holt vagy a Babirka Néni Lucy alakjában - meglátott bennünket, dühösen felhorkant, és égő, rontó tekintete végigsepert rajtunk. Elgondoltam a régi Lucy álmatag, olykor könnyes szemét, és valamikori szerelmem undorra változott. Ezt a rossz tündért, gyermekrabló szörnyet el kell pusztítani valóban, ez volt az egyetlen gondolatom. Majd amint Lucy tekintete Arthuron állapodott meg, a kebléhez szorított gyermeket egyszerre úgy ejtette el, mint valami rühes állatot, és ledér mosolygással indult jegyese felé. A gyermek nyögdecselve hevert a földön. Arthur, hallottam, felszisszen Lucy könnyörtelensége láttán, de a közeledtére megindult ő is.

- Gyere, szerelmem - szólította Lucy buján -, karomba gyere! Hagyjuk a leskelődőket! Térj nyoszolyámra! Szerezz végre férjhez illő gyönyörűséget!

Vásott bujaság szólt a szavából, akár a gonosztevők poharának összecsendüléséből, amikor bűnös szándékukra koccintanak, Arthurt mégis megszedíthette, mert tárt karral lépett felé. Van Helsing azonban közénk ugrott egy csipkebokor vesszejéből összemókolt keresztrel. Lucy visszarettent, majd egyet fordult, és a professzor mellett surrant el a sírkamra iránt.

Ajtaja előtt azonban megtorpant és visszanezett a professzorra. Akkor tekintetem bele az arcába jobban. Homloka hurkás ráncokat vetett, szeme tüzelt, akár a bélyeges néemberé, ha a munkája bérével elsuttyanó vendéget a lépcsőházban elkapja, és cementéhez méltóan kezdett átkozódni. Négyszögre nyílt száján dőlt az ocsmányság, és mindőnk fejére jutott belőle.

Amikor Van Helsing megsokallta, felemelte a keresztet és elhallgattatta vele, majd a hirtelen csendben megkérdezte Arthurt: - Tegyek szándékom szerint? Feleljen lordságod!

- Tegyen, tegyen - szakadt ki Arthurból, és már ott voltunk mellette Quinceyvel, és karon fogtuk, nehogy összeroskadjon. - Élőnek nem lehet ilyen színeváltozása - motyogta, amint a professzor a sírkamra ajtajára fordította lámpását, és kulcsát a zárba illesztette.

Megnyitnia ujjnyi résnél tágabbra alig kellett. A fokhagyma varázsát elhordta a fuvalom annyira, hogy Lucy besurranhatott. Mindannyian megkönnyebbültünk, amikor láttuk, hogy a professzor bezárja az ajtót, majd fokhagymagerezdekkel megkeni újból, még a kulcs lyukát is.

Mikor művével elkészült, táskáját rám bízta, és karjára emelte az álomba merült gyermeket. - Holnap déltájban temetés lesz, barátaim. A gyásznép kettőre eltisztul. Teendőkkel akkor végzünk. Ma éjszakára annyi a dolgunk, hogy a gyermeket a csendbiztosság gondjára bizzuk. - Majd Arthur mellé szegődött és így vigasztalta: - A keserű pohár javát már kiürítette lordságod. Holnap ilyenkor megbékélten térhet nyugovóra.



*Szeptember 29., este* - Déli egy tájt elmentünk a professzorért. Furcsa volt látni, hogy ő is feketét öltött, akárcsak mi hárman, Arthur, Quincey meg jómagam, holott mi sem beszéltünk össze. Arthur persze gyászban járt. Fél kettőre kiértünk, és elbarangoltunk a sírok közt, hogy csoportnak ne tessünk. Amikor az utolsó léptek is elhaltak, egybegyülekeztünk a sírkamránál. A professzor megnyitotta az ajtaját, gyertyákat gyújtott, és a magasabban álló régebbi koporsókra tapasztotta őket, hogy elegendő világossága legyen, majd becsukta az ajtót. Mindhárman ott álltunk mögötte, amikor leemelte a koporsó fedelét. Lucy benne feküdt, teljes szépségében és halotti pompájában, csupán a szája sarkában meg a köntösén feketéllett egy-egy csepp alvadat vér.

- Pedig Angliában vagyunk - fordult a professzor Arthurhoz, mintha a tegnapi beszélgetésbe ölténé a szót -, ahol zsidó, anglikán vagy nonkonformista Mózesrel vallja mind: „A vér, az a lélek.”- Vallja, de gyakorolni inkább borral gyakorolja - szegezte le Quincey.

Van Helsing mintha ráhunyorított volna, majd munkához látott. Nagy táskájából forrasztópáka, forrasz, petróleumégő került elő, meg az a boncoló-készlet, amelyet újból elkért tőlem. Amikor az égőt meggyújtotta, kicsiny csontfűrészével egy percre kifordult az ajtón, majd annak az öreg csipkebokornak, amelynek ágából az éjjel a keresztet eszkábálta, vaskos suharcával tért vissza, azt legallyazta, meghegyezte és a láng fölött forgatta, míg szenesedni nem kezdett. Elhúlten figyeltük szótlán munkáját, de mikor idáig meglett vele, úgy érezhette, némi magyarázattal mégis tartozik.

- Erdélyen innen, Magyarországon a halált halogató vénektől kérdik huncutul, hogy talán beléjük száradt a lélek? A Kárpátokon túl ez nem tréfabeszéd. Emitt a szegyenbe esett leányról mondják, hogy megmászta a pók, amott a holtra vigyáznak, meg ne történjék vele, különben a lelke nem távozhatik tőle, és a bugamecek, grobnikok, drakuszok rontó seregébe kerül, akik rokonaiknak, falujukbélieknek vesztét okozzák. Szerencsétlenek is, mert helyüket a Szentek Egyességében el nem foglalhatják, tehát jót tesznek velük, akik csipkebokor nyársával döfik át, mintegy a Természet útjára térítve őket. Áldozataik nyakán a mart seb beheged, és rájuk vetett bűbájuknak vége. Lucy eszerint annak lesz hálás, aki őt nyomorúságától megszabadítja.

Arthur szó nélkül nyúlt a nyársért.

Van Helsing a vállára tette a kezét. - Derekas tett, ha csupán annyi hittel teszi, hogy jegyese jó emlékezetét állítja helyre. Nem titkolom, iszonyú pillanat lesz, de lordságod maga is megkönnyebbülten hagyja el majd a sírboltot.

- Halljam, professzor úr, mi a teendőm - mondta Arthur rekedten.

- Fogja ezt a nyársat a bal kezébe, s hegyét illessze ide a szív tájára. Majd, ha bármi történik, a jobbáiba fogott kalapáccsal hajtsa át rajta.

Arthur megragadta a nyársat, majd a kalapácsot. A Bolygó Holt megvonaglott a koporsóban, bíbor szája undok szóra nyílt, hatalmas tépőfoga alsó ajkába vásott, és vöröslő habot túrt a szája sarkán. Átütött szíve frecegett szanaszét. Arthur kezében azonban nem remegett a nyárs, és meg nem állt a kalapács, sőt bátorságot öntött mindannyiunkba, mikor végül láttuk, hogy a Bolygó Holt vonaglása szűnik, harapása lazul, és kisimul az arca.

Arthur homlokáról dőlt a verejték, és zihálva ejtette el a kalapácsot. Van Helsing vele együtt nézte Lucy megbékélt vonásait. Ugyan betegségének minden szenvedése kiütközött rajta, mégis az örök békesség elébe mintha most tekintett volna először.

- Megbocsát-e nekem lordságod?

- Hogy megbocsátok-e? - tekintett fel Arthur. - Hálás vagyok, mert megtudtam, mennyire nem üres beszéd, hogy a halál áldás lehet. S ugye, nem szégyenít ezentúl a lordságommal? - Azzal mosolyogva nyújtotta Van Helsingnek a kezét.

A professzorra még munka várt. Lefürészelte a nyársnak a tetemből kiálló hosszabb végét, elmetszette a holt nyakát, megtömte a száját fokhagymával, majd gondosan beforrasztotta a koporsó ólombélését, úgy illesztette rá a fedelet.

Odakint mintha a természet is vidámabb húrokat pengetett volna - madárcsicsergés, napfény, egy hanggal magasabban minden. Amikor már a kerítésen túlról szinte egy akarattal visszatekinttünk, a társaság ünnepi csendjét Van Helsing törte meg: - Orvos a tüneti kezeléssel meg nem elégedhet. A bajnak végére kell járnia, és az okát, ha lehetséges, megszüntetnie a legjobb. Már tudom, milyen nyomon kell elindulnom. Magamnak végére járnom azonban fáradtságos és veszedelmes. Számíthatok-e valamelyikük segítségére?

Felcsaptunk mind. A professzor elégedetten fogadta elhatározásunkat.

## XVII. FEJEZET

### *Seward doktor tovább írja naplóját*

Arthuréktól elváltunk, és ketten érkeztünk a szállóba, ahol a professzort távirat várta. Mina Harker tudatta velem, hogy Jonathan Whitbyben jár, neki azonban fontos tudatnivalói vannak, ezért este érkezik vonaton. Kétszer el kellett olvasnom a táviratot, mire derengeni kezdett, kikről is lehet szó.

Nem úgy a professzor. - Ó, a bámulatos Mina asszony! - áradozott. - Milyen kár, hogy a vonatom, ha a csatlakozó révet elkészni nem akarom, nem vár! Tanult barátomnak kell tehát fogadnia. Mina asszony által jobban megismerheti ellenségünket, kinek elpusztítására az imént összefogtunk, és visszaérkezésemkor a haditerv kovácsolásában is részt vehet.

Szavainak értelmét ezúttal nem hagyta homályban. Amíg megteáztunk, kezembe nyomta Mina asszonynak és férjének gépírásos naplójegyzeteit, hogy amint időm engedi, tanulmányozzam. - Figyelmesen és nyílt elmével - kötötte a lelkemre. - Többet nem kérhetek. Csupán annyit még, hogy ma szerzett tapasztalatát se rekesse ki tudományos emlékezetéből.

Megorrolni nem értem rá, már pattant, összekapta a holmiját, és indult az állomásra.

Hazamentem a tébolydába, és nyomban nekiültem Mrs. Mina Harker naplójának, hogy tudjam, kivel találkozom hamarosan. A tengeri viharok tudósításba fogalmazott leírásánál hagytam el az olvasást, mert indulnom kellett Mina asszony elé - magamban máris így szólítottam, mert ami aggodalmat átélt leendő férjéért ez az eszes nő, azért is megérdemli asszonyi nevét! - Azt is értem már, miért lett oly nyilvánvaló gyengéje a professzornak. Ha nem nőnek születik, orvostanár mára, mert nem több s nem kevesebb körültekintéssel ítélkezik a jó diagnosztánál.

Mekkora volt azonban a meglepetésem, amikor a vonatról leszálló sokaság oszladozván csöppecske koponyát sejtető, kerek arcú leány lép oda hozzám az állomás tornácán és megkérdezi: - Seward doktorhoz van szerencsém? - Én inkább valami csontos kezű, kampós szemű gyorsírónt választottam volna a leszállók közül, ha nem is szívem szerint.

De hogyhogy ő engem választott? - Lucy elbeszéléséből ismertem magára - kezdte volna a magyarázatot, de zavartan elhallgatott, talán mert úgy gondolta, részvéte nyilvánításával tartozik, magam pedig naplójának friss olvasójaként éppen hogy neki juttattam volna részvéteimet. Elvörösödtem. Tudja Mina asszony egyáltalán, hogy a professzor után magam is bejáratos lettem közelmúltjába?

Átvettem útipoggyászát, közte egy írógépet. - Van Helsing professzor kért, hogy hozzam - kapott a csodálkozásomon Mina asszony. - Miután feljegyzéseinket olvasható formába öntöttem a számára, úgy vélte, jó lesz, ha a doktor urat is kifaggatom hírlapírósan a Lucy betegségével kapcsolatos emlékei felől, részint, hogy a képünk teljes legyen, részint, hogy az időegyezéseket láthassuk.

Miféle időegyezéseket? Ezen töprengtem hazafelé, sőt otthon is, amit mások aligha neveznének otthonuknak szívesen, ámbar megtettem mindent, hogy egyik házi vendégszobánk Mina asszony fogadására alkalmassá legyen. Mire az írógépét asztalára állítottam, kapiskálni kezdtem a professzor tervét. Csakhogy mi derül ki majd a vallatásomnál? Az-e, hogy emlékezetem tökéletlensége folytán minduntalan a naplómra kell fellapoznom, vagy pedig, hogy az elmúlt

hetek történetének legfájdóbb emlékeit máris kivetette élni vágyó szervezetem, és akkor jegyzeteimből rendezhetek könnyfakasztó felolvasást? Bizalomért bizalom jár, határoztam, és kértem Mina asszonyt, hogy ne pihenjen még le, rögtön fordulok. Majd újra bekopogtam hozzá, és kezébe nyomtam naplóm.

*Később* - Mi tagadás, a jutalomnak tetsző délutáni pihenés támasztotta bennem azt a henye kíváncsiságot, hogy Mina asszony egy-egy naplójegyzetének keltét megkerestem férje naplójában is. Így aztán Mina asszony emlékezésével még nem is végeztem, már férjéét olvastam mindinkább feszülő érdeklődéssel. Van Helsing szimatot fogott csakugyan. Pedig még nem tudja, hogy a gróf a tébolydával szomszédos romladozó úrilakot vásárolta meg! Jonathan azonban sejtheti címemből, hogy hamarosan a gróf tőszomszédságában vendégeskedik ismét, mint ahogy Mina asszony máris itt pihen ki utazása fáradalmait! Azt meg álmodni nem merné a professzor, hogy a gróf járta-keltét jelző levelibékánk van a házban! Renfield!

Felfedezésemmel nem maradhattam magamra. Útban a vendégszoba felé órára pillantva láttam, hogy Mina asszony pihenhetett amúgy is eleget. Csakhogy írógépe mellől kelt fel, amikor bekopogtam, és vagy egy rizma gépelt lapot nyomott a kezembe. - Már a végén járok - mondta -, a temetőben tett utolsó látogatásuknál. Addig haladtam lassabban, amíg rá nem jöttem, hogy nem kell a zsebkendőmért felkelnem minduntalan, akár itt tarthatom a gép mellett. Fontos, hogy mire Van Helsing professzor megérkezik, a naplók egybevethető másolatait tanulmányozhassa, ha pedig megjön Godalming lord és Quincey Morris, mint ahogy Jonathan is idetart Whitbyből, összeülhet a haditanács.

Bizony, nem hiába áradozott a professzor.

### *Jonathan Harker naplója*

*Szeptember 29., London felé a vonaton* - Billingtonék igen készségesek voltak. Igaz, levelet váltottunk addigra, mégis, mikor whitbyi irodájukba betoppantam, már készen várt az „ötven láda közönséges föld” tengeri útjára és szárazföldi továbbítására vonatkozó minden irat. Megtántorodtam, amikor a csomó tetején mindjárt az a levél fogadott, amelybe a gróf könyvtárszobájának asztalánál loppal beletekinhettem. Elgondolt a gróf mindent, körültekintően, aprólékosan, nem is akadt fenn a terve semmin. Az iratcsomó alján volt Paterson fuvarosék nyugtatványa - mire azt is elolvastam, bizonyos lehettem a dolgom felől. Elköszöntem Mr. Billingtontól, és kimentem a kikötőbe, hogy a rakomány érkezésének azóta helyi legendává terebélyesült körülményeit tisztázzam a vámmal meg a partórséggel. Újat ugyan meg nem tudtam, a már hallottakat cifrázták tovább, hanem amikor a rakodómunkások is megszimátozták érdeklődésemet, körém sereglettek és elpanaszolták, hogy a ládák nehezek lévén, „akár a nehézség”, odábitásukban szerzett szomjúságukat eloltaniuk azóta sem sikerült, és az orvoslás rám vár nyilvánvalóan.

Utamat megszakítottam Patersonék King's Cross-i irodájában. Szállítólevelük a hajórakomány tartalmával megegyezett az utolsó ládáig. Az irodába betérő egyik szekeres szerencsére annyira megvigasztalódott, mikor magam ajánlottam, hogy a munkában szerzett szomjúságát enyhíteni kész vagyok, hogy további tudomásait is megosztotta velem: „Én még ilyen bagolyvárban nem jártam, főnök. Ha ott a porba ledőlök és bedobom a hunyót, se matrac alá, se paplany fölébem nem kell. Hanem az még hagyján. De a kápolna, ahova a holmit leraktuk! A sötétségbe bele lehetett könyökölni ott! Jöttünk is kifelé a társammal, akár a nehézség.”

A gróf rakománya tehát hiánytalanul megérkezett londoni fészkébe és az otthonihoz hasonló elhelyezést nyert.

*Szeptember 30.* - Első gyanúm, amikor Seward doktor fogad a tébolydában, hogy talán mégis méltó helyemre csaltak. Mina azonban már ismeri a doktort, sőt legépelte naplóját, és példányt nyom belőle a kezembe.

Most tájékoztam csak, ahogy olvasom. Az állomásról más úton hozott a kocsi, sose hittem volna, hogy abba a tébolydába jutok, amelynek a hátsó szárnyát láttam csak, amikor a grófnak Carfaxot kinéztem! S ez az állatevő Renfield mindjárt hogy megtalálta a Mesterét!

Nyugtalanító kérdés: hogy is volt az, amikor a kocsisokkal összeverekedett? Hát elvittek a ládákból?

## XVIII. FEJEZET

### *Seward doktor naplója*

*Szeptember 30.* - A társaság érkezését várjuk. Mina asszony a gépeléssel elkészülvén házi-asszonykodik körülöttem. Csevegőnek is aranyos, hanem amikor megteáztunk, rám néz, fejét félrebillenti, s ezzel a kéréssel lep meg: - Ugyan, doktor úr, ismertessen meg betegével, Renfielddel! Hogyan mondhattam volna nemet? Mikor azonban előbb magam néztem be hozzá, jelezvén, hogy hölgylátogatója érkezik, megkérdezte helyettem ő: - Minek?

Valamit makogtam, hogy a ház életére kíváncsi, és meglátogat mindenkit, miért éppen őt hagyná ki? Renfield vállat vont. - Hadd jöjjön - mondta egykedvűen. - Csak előbb össze kellene kapnom ezt az odút. - Takarítást gondolt nyilván, hogy vendégét méltóképpen fogadhassa, és meg is volt vele egykettőre. Került-fordult, összekapdosta legeit-pókjait valóban, és megette mind. - Jöhet a hölgy - jelentette, mire meglepetésemből ocsúdtam.

Meggondoltan rendeztem a látogatást, mert nem felejtettem el a mai napig, Renfield miféle látogatással lepett meg az irodámban, ezért mintegy tolmács gyanánt álltam meg kettejük közt. Mina asszony azonban vagy ösztönösen tudja, vagy tapasztalta, hogy a tébolyultak nagy tisztelői a más laza lelkiállapotának, azért úgy jött, mint aki a szomszédékhöz kukkant be, és nyomban a kezét nyújtotta: - Van szerencsém, Mr. Renfield! Sokat hallottam ön felől Seward doktortól.

Renfield nem volt készen a válaszával, csak morcosan ráemelte a tekintetét Mina asszonyra, majd ahogy elnézte, úgy enyhült meg, és csodálkozva tudakolta: - Csak nem kegyed a főnöknek jövődöbelije? Nem is lehet - helyesbített maga -, hiszen az meghalt.

- Nem, nem - mosolyodott rá a műkedvelő lélekidomár -, hiszen én már férjes asszony voltam, amikor megismertem az igazgató urat.

- Ha nem pályázik rá, akkor meg mit keres itt?

- Látogatóban járunk nála a férjemmel.

- Hát sokáig ne időzzenek, az a tanácsom.

Kezdtém attól tartani, hogy a beszéde sértővé válik, azért közbevettem: - Honnan tud nősülési szándékomról?

Renfield nekem is megadta. - Micsoda számár kérdés! - Azzal már fordult is vissza Mina asszonyhoz, és gorombaságának csevegő magyarázatába bocsátkozott. - Asszony jobban megérti, hogy az ilyen kis közösség, bárha tagjainak elmebeli állapota kérdéses, kíváncsian figyel, miként alakul házigazdájuk sorsa. Márpedig leginkább kedélye hullámzásaiából olvassák ki híreiket, hiszen a *non cause* és az *ignoratio elenchi* e kis közösség gondolkodásának gyakori fogyatkozása.

Hegyeztem a fülem. Honnan ez a bölcséleti és lélektani tájékozottság? Vajon Mina asszony megjelenése régi emlékeket támasztott fel Renfieldben? S ha igen, mi minden lakozik még benne?

Szamárságomat azonban hamar megtárgyalták, és Mina asszony habozás nélkül rátért Renfield kedves multságára, a zoophagiára. Megint elbámultam, mert nem hittem volna, hogy eszelőssége egyenes kérdéssel megközelíthető, de ha valaki mégis megkockáztatja, ilyen árnyalt választ várhat:

- Magamat vallásomért raboskodó embernek tekintem, és tudván tudom, amit rabtartóim nem is sejtene, hogy börtönöm falai nem szabhatnak határt lelkem szárnyalásának. Hitem világ-vallások magva. Azonban a hívők csupán vallásuk héján élősködnek. A keresztényi hit forrásvidékén Izrael istene, elrekeszteni akarván az ő választott népét a más kánaáni istenek imádóitól, akiket bevonultukban ígéretük földjén találtak, meghagyja apróra, hogyan áldozzanak égő áldozatot az ő kedvére, hogyan kenjék a megölt állat vérével az ő oltárának szarvait, sőt főpapjuk füle cimpáját is, de azzal, hogy a vérből ne iganak, és az állat húsát gondos véresztés után egyék csak, mert „a vér a benne buzgó élet által szerez engesztelést”. Parancsából kitetszik, hogy ez az isten vérből szívja életét, mégpedig akkora gyönyörűséggel, hogy rakoncátlan választottjai megengesztelhetik vele. A kanaaniták kiirtását szorgalmazó Ezékiel is a föld fejedelmeinek vérét kínálja az örökkévalóság ígéreteként. Mindezekre rádupláz az istenség fia, aki a néppel új szövetséget tulajdon vérével szerez, mondván: „Aki issza az én véremet, örök élete van annak.”

Renfieldet a legkevésbé nem zavarta, hogy Mina asszony gyorsírófüzetet és ceruzát húzott elő a táskájából, és jegyzett mindent - inkább engem zavart, hogy órámra pillantva láttam: Van Helsing vonata nemsokára érkezik, elébe kell mennem az állomásra ígéretem szerint, azért figyelmeztettem Mina asszonyt, hogy Renfield szöveghatagát be kell rekesztenünk.

Renfieldtől azonban még telt meglepetés. Amikor Mina asszony azzal búcsúzott tőle, hogy reméli, hallhat bővebben vallásának tanulságaiból, így válaszolt: - Áldja meg az én istenem, kedves, és adja, hogy soha többé ne láthassuk egymást.

Arthur és Quincey éppen akkor futott be, mikor az állomásra indultam volna. Hamarjában Mina asszony gondjaira bízta őket. Soha ennyi tetre kész ember nem lakott még tébolydát!

Van Helsing is pattant le a vonatról, akár a labda. Mindjárt elmondtam neki, miféle szomszédságban leszünk - illetve voltunk már -, azzal, hogy a Mester érkezését alázatos szolgálja régen minálunk várja.

Jó ideje nem mondtam ekkora újságot a professzornak. Megállt, elgondolkozott, újból elindult, megint megállt. - Ha előbb tudjuk - sóhajtott, már a konflisban -, megmenthetjük talán szegény Lucyt. Hát emberhalál kell, hogy az eszünk megnyíljon?

Szemrehányást sejtettem a szavában, nem is szóltam hazáig többet. Otthon pedig sokáig nem volt alkalmam szólni vele, mert Mina asszony társaságát kereste. - Hallom, tanult barátom naplóját is letisztázta - kezdte a beszélgetést még a jelenlétemben -, és összeillesztette az egybevágo eseményeket is.

- Csak a mai napig - felelte Mina asszony, azzal gépirásos lapot nyújtott Van Helsingnek, nyilvánvalóan Renfielddel folytatott hittudományi megbeszélésük összefoglalását. A professzor pedig belekarolt Mina asszonyba; úgy olvasta a feljegyzést sétalépésben a folyosón, majd eltűntek Mina asszony szobájában.

Végre megint egymás közt ültünk, három legény hoppon. Hogy az időt hasznosítsam, összefoglaltam nekik a naplók tartalmát.

### *Mina Harker naplója*

*Szeptember 30.* - Vacsorára megérkezett Jonathan, és az asztaltársaság nyomban a vacsora után bizottsággá alakult, és megkezdte ülését. Van Helsing jobbján ültem mint titkár, mellettem Jonathan, szemben Godalming lord, Seward doktor és a texasi Mr. Morris.

A professzor ragadta meg a szót. - Úgy tudom, nagyjából mindannyian ismerősek lettek a körözött naplójegyzetekkel - s amint rábólintottunk, mindjárt feltette a kérdését is -, mégsem tántorította el egyikünket sem ellenségünk megismerése, igaz? - Rábólintottunk erre is.

- Amióta tehát ki-ki maga látta a Rémet, vagy színről színre, vagy művét, és elpusztítására szövetkezett, tudnia illik, mit tehet ellene s mit nem. Bizonykodnunk tovább hasztalan, hiszen egymásnak bizonykodnánk, de mihelyt tennünk kell, értékes tapasztalattá lesz a régiiek babonasága. Azért vetítsük magunk elé a Rém arculatát régi és újabb jellemzései szerint. A marásba nem pusztul bele, mint a méh a csípésbe, hanem erőt merít belőle, sőt, ha útját nem szegik, örök életet. Talán nem a Nyársaló Vlad vajda maga, akiről mint öséről beszélt a gróf Jonathan barátunknak... hiszen Vlad feje külön temettetett el Snagov monostorában, írja Arminius barátom a buda-pesth-i egyetemről... hanem valamelyik ivadéka, aki ősenél réme-sebb rémtettekkel tartja rettegésben Bukovinát, Moldvát meg a Havaselvét évszázadok óta, átköltözött London nyüzsgő milliói közé. Mindjárt megérkezésekor láthattuk, mire képes. A Demeter hajónaplója és az uravesztett hajó viharos megérkezése rá vallott. Ő maga kutya képében ugrott partra, bár láttuk denevér képében is, sőt akaratát, Jonathan barátunk a megmondhatója, végrehajtja farkasokkal is. Megjelenhet csillogó porszemcsék ködében, mint a három némbér leírásából avagy Lucy utolsó feljegyzésében olvassuk, és magunk tapasztaltuk, hogyan jár ki-be akár ujjnyi ajtóresen, akár zárt koporsón. Enni nem eszik... Jonathan barátunk hónapokig élt fedele alatt, mégsem látta enni soha. De mintha életéhez nem csupán vérre volna szüksége. Gondoljuk meg útipoggyászát, az ötven láda közönséges földet. Lehetséges, ha a kápolnába átmennénk, és a földet széttalicskázánk a környéken, televényétől fosztanáink meg. Meglehet viszont, hogy a földdel a messze környéket összefertőznénk. Bizonyossággal nem tehetnénk se jót, se rosszat, hiszen Renfield egyik dühös támadása éppen e föld elfuvarozói ellen irányult!

Mr. Morris e szónál felemelkedett ültő helyéből, és kipillantott az ablakon, majd lábujjhegyen elhagyta a szobát. A professzor utánanézett, de mondta tovább a magáét.

- Tudni való továbbá, hogy a Rém ereje hús emberével felér, ha akár Jonathan barátunk kocsisának képében tekintjük megérkezésekor a Drakula-várba, akár a gróf kapuja tárását-csukását, akár a Demeter legénységének vesztét. A hajónapló olvastán éppenséggel megfordulhat a fejünkben, hogy az elemeknek is parancsol. Számítsuk ehhez százados bölcsességét, és nyilvánvaló, milyen félelmetes ellenféllel kerültünk szemközt.

A professzor megállapítására pisztoly dörrenése tett pontot. A golyó az ablakfáról visszapattant, betört egy táblát, és a szemközti falba fúródott. Gyáva nyúl lehetek, mert nagyot sikoltottam, de talpra ugrottak a férfiak is mind. Godalming lord feltépte az ablakot, és kihajolt.

Lentről Mr. Morris tempós texasi beszédét hallottuk. - Már megbocsássanak, ha riadalmat okoztam. Megyek rögvést és elmondom, mi végre tettem. - Egy perc múltán meg is jelent és széttárta a karját. - Legszaporábban kegyedtől kérem a bocsánatokat, Mrs. Harker, hogy lődözök bolondjában, mintha a pampákon lennék. Hanem amióta a Westenra-ház körül éjjelente denevért láttam röpdösni, és Lucy kisasszony baját is sejtettem, azt meg tudom rég, micsoda veszedelmes férgek az európai denevér dél-amerikai kollégái, hát azóta üldözöm őket, valahányat látok. Bár lehet, egyetlenegyét látok mindig. Már te ismered a bolond szoká-



somat, Art, azért ne vess csak! Amíg a professzor minket szóval tartott, öreg denevért láttam fenn hintálni az ablakszemöldökön...

- Leszedted legalább? - vágott közbe Godalming lord.

- Nem, ha ugyan meg nem sebesítettem, mert elszállt az erdő felé - felelte Mr. Morris röstelkedően, azzal visszaült a helyére, és ismét a professzorra függesztette tekintetét.

- Ideje azonban - vette fel beszéde fonalát Van Helsing professzor -, hogy a Réznek annyi erőssége után gyengéin is végigtekintsünk. Magunk tapasztaltuk, hogy a fokhagymától irtózik, akár apró vérszívó rokona, a szúnyog, azért mocsárlázzról annyira foganatosnak hiszik a vízi emberek Dobrudzsában, hogy a fokhagyma gyakori evésétől már nem a szájuk bűzlik, hanem bőrük teljes színe párolog. Mindazok pedig, akik a fokhagymával nem élnek földijeik szokása szerint, vámpírság gyanújába kerülhetnek. S ahogy az ördög a tömjénfüsttől, úgy tart a Rém a szentelményektől vagy akár a csipkerózsa fájából tákolt keresztől. Emlékezzünk, hogy már beszercei jóakarója keresztet kanyarított Jonathanunk nyakába. A tükör nem fegyver ellene, hiszen képét vissza nem vetíti, aminthogy a napfény sem vet árnyékot neki. Mindenképpen fontos volt Jonathan borotválkozótükre a megismerésében, és bősztette, hogy megismerték. Sejtjük továbbá veszedelmes színeváltozásainak idejét Jonathan lejegyzéseiből, Renfield körtörténetéből, valamint a régiek babonáiból.

Godalming lord, bármekkora tisztelettel tekintett is a professzorra, sokallhatta fejtegetéseit, mert zsebóráját az asztalra helyezve így szólt: - Ránk esteledett, és itt tárgyalunk a szomszéd-ságában. Hallhatta akár minden szavunkat, amíg Morris el nem üzte. Nem okosabb volna, ha a fészket megrohannánk, és egyetlen kétes értékét, magával hozott földjét elpusztítanánk?

- Hogyan pusztítod el a földet? - nézett rá Mr. Morris józanul.

- Vegyszerrel például - vélekedtem, de a véleményemet bővebben nem fejtettem ki, mert eszembe jutott, hogy ennyi földben házi mérgekszerekünk tartalma elveszne.

- Célunknak talán megfelelne a fokhagyma - vélekedett a professzor -, de mi a célunk? Semmiképpen nem az, hogy a Rémet más tanya vagy éppenséggel tanyák választására sarkalljuk, hiszen nemcsak mi vagyunk rossz szomszédságban, hanem, ha úgy tekintjük, ő is. Nem tudom, bölcs előrelátás vezette-e, hogy a ládák egy részét elfuvaroztassa, vagy csupán az angol közmondást tekintette figyelmeztetésnek, hogy minden tojásunkat ne tartsuk egy kosárban?

- Több sikerrel kecsegtet, ha megtudjuk előbb, hány ládát szállíttatott el, és majd a szállít-mányozónak én a nyomára jutok - ajánlotta Jonathan. - Akkor kiderül, mi végre osztotta szét a hazai földjét, s azzal a kártyáiba is jobban belelátunk.

Ajánlata azoknak is tetszett, akik az azonnali cselekvés pártján álltak. Abban is megegyeztek mindannyian, hogy engem, tekintettel a gróf házában való behatolás veszélyeire, hátrahagy-nak. Összekaptak hát lámpákat, álkulcsokat sebtében, és énnekem nyugodalmass jó éjszakát kívánva elvonultak. Meg sem fordult a fejükben, hogy asszony álma nyugodalmass nem lehet, ha szeretteit veszedelem fenyegeti.

## XIX. FEJEZET

### *Jonathan Harker naplója*

*Október 1. hajnalán* - Könnyebb szívvel indultam a házkutatásnak, hogy Mina nyugovóra tért. Örültem annak is persze, hogy nem énnekem kellett ágyba parancsolnom, hanem a tanácskozásból láthatta, milyen veszélyes ujjat húzni a gróffal, sőt megértette talán, hogy férfiak vállalkozása, ami ezután következik.

Átjutván a Carfax terebélyes fáinak sűrűjébe, a professzor megállította a menetet és fokhagymakoszorút akasztott mindannyiunk nyakába. - Fontos, hogy a keze ügyébe ne kerüljünk - fűzte hozzá a koszorúzáshoz. - Utóvégre a legelszántabb ember légcsőve is roppanékony.

Seward doktor a ház bejáratánál lámpásaink fényénél babrálni kezdte a zárat álkulcsaival. Sebész lévén, ügyes kezű, és hamarosan kitért az ajtó. Hanem mi is úgy voltunk a betódulással, ahogy éppen az ő naplójában olvastam, mikor a professzor Westenráék sírboltjába tessékelt - nem a merő udvariasságunk parancsolta, hogy a professzort bocsássuk előre. Mielőtt továbbindultunk volna, Seward doktor megvizsgálta a zárat, hogyan nyitható belülről, ha netalán sietőssé válnék a távozás, majd becsukta az ajtót, hogy lámpásaink fénye érdeklődőket ne vonzzon az út felől.

Ahogy fénykévéink egymást keresztezték a ház kongó csarnokában, és árnyékaink a falakon libegtek, a bukovinai vár jutott az eszembe, és továbbhatoltunkban sem verhettem ki a fejemből azt a gyanút, hogy nem vagyunk magunk közt. A többiek is hátra-hátrapillantottak. Porban jártunk bokáig - csupán egy csapást gázoltak benne jancsiszöges bakancsok, nyilván a szállítóké. Porkárpit borította a falakat is, pókháló vajon a szövetje? Az ebédlőasztalon kulcsomót találtunk, és hogy kézben többször volt, az a porréteg sűrű barázdáltságából látszott körülötte.

- A házat Jonathan barátunk ismeri - fordult szembe velünk a professzor. - Vajon emlékszik-e, hogyan jutni a kápolnához?

Élére álltam a menetnek, s néhány kisebb úttévesztéssel vasalt tölgyfa ajtóhoz vezettem.

Nyitása megint Seward doktorra várt. Én már az ajtórésen áramló kereszt szelet szimatolva rosszat sejtettem. A többiek nem tudhatták, milyen áporodott volt a levegő a gróf bukovinai kápolnadüledékében, pedig ott szabadon járt a szél ki-be, azért majd elvágódtak, mikor az ajtó kinyílt, s a bűz mellbe vágta őket. Bomló vér bűze? Nem tudom, de órákkal később is émelyít. Mintha azonban megerősített volna szándékunkban mindönket.

A ládákat jobbra a háromkaréjos szentélyben tornyozták fel, úgy láttam, de került belőlük a karzat alá, padok mögé is, azért szétszórtunk a számoláshoz. Eggyel-kettővel kevesebb vagy több volt mindig, valahányszor összeadtuk, de utoljára úgy látszott, az ötvenből csupán huszonkilenc maradt itt. Godalming lord azonban valamelyik láda mögött még egy járatot fedezett fel. A ház más része iránt vezethetett, s ahogy Godalming eltűnt a nyílásban, utánahatoltam magam is, mert rossz sejtélem fogott el. S amint lámpásunkkal bevilágítottuk a járat hajló boltmezeit, hogy lássuk, hova jutunk, az egyik zugból mintha a gróf tekintett volna ránk vöröslő szemmel. Egy pillantásra csak, mégsem a képzelet játszatott velem, mert matatás közben Godalming is megállapította: - Mintha emberarcot láttam volna ott a sarokban... Vagy csak a faragott gyámkö?

Odaemeltük mind a ketten a lámpásunkat, azonban csak szállongó csillámos porszemcséket láttunk. Hanem én már tudtam, hogy ilyenkor nem késik soká a gróf sem, azért karon ragadtam a lordot, és vonszoltam a járat kápolna felőli végébe. S alig jutottunk át az íves bejárót torlasztó lánán, patkányok futamodtak utánunk. Egy s kettő először, majd tucatjával, és ahogy hátráltunk, a számuk áradattá duzzadt.

Seward doktornak az az ötlete támadt, hogy kitárja a kápolna kertre szolgáló ajtaját. A zárral még csak boldogult volna, hanem a súlyos tölgyajtón tenyérnyi résnél tágabbat semmi rángatással nyitni nem bírt. Hogy kőben akad-e el az ajtó lenn, vagy másban, azt nem vizsgálhattuk, mert a vörös szemű, fehér testű patkányok nemcsak a lábunk körül hemzsegték, hanem már fel-felugráltak ránk.

Ekkor csoda történt. A karzat alól bagolyhuhogás kélt, furcsa, szaggató, és a patkányok riadalmukban egyszerre nem tudták, hova legyenek. Szökelltek először miránk, a falnak, a lánákra, majd az ajtónál nyüzsgők megtalálván a tenyérnyi rést, özönlenni kezdtek kifelé, és vonzották maguk után a teljes fehér áradatot.

A huhogás addig szólt, míg az utolsó patkány ki nem takarodott, aztán jóízű nevetés kunkorodott elő a karzat alól, és Quincey Morris szólt rá az ajtónál lapuló Seward doktorra: - Rekeszd be, he!

Ámulón tekintettem Quincey Morrisra. Talán, ha mellettem van Bukovinában, valami jó farkasriasztó hangot is kiad, és előbb szabadulok a gróf fogságából!

- Vadásztam karon ülő uhuval eleget - mondta, mikor nevetve körbefogtuk -, s rám ragadt, melyik állat láttán hogyan szól.

Az ijedelmes közjáték bátorságot öntött belénk, és még egyszer összeszámoltuk a lánákat. Huszonegy hiányzott az ötvenből. Aztán bejártuk a házat, bevilágítottunk minden zugába, hogy később, ha kell, eligazodjunk, végül, mint úri látogatókhoz illik, gondosan zártuk magunk mögött bejárati ajtaját. A tébolydában csendesség honolt, mikor visszatértünk, csupán a mi szobánk alól, szerencsétlen Renfield zárkájából hallatszott meg-megújuló nyöszörgés.

Mielőtt szétozlottunk volna, a professzor még hozzáfűzte a tanácskozáson elmondottakhoz: - Látogatásunk során kiderült az is, hogy a Rém hatalma az állatokon nem korlátlan.

Lábujjhegyen óvakodtam be a szobámba, és Minát mély álomba merülten találtam. Áldottam a társaság eszét, hogy vállalkozásunkba nem vonta be, pedig Minán láttam, hogy igen jött volna. S ha a sikoltozása elnyomja a bagolyhuhogást? Nevettem egyet a sötétben.

*Október 1., reggel* - Végeztem az éjszaka eseményeinek feljegyzésével, Mina azonban még alszik, sápadtan, pihegőn, mintha megjárta volna velünk Carfaxot.

*Később* - Sokáig szölongatom, amíg a szemét kinyitja, és akkor úgy néz rám, mintha én volnék a gróf. Ma úgyis Thomas Snellingnél kell eljárnom - hagyom, hadd pihenjen, amíg jólesik.

### *Mina Harker naplójából*

*Október 1.* - Először ébredek arra, hogy Jonathan elment, és azt sem tudom, hova. Mintha sötétben hagyott volna. Tudom, hogy a többiek megmondják majd, merre jár, mégis sírással kezdem a napot.

A sírás - meg az írás. Jót tesz, érzem is már. Amíg szükségük nem lesz rám a többieknek, meghagyom őket a terveikkel. Inkább az elmúlt éjszakával való vívódásomat írom - sírom - naplómba.

Le sem feküdtem volna még, ha rám nem tanácsolják, mert álmos nem voltam. De amint a szemem lecsuktam, peregni kezdett az életem akkortól, hogy Jonathan útjára indult Erdélynek, és az események minden képét mintha valami tragikus erő gördítette volna elém. Mintha a kérlelhetetlen sors műve lett volna Jonathan utazása, de az én látogatásom is Whitbyben, mert ha nem megyek, ki tudja, szegény Lucy talán ma is boldogan él! Éjjeli sétákra az én érkezésem után indult, és ha nem ágaskodik bennem a hírlapíró azon a viharos éjjelen, talán ő sem bátorkodik neki a temetői kiruccanásnak, és elkerüli a találkozást a gróffal, vagy éppen a grófot is én vonzottam oda? Tessék, már megint sírok.

Így emésztődtem jó darabig, mikor távoli bagolyhuhogásra lettem figyelmes, majd a környékbeli kutyák vészes vonítására. Alighogy ez a zaj elült valamennyire, az alattunk lakó Mr. Renfield kezdett el jajongani, mintha a halálán lett volna, azért tehetetlenségemben felkeltem és kinéztem az ablakon. A holdfény éles árnyékokat rajzolt fák s bokrok mögé, egymásra másolt minden levelet. Mintha a fűszálak is kettős életre keltek volna. S a holdfényből mintha egy pászma megindult volna fényesebben a többinél a tébolyda felé, és megállt, majd szétterült a falon... Mr. Renfield már beszélt is, olykor könyörgően, hosszan, csak éppen nem hallottam, mit. Hanem az magamat is meglepett, hogy az ablakbéli látvány milyen hamar elálmosít, és hogy tagjaimban ólmos fáradtság terjedez. Alig bírtam visszavánszorogni az ágyba, azután annyira emlékszem csak, hogy letről mintha dulakodást hallottam volna, és elgondolván, hogy Mr. Renfieldet az ápolók vehették kezelésbe, mutatóujjaimat fülembé dugván mély álomba zuhantam. Egyszer felbuktam belőle, úgy emlékszem, arra, hogy Jonathan fölém hajlik, de máris újabb hullám csapott át rajtam.

Aludtam és Jonathan érkezését vártam egyszersmind. Aggódtam érte, és az a sejtelem kísérté álmodtam, hogy ha az én fejemben ilyen kábán kerengenek a gondolatok, a világ is lassan foroghat. A gázlángot lecsavartam ugyan, de égve hagytam Jonathannak, és egyszer felpillantván, annak a pisla vörös fényén láttam, hogy a szoba megtelt fényes köddel. Pedig úgy emlékeztem, becsuktam az ablakot. De mintha a köd nem is az ablakon áradt volna befelé, hanem az ajtó résein, és ködoszloppá sűrűsödött a szoba közepén. Először csak a gázláng apró vörös szeme süttött át rajta, majd két vörös szemet láttam, amelyet Lucy említett egyszer, esti kóborlásunk során, mikor a hanyatló nap sugara a Szent Mária-templom üvegablakán verődött vissza. Hirtelen eszembe ötlött, hogy Jonathan is a három néemberét ilyen csillámos ködoszlopból látta kikelni, és talán el is ájulhattam álomban, mert egyszerre teljes sötétség borult rám.

Vigyáznom kell az ilyen lidérces álmokkal, nehogy tébolydában bomoljak meg két orvos közt. Kérek is tőlük valami nyugatót - csak majd mellékesen szólok, nehogy újabb bonyodalmakat támasszak.

*Október 2., éjjel előtt* - Éjjel álomtalan volt az álomom, bár annyira mély, hogy Jonathan érkezése nem ébresztett fel. Ma megint fáradt és kedvetlen voltam. Olvasni próbáltam, elaludtam, majd délután Mr. Renfield kéretett. Igen gyengéd volt velem szerencsétlen. Még kezét is csókolt, mikor eljöttem. Szobámba térve megsirattam. Elesetségem jele a sírás is. Jonathan vacsoráig eljárt a többiekkel. Vacsoránál vidám háziasszonyt játszottam, és talán használt is az igyekezet, mert elfelejtkeztem a bajomról. Vacsora után azzal búcsúztak tőlem, hogy ők még elszivarozgatnának, de tudtam, hogy a nap eseményeit akarják megbeszélni. Jonathanon láttam vacsora közben, hogy fontos közlendői volnának, de még vár velük.

Vacsora végeztével nem voltam olyan álmos, mint napközben, azért meg is kértem Seward doktort, készítsen nekem valami altatót. Azzal adta, hogy ártalmatlan szer, én pedig lenyeltem rögtön. Nem tudom, nem a lelkiismeretem vett-e elő, hogy miért nem várom ki az álom természetes sorát, de amint álmosodom, a félelem is meglep. Mitől félek én?

## XX. FEJEZET

### *Jonathan Harker naplója*

*Október 1. estéjén* - Thomas Snelling fuvarozási vállalkozót ugyan megtaláltam hamarosan a grófnak Billingtonékkal folytatott levelezéséből kimásolt címen, de valami nagy sörszállítmány hasznán annyira megittasodott, hogy sok hasznát még a szállítás másnapjának reggelén sem vehettem. Kedves, törődött feleségétől megtudtam azonban, hogy ő csupán fővállalkozója volt a kérdéses fuvarnak, így aztán hamarosan konflisban ültem megint.

Mr. Joseph Smollet alvállalkozó otthonában fogadott, kék kötényben. Teát hörpölt bögréből, ami arra mutatott, hogy az alvállalkozás több észet követel a fővállalkozásnál. Bő nadrágjának valamely hátsó rekeszéből számarfülekkel teli tudós jegyzőkönyvet varázsolt elő, és tintaceruzás ákombákomjaiból, mindegyre a világosságot keresvén karhossznyi messziségből kiókumálta végül, hogy hat ládát Carfaxból az újvárosi Miles Endbe szállított, a Chicksand Street 197. alá, más hatot Bermondseybe, a Jamaica Lane-be. Ő tizenkét ládát szállított és nem többet, bizonykodott.

Házából kifordulván eltöprengtem a ládák elhelyezésén. Íme, a gróf lerakatott belőlük az északi Temze-part keleti felén, a déli part keleti felén és délen. Amilyen rendszeres elme, aligha elégszik meg London egyik felével. Az északi meg a nyugati negyedeket is nyilván belevette ördögi számításaiba, nem szólván a város szívérl... Már fordultam is vissza a teázó fuvaros konyhájába és feltettem újabb kérdésemet: - Ha maga nem is szállított el több ládát Carfaxból, arról nem tud-e, hogy más szállított volna?

- Nem bánom, főnököm - mondta -, mivelhogy meghálálta a híreimet tisztességesen - és megtapintotta kék kötényének zsebét, ahová a tőlem kapott fél aranyfontot ejtette -, elmondom azt is, ami a minap egy Bloxam nevezetű kollégától a fülembe jutott. Az mesélte nekem a Birkadöglőben, hogy ő bizony életében földmunkát végezni nem szándékozott, épp azért adta fejét a szekerezésre, de ha egyszer így megfizették, hát nem állott el tőle, és mondta a ládákat, amiből ráismertem, hogy más a földmunkát neki se adhattak, mint énnekem. Még kérdeztem is, honnét szólt a fuvar, hát bement nekem annak a bagolyvárnak a címét.

Felvillanyozott a hír, és megígértem, ha a kolléga címét elővarázsolja, az aranyfont másik felét is hozzáteheti az elsőhöz, így aztán Smollet mester kihörpintette teáját, és nyomban fel is kerekedett volna, ha eszébe nem jut, hogy a Birkadöglő ilyenkor még nappali álmát alussza. Ezért abban maradtunk, hogy felbélyegzett borítékot hagyok neki a címemmel, ő pedig este a kolléga címével postára teszi. Azt még a lelkemre kötötte, hogy jókor ott legyenek Sam Bloxamnál, mert a szakmában az a híre, hogy bármennyi sört leguríthat este, hajnalhasadtával befog és gyia.

Mire hazaérek, Mina alszik. Sápadt orcáján könnyek nyomát látom. Fájjalja nyilván, hogy az ügy menetére nézve nem tud meg tőlem semmit, de jobb, ha egy sírással megússza, mint ha az izgalmak tennék tönkre egészségét. Nem én vagyok a kegyetlen férj, az orvosok tanácsára hallgatok.

*Október 2., késő este* - Keserves nap, talpalás, kocsikázás. Reggel a postás kelt, és kezembe nyomja a borítékot. Koszos cédulán Bloxam címe és még ez: „izgotot tesen kérni”.

Meghökkenek, aztán elnevetem magam, mert eszembe jut, hogy Seward doktor megsúgta: Mina álma rossz, nyugatót kért, nekem pedig izgatóért kell folyamodnom! Míg elindulok, remélve, hátha Mina felébred, és megpendíthetem Exeterbe való hazautazásának gondolatát. De aztán nincs lelkem keltegetni. Útnak eredek.

A világlátott konfliktuskocsis is csak hosszas kanyargásokkal, farolásokkal és tudakozódásokkal találta meg azt a legényszállást, ahol levelem szerint Mr. Bloxamnak tanyáznia kellett.

Dolgomban biztosan kopogtam be, olyannyira, hogy a kocsit is elbocsátottam. A kopogásra véreres szemű, barátságtalan alak nyitott ajtót, és közölte, hogy ő ilyen nevezetűről az életben nem hallott.

- Hát az izgatóról? - tudakoltam.

- Az megint más - felelte megfontoltan, és egy szűk udvari szobába vezetett egy nálánál is véreresebb szemű alakhoz, aki társzekér kimustrált bakján üldögélt, a bakon ostortartó, benne az ostor, s alatta zománcozott tábla: IGAZGATÓSÁG. Fuvarleveleket rendezgetett éppen a térdén.

Megértettem a helyzetet. Ez osztja szét a fuvarokat illő tiszteletdíj fejében az alvállalkozók között. Mikor már megtudtam, hogy Sam Bloxam ma a Nyárfásba szállít porondot, kíváncsiságom nem hagyott nyugodni, és megkérdeztem, mit igazgat az ostorával.

- A tárgyalásokat - felelte szabatosan. Mindjárt elgondoltam, hogy ügyvédi irodámban magam is menyire rászorulnék erre az igazgatási segédeszközre, hogy a tárgyalást kerékvágásában tartsam.

- Hát a Nyárfás merre? - kérdeztem végül, remélvén, hogy útba igazít ostora hegyével. Azonban kiderült, hogy mindent az igazgatóság sem tudhat, be kellett érnem annyival, amennyit a hüvelykujjával jelzett, hogy „arra valamerre”, és hogy a porond valami „újmódi jégverem” építéséhez kell.

Nyakamba vettem a bökéssel megjelölt külső városrészt, és déltájban egy kifőzésben akadtam össze végre olyan munkásemberekkel, akik egy közeli hűtőházi építkezésen dolgoztak. Ez egybevágott az újmódi jégveremmel. Már csak egy kapu meg egy pallér ellenállását kellett megtörnöm, és módom nyílott, hogy Sam Bloxammal magával tárgyalhassak. Előbb persze meg kellett állapodnunk, hogy félnapi bérét én állom. A kifőzésben aztán megerősítette kollégáját, miszerint kilenc láda földet igenis ő szállítmányozott el Carfaxból.

- Hogyan jutott be a házba?

- Volt egy öreg szivar, a ládákkal is segélt, az nyitott meg csukott. De hallja, én még egy olyan izompacsirtát fiatalba se láttam! Fogtuk azt a ládát, énrólam a veríték szakadt, de öneki a fehér bajsza nem rezdült, pedig amilyen egyszázbél öreg szivar volt, azt hittem, a lábán meg nem áll!

A kézszorítása jutott az eszembe a vár kapujában.

- Pedig én is beleváló gyerek vagyok - füzte hozzá Sam Bloxam, és korsójából a maradék sört belelöttyintette a kandalló tüzebe, jelezvén, hogy jöhet a friss eresztés.

- Hát a ládákat hova szállította?

- A Piccadillyre egy házba. A számát, azt meg nem tudnám mondani, de úgy magyarázta nekem is az öreg, hogy templom mellett van, és suvad róla a vakolás, akár emerről a bagolyváról.

- Oda hogy jutott be?

- Csak becsöngettem, hát az öreg huszár nyitott ajtót! Énutánam indult el a bagolyvárból, mégis énelőttem ott volt a Piccadillyn... Jó, terheskocsi az enyém, ő meg jöhetett felőlem akár fiákeren, de igen meglepődtem akkor is.

- Hát még máskor?

- Kétszer fordultunk, mert egyszer volt öt láda, ugye, egyszer meg négy. Hát itt is, ott is előttem járt, a ládát meg úgy emelte, akár az üres tojásos rekeszt.

- A másik háznak melyik részébe rakták le a terhet?

- Mindjárt a csarnokába. Arról is megismerni majd a házat, hogy fene tudja, hány lépcső viszen fel a csarnokáig... Amikor a lépcsőket először megláttam, még ott az utcán elkaptam két tekergőt, nehogy inam szakadjon fölfelé a ládákkal, és csak aztán csöngettem be. No, az öreg harcos nyitotta az ajtót. Nem is nyúlt a ládákhoz, csak nézte, hogy huzakszok a tekergőkkel, aztán mikor az egyik ládáját majd kiburították, fogta, kikapta a kezünkből és fölvitte egymaga! A tekergőknek utóbb a markukba nyomott egy-egy shillinget, pedig a második fuvarnál láttam, hogy ide én se igen kellek.

Megfizettem a hír árát, és vagy félórás kutyaagolás után sikerült is konflist fognom, azzal jutottam a Piccadillyre. Útközben azon rágódtam, hogy a gróf meghiúsíthatja nyomozói munkámat, ha a ládákkal maga elbánik, majd megvigasztalódtam, elgondolván, hogy ami Sam Bloxamnak szemet szúrt, az még inkább szemet szúrna a járókelőknek. A gróf segítség nélkül, vagy éppen kocsi, ló nélkül a tenyerén szét nem hordhatja a ládáit.

A Piccadilly Circuson szélnek eresztettem a konflist, és megindultam nyugatnak. A Junior Constitutional mellett ráismertem a suvadó vakolatú lépcsős házra. Sokáig nem lakhatta senki, mert ablakának táblái zárva voltak mind, ácsdíszeiről, vasvirágairól rég lepergett a festék, sarki zárt erkélyén pedig folt éktelenkedett, ahol eladó voltát sokáig tábla hirdette.

Nem akartam a ház előtt ólálkodni, azért odébb megszólítottam egy járdasepregető házmestert, s az elmondta, hogy nemrégiben gazdára talált a ház. Sokáig árulták, igen, még hozzá, ha emlékezete nem csal, a Mitchell & Candy ingatlanügynökség hirdette. Gyanítottam ugyan, hogy hallhatnék a közlékeny házmestertől többet is a ház belsejéről, mert igen bennfentesnek látszott, de inkább lepleztem kíváncsiságomat, és némi érdeklődés után ott álltam Mitchell & Candyék Sackville Street-i irodájában. Egy úr fogadott, roppant udvariasan. Amint azonban elmondta, hogy a ház - szerinte „úri lak”, nyilván a drágítás célzatával alkalmazott megjelölés - elkelt a minap, attól fogva begombolkozott. Hiába kérdeztem, ki vette meg, merőn rám nézett és így felelt: - Elkelt, tisztelettel.

- Nekem viszont megbízásom van az érdeklődésre - vettem meg a lábamat.

Hallgatása ezúttal hosszabb volt, még a szemöldökét is felvonta a válaszhoz: - Elkelt, tisztelettel.

- Ejnye - mondom -, csak nem titok, ki a boldog új tulajdonosa?

- De bizony az - felelte -, mint ahogyan boldognak nevezhető mindenki, aki ingatlanügyeit a Mitchell & Candy cég kezébe teszi le.

Ezzel elvágta a kérdezősködés útját végképp, én pedig nem tehettem egyebet, mint hogy odaadtam neki a névjegyemet ezzel: - Ha illetéktelen firtatásnak tekintette kérdésemet, én megbízóm, Godalming lord nevében próbálkoztam.



Az ügyfelek titkának hú őrzője megenyhült. - Godalming lord ügyfelünk volt maga is, címének várományosaként még. Azért kérem, Mr. Harker, biztosítsa ölordságát, hogy a céggel tanácsot vetvén a legrövidebb időn belül értesítem, eltekinthetünk-e szigorú házi szabályunktól nagyra becsült régi ügyfelünk kedvéért.

Az éhség is sarkallt már, hogy ebben megnyugodjak, és megadtam Seward doktor kórházának címét, majd magam is e címre igyekeztem a lehető legsürgősebb vacsora reményében.

A többieket már mind ott találtam. Mina sápadtnak és megviseltnek látszik, előttem nem leplezheti társas vidámsággal. Vacsora után felkísértem a szobánkba, és némi elégtétellel állapítottam meg, hogy a híráramlás megrekedése nem lett akadályává házi boldogságunknak.

Seward doktor szobájában gyűltünk össze a kandalló előtt, immár Mina nélkül. Ismertettem a nap eseményeit, majd némi találgatás után abban kellett maradnunk, hogy folytatjuk az elszállított ládák felkutatását, közben pedig Van Helsing professzor régi művekből igyekszik tisztázni, miképpen ránthatjuk ki az anyaföldet a gróf lába alól.

Az ülést berekesztettük, Mina alszik. Remélem, holnap feltehetem az exeteri vonatra.

### *Seward doktor naplója*

*Október 1.* - Renfield vívódásainak, úgy látszik, egy időre végük - sorsának ura lett ismét, sőt, fensőbbeséges mosolyából ítélhetően kényura.

Valami számárságot kérdezhettem tőle szokásom szerint - mintha éppen a legyei iránt érdeklődtem volna -, és Renfield válasz helyett csupán mosolygott, mint aki felhőkből tekint le rám s a hozzám hasonlókra.

- A légynek, tisztelt doktor úr, szárnyában a lelke. Nem csoda, hogy a régiek a lelket pillanónak tekintették.

- Ohó - csaptam le rá -, szóval újabban rátértünk a lélekre?

Renfield igen határozottan rázta a fejét, sőt nagyobb meglepetésemre hozzáfűzte: - Az élet foglalkoztat, nem pedig a lélek. S az életnek is egy felsőbb síkja. Viszont ha a tisztelt doktor úr fejét továbbra is a zoophagia fájdtja, azt ajánlom, madarat fogjon helyettem.

- Nem gondolhatok egyébre - tűnődtem fennhangon -, mint hogy Gondviselésben utazik, ha ugyan nem Teremtésben. - És vártam, hogy rám mosolyodik, mint a macska, amelyik a kanárit megette.

Renfield azonban megint a fejét rázta. - Dehogy, dehogy. Távolságra legyen, hogy magamnak isteni hatalmat tulajdonítsak. Ha állapotom egyáltalán körülírható, földi merőben, és talán Énok profétáéhoz hasonlíthatnám.

Megfogott, mert Énok helyzete felől nem tájékozódtam az utóbbi időben. Azért ha nem is egyenesen, de megkérdeztem: - Miért éppen Énok állapotához?

- Mert ő Istennel járt.

És nézett maga elé. Már nem is énrám.

Úgy jöttem el tőle, mint aki elbocsáttatott. Amint tehettem, megbeszéltem a kihallgatás eredményét Van Helsinggel. Véleménye neki is az, hogy a beteg új magabiztossága az ápolását talán megkönnyíti, nekünk azonban, istenét ismerve, résen kell lennünk. Legjobb, ha a figyelmeztetést keressük Renfield proféciáiban.

*Mitchell és Fiainak Godalming lord címére érkezett levele*

október 1.

Kegyelmes Lordunk!

Mr. Harker által közvetített érdeklődésére tudatjuk, hogy a Piccadilly 347. számú házat a néhai Mr. Archibald Winter-Suffield örökösei bocsátották áruba, és egy idegen nemesúr, neve szerint Prikolits gróf vásárolta meg készpénzen.

Kiléte felől többet nem tudathatnánk a legnagyobb jóakarattal, hiszen sem ügyvédeivel, sem ügyintézőivel nem kerültünk kapcsolatba.

Lordságodnak mindenkor alázatos szolgái  
*Mitchell és Fiai*

*Seward doktor naplója*

*Október 2.* - Mrs. Harker ismét látogatást tett Renfieldnél. Annyit mondott el, hogy Renfield előbb diadalmasan fogadta, majd a trónusáról leszálló és a pórnőt magához emelő király gyanánt viselkedett, utóbb pedig könnyek közt kérlelte, hogy utazzon el messzire. Mrs. Harker tudatta vele, hogy maradnia kell még néhány napig. Renfield ekkor magába roskadt, majd ismét diadalmasan emelkedett ki kétségei közül. Mintegy visszaült trónusára, és röpké kézlegyintéssel adta ki Mrs. Harker útját.

Éjszakára ápolót állítottam ki a folyosóra azzal, hogy figyelmezzon a Renfield zárkájából érkező minden neszre, majd Mrs. Harker nyugovóra térvén összeültünk szokásos esti haditanácsunkba. Újsággal azonban csupán Harker szolgálhatott. Van Helsing változatlanul a British Museum könyvtárát bújja. Nem tudom, mire jutunk. Kényszerzubbony lesz-e a sorsa valamennyiünknek?

*Hajnalban* - Az ápoló beront a szobámba, és elfehéredetten tudatja, hogy Renfielddel valami nagy baj történt. Ordítását hallotta, de mire odaugrott, feltépte ajtaját, és benézett hozzá, már vértócsában hevert az ágy lábánál.

## XXI. FEJEZET

### SEWARD DOKTOR NAPLÓJA

*Október 3.* - Rá se értem jegyezni nyomban, de jobbnak is láttam, ha mindent megfontolva foglalom írásba a történeteket.

Renfield hason feküdt zárkájában, vérebe fagyottan csakugyan. Megállapítottam, hogy él ugyan, azonban jobb karjának, jobb arcának és jobb lábának bénultsága gerinctörésre vallott.

Az ápoló vizsgálatom közben sem lehetett úrrá riadalmán, mert egyre magyarázta, mi történhetett s mi nem: - A bal felét tessék neki nézni! Azt teljesen összevázta! Egyszer láttam ilyet az eversfieldi tébolydában. De hogy a gerince hogyan tört el? Leesett tán az ágyról? Csakis előbb cifrázhatta így ki az arcát, mert az bénán nem telhetett tőle. De akkor sem értem, mert én csak egy ordítást hallottam, s már ugrottam is...

Okosabb semmivel sem lettem tőle, azért elszalajtottam Van Helsingért. A professzor hálókötösben és papucsban érkezett. Egyetlen pillantást vetett Renfieldre, majd találkozott a tekintetünk, és a szeméből egyetértést olvastam ki. Nyomban utasítottam az ápolót, hogy induljon őrzőjára a házban, és csak akkor jelentkezzen, ha valami igen különösét észlel, mert a professzor úr lehetségesnek ítéli az életmentő beavatkozást.

Van Helsing tovább vizsgálta Renfieldet, és mire az ápoló eltakarodott, megállapította, hogy koponyájának horpadásából következően az agyvíz nyomása fokozódott, ezért, ha még szóra akarjuk bírni, azonnali koponyalékelés kívánatos.

Rés nyílt az ajtón, és Quincey sandított be rajta. Odamentem és beintettem őket, mert ketten álltak odakinn Arthurral. Hamarjában elmagyaráztam nekik, mi történt, és a professzor beleegyezésével leültettem őket a zárka sarkában.

- Élőhalottakat éleszeni, bolygó holtakat ölni nem szokásom - mondta nekik a professzor -, azonban fontos volna megtudnunk, miért sújtotta isten a prófétáját agyon. Sajnos - fűzte hozzá, Renfield mind akadozóbb lélegzése hallatán - nem csupán az agynyomás nagy, hanem bevérzéses rögösödés is akadályozhatja majd a beszédközpont működését.

- Megkíséreljük mégis a lékelést? - tudakoltam.

A professzor komoran rábólintott, és amíg a hozzá való műszereket előkerítettem, megjelölte helyét Renfield bal füle fölött.

A műtétben segédkezőm nem lehetett részem két barátunk feszült izgalmában, csupán utána, Renfield lélegzését hallgatván fordultam hátra és láttam, hogy Arthuron úri egykedvűsége éppúgy nem segít, mint Quinceyn a bagórágás. Csak akinek a keze jár, az hasznosíthatja tapasztalatát a halál árnyékában.

Hatalmas sóhajtás emelte meg Renfield törzsét, és a szeme kinyílt. Görcsös, evező mozdulatokkal megpróbált felénk fordulni, de a szeme üvegessé vált kínjában. Fölébe hajoltam, visszafordítottam a fejét, és nyugalmas helyzetet kerestem minden tagjának, majd Quinceyt brandyért szalajtottam.

- Szóljon, hogy vegyék le rólam a kényszerzubbonyt - kezdte Renfield, mikor szája beszédre nyílt. - Nem dühögök én, doktor úr, csak álmomban hadakoztam. Iszonyú álmom volt. Mi baja a fél arcomnak, hogy úgy ég?

- Mit álmódott, Mr. Renfield? - kérdezte tőle a professzor.

Renfield eltorzult arca rángani kezdett, s attól tartottam, eszméletét vesztí megint, azért ki-kaptam a brandyt az éppen visszatérő Quincey kezéből, és óvatosan, előbb a szája szélét nedvesítettem vele, majd mikor láttam, hogy ocsúdik, beletessékelttem egy kanállal. Renfield esze azonban járhatott közben is, mert amint megszólalt, mindjárt helyesbített: - Mit álthatom magam? Nem az álom volt iszonyú, hanem a valóság. - Szeme elindult a fal mentében, és megakadt Arthuron meg Quinceyn. - Minek is álthatnám magam? Az ittlétük megmondja, hogy valóban történt valami iszonyú.

Tétova beszédének árnyaltságát és értelmét bámulnom kellett. Bátorítás nélkül, sőt szinte lélegzet nélkül mondta tovább: - Köd képében jelenik meg ablakomban már harmadik éjjel. Láttam azelőtt is, nem ködalaknak, hanem parázs szemű zsarnoknak, de vérgőzös nevetőnek is, amikor az egyik éjjel patkányait hozta ezrével, és a vérükkel kínált. A szemük izzó volt, akár az övé. Ő pedig tudta, nekem mi kell. A hűbéresi szövetség megerősítéséül teremtette őket, hogy neki áldozhassak. Osztottunk az életen. Boldogan nevettem rá, mert láttam, a hatalma mekkora. Majd jött megint görgő ködgomolyban a fák közül a fűvön, lángnyelvként, és szó nélkül szólított: „Megosztozom veled az életen, ha engem imádsz csakis, és más élővel szóba nem ereszkedel, hanem akit a kezébe adtam!” S csakugyan, valahányszor a köde megindult a háznak, hívtam, s betódult az ablakomon, akár egy kurta pillanatra, és hozta ajándékát, majd elpárolgott. Fölfelé.

Hegyeztem a fületem. Azonban amint a professzorra sandítottam, ő a fejét rázta, jelezvén, hogy kérdéssel ne zökkentsem ki Renfieldet a gondolatmenetéből.

- Aztán teltek a napok, az éjszakák, és nem láttam belőle egyebet a ködnél, hiába hagytam neki nyitva az ablakom. Ő csak fölfelé járt. Mrs. Harker pedig lefelé, énhozzám, és mivel nem szaladt el az első szavamra, hát tartottam szép szóval. Bár aztán is mondtam neki, hogy szaladjon. Gondoltam is, nem is, hogy a gazda haragját vonom a fejemre. Utóvégre miért?... Élhetne akár a doktor úrban tovább vagy a professzorban, vagy éppen a két úrban... Miért éppen a bájos Mrs. Harker életét éli?

Arthur és Quincey úgy emelkedett fel ültő helyéből, ahogyan a haj mered az égnek. Renfield azonban mondta tovább.

- A színéről meg nem ismertem volna Mrs. Harkert, amint délután belépett. Én a sápatagokat nem szeretem, csakis a rózsásakat, akik majd kicsattannak. De amikor megértettem Jeremiás prófétát, hogy az Úr azért nem jön felém, mert ennek az asszonynak a vérével részegült meg, éktelen dühre gerjedtem. S hogy ma éjszaka köd képében megjelent, belemarkoltam a ködébe. Ő pedig a képéből kikelt, hogy megbirkózzon velem. Megropogtattam keményen, mert a bájos asszony járt az eszemben. Ennekem ne éljen tovább. Hanem a parázsló szeme a bőrömön mintha lyukat égetett volna, és akkor eleresztettem. Éreztem, hogy felkap, földhöz teremt, és a vörös felhő, amibe beleburkolózott, kisurrant az ajtó alatt. - A hangja itt elakadt, mi pedig ugyancsak az ajtónak indultunk egy akarattal.

Harkerék szobájának tartó rohamlépteinket a professzor akasztotta meg. - Ha kilincsre nem nyílik az ajtajuk, benyomjuk rögtön - mondta.

Valóban nem nyílt. Kétszárnyú ajtó lévén nekirontottunk mind a négyen, és egymás hegyén-hátán buktunk be rajta.

Olyan látvány fogadott, hogy még most, írás közben is alig fékezhetem kezem remegését. A fényes holdvilágból az ablak behajtott tábláin át beszüremlett annyi, hogy áttekinthettük a teljes színt. Az ablak felőli ágyon Jonathan Harker hevert a hátán kivörösödött képpel, mint

aki berúgott, és horkolón kapkodta a lélegzetet. A belső ágynál felesége térdelt fehér hálóingben, mellette pedig vézna férfi fekete öltő ruhában, minékünk háttal, s bár ráhajolt Mrs. Harkerra, nyomban felismertük benne a grófot. Baljával úgy fogta át Mrs. Harkert, hogy a két karját oldalához szorította, jobb kezével pedig a fejét feszítette hátra. Annyit láttunk még, hogy Mrs. Harker hálóingének eleje csupa vér.

Akkor megfordult a gróf és ránk meresztette épp előbb jellemzett parázsló szemét. Egy pillanatig láhattuk csak rángó arcát, feszülő orrcimpáit, két véres szemfogát, mert áldozatát úgy lökte félre, akár a mosogatórongyot, és jött nekünk. A professzor azonban addigra a lábán állt, és ráemelte az önkéntes véráldozat jelét, a keresztet. A gróf pedig, akár csak Lucy a sírboltnál, meghátrált. S ahogy hátrált, a professzor a kereszttel, mi pedig fokhagymakoszorúnkkal a nyakunkban úgy nyomultunk utána mind az ablakig. A holdvilágot sűrű fekete felleg borította el, de mire, hála a tetre kész Quinceynek, gyufaláng lobbant a gáz felett, és a szoba újból megvilágosodott, csupán ritkuló köd maradt a gróf után.

A vérvesztéségekben meg a vasszorításban elalélt Mina asszonyról kábultan horkoló férjére néztünk. - Előbb Jonathan urat keltjük életre - rendelkezett Van Helsing -, hogy Mina asszony ocsúdása oly fájdalmas ne legyen. Ifjú barátaim pedig - fordult Arthurhoz és Quinceyhez - kövessék útjában a Rémet, nehogy még nagyobb kárt valljunk!

Harker élesztéséhez csak víz kellett és türelem, hogy a történetekre ébredvén magában kárt ne tegyen. Mina asszonyt már valójában ő élesztette önkínzó szemrehányásaival, mekkorát vétett, mikor a rá és mindannyiunkra leső veszélytől nem óvta. Majd a megéledő Mina asszonyon tört ki a zokogás.

- Tisztátalanná lettem! - sírta, mi pedig nem tudtuk, mit szóljunk. Mintha ugyan házasságtöréssel kaptuk volna! Van Helsing professzor sem szólt, sem vigaszt, sem mást. Inkább úgy tetszett, nem akarja kivezetni Mina asszonyt a bódulatából, hadd szedjen elő az emlékezetéből mindent, ami történt, akár foszlányokban.

- A legszörnyűbb, hogy nem is ellenkeztem! Mintha valami átok telt volna be rajtam. Megismertem pedig, amint a ködből kibontakozott, mégsem! Holott gúnyolt is vérlázítóan! „Közéjük álltal, akik összezilálnák évszázados terveimet? Szövetkeztél volna ellenem még egy megveszekedettel is? - olvasta a fejemre. - Hát mert oly bájos vagy és eszes, tudd meg: vérem által szeretőmmé és szövetségeseemmé teszek! Mint hajdani hazámban ezrek, követni fogod vérem hívó szavát, valahová csak szólít!” Azzal feltépte ingét és fejét leszegve, akár az Egyház gödénye a szószékek hangvetőjének hegyében, eret nyitott a mellén, majd nyakamat ütötte át a fogával és belém eresztette!

Dermedten hallgattuk. Megváltás volt, mikor a szobába berobbant Arthur és ellihegte, hogy a könyvtárszobában támadt tüzet megfékezték. A professzor jól sejtette, hogy a Rém a házból el nem takarodik. Arthur azt is elmondta, hogy az ablakokat meg az ajtókat megkente fokhagymával az oltás után, majd Quincey jött és tudatta, hogy a Renfield ablakának rácsán csüggeszkedő öreg fekete denevért egy lövéssel megugrasztotta nyugatnak, messzi Carfaxon túlra. Éppen megfordult a fejemben, hogy feldúlt lelkiállapotunkban a közeli pisztolylövést sem halljuk meg, mikor az ápoló a véres színjáték zárószavaként azt a hírt hozta, hogy Renfieldnek vége.

- Istenével járt, istene vette magához - idézte a professzor, talán tapintatlanul, hiszen szinte a szemünk láttára támadt a vérszívó isten új szövetsége.

Valamennyiünk közt Harker értette (vagy érezte?) meg elsőül, hogy ezen a kényszerű vérszövetségen csakis a kettejük szövetségének megújításával lehet úrrá olyanképpen, hogy többé nem ketten állnak hátukat egymásnak vetve és kést szegezve a világnak, mint a szorult

matrózok és a szerető házasok szokása, hanem jobbával magához vonta feleségét, baljával a professzor vállát karolta át, a professzor pedig nem habozott, magához vont engem, és Arthur meg Quincey mintegy álomban zárta be körünket.

Mina asszony arcát néztem, amint felderenghetett neki: a Rémmel való vívódás álmából ébredni csakis erre az álomra érdemes.

## XXII. FEJEZET

### *JONATHAN HARKER NAPLÓJA*

*Október 3.* - Lépten-nyomon jegyzek, mert attól tartok a legjobban, hogy leroskadok és bámulok csak magam elé. S ha apró megfigyeléseimmel gondosabban bántam volna, Mina nem jut ilyen sorsra.

A professzor éppen azt hányja-veti Seward doktorral, miképpen kerülhetnék meg Renfield boncolását. Külsérelmi nyomokról folyik a szó, és mind a ketten egyetértenek abban, hogy nincs boncoló orvos, aki „önkezűséget” állapítana meg, mikor az „idegenkezűség” ennyire nyilvánvaló. Igen ám, de miféle idegen kéz művét állapíthatják meg? Az ápoló az első ordításra rohant, de azt is hallotta, hogy előtte Renfield egyre Istent szólongatta. Miféle bizonyíték az ilyen?

Következő lépéseinket illetően mindannyian egyetértünk abban, hogy csakis Minával közösen járunk el. Van Helsingnek mégis ez a kétsége: - Hogy nem fél, Mina asszony, azt látom. Ami kegyeddal történhetik, attól nem. Hanem amit kegyed tehet a történetek után, az nem riasztja-e?

Mina kész a válasszal. - Nem, mert mindent meggondoltam.

- S mire jutott? - firtatja a professzor.

- Ha azon kapom magam, hogy kárt tennék szeretteimben, végzek magammal nyomban.

- Drága gyermekem - s látom a professzoron, mennyire ellágyult -, ha a jó halált szolgálhatom, bizvást állok Isten ítélőszéke elébe. Kegyednek azonban nem szabad meghalnia, magát meg éppen nem emésztheti el. Sorsát az ilyen halál, tudjuk jól, be nem végezheti. Inkább ügyelünk, hogy soha magára ne maradjon.

A tegnapi nap egyetlen haszna az volt, hogy sikerült a nyomára jutnom a gróf két újabb ingatlanának, és jogosnak látszik a következtetés, hogy a ládákat e walworthi és mile-endi ingatlanokban helyezte el, azaz jogos vagy nem jogos, tudomásunk birtokában a legsietősebben kell eljárunk, mert a grófnak tudomása csak arról nincs, amit e pillanatban határozunk. Godalming lord indítványozza, hogyha a professzor a módját megtalálta, azonnal induljunk a ládák földjének fertőtlenítésére. Mégpedig először itt a szomszédban végezzünk, aztán odébb egy házzal, a Piccadillyn, ott váljunk el, ők pedig ketten Quinceyvel a másik két tárház földjét semmisítik meg.

- Annyira azért nem kell sietnünk - inti le Van Helsing.

- Miért nem? - horkanok magam is.

- Mert a Rémm, ne feledjük, bőségesen bevacsorázott tegnap - feleli a professzor, és nem tudom, nem mosolygást látok-e az arcán. - Korai ébredésétől nincs mit tartanunk.

Ne feledjük! Melyikünk feledhetné a tegnapi éjszakát! Mina bátran viselkedik ugyan, egy sóhajtásnyira mégis arca elé kapja a kezét. Van Helsing közbevetése mindenképpen érettebb megfontolásra indítja a társaságot. Az első indítvány határozatba megy, nevezetesen, hogy a Piccadillyn kell folytatnunk művünket mindenképpen, mert ha a grófot nem is leljük ott, az ingatlanok vételével kapcsolatos iratait és egyebeket, amik nélkül nappali élete lehetetlenné válik, bizonyára ott őrzi a város szívében. Amennyire azonban a csendbiztosság tehetetlen a

gróffal, minket oly könnyedén lefülelhet, ha idegen házakba hatolunk. A többi nem oly jól elfedett a világ szeme elől, mint Carfax.

Gondolkodóba esünk.

- Csupa egyenes ember - állapítja meg Van Helsing, amint a tekintetét körülhordozza rajtunk.  
- Ha egyenes emberek aljasságon törnek a fejüket, az aljasság táncrendi illedelméhez igazodnának. Ezt azonban nem ismerik és tanácstalanok. Az aljas ember viszont nyomban tudja, hogy kockázata akkor a legkisebb, ha egyenes emberhez illően jár el. Tekintsék példának egy amszterdami barátom esetét, aki két hónapra Svájcba utazott telelni. Egy gazember kiszimatolta, behatolt a házába, bentről megnyitotta ablakát-ajtáját, és úgy járt-kelt a rendőrség szeme láttára, mint valami gondnok vagy megbízott. Még nyilvános árverést is rendezett az ingóságok értékesítésére. Utoljára egy vállalkozóval szerződést kötött a ház lebontására, hogy még a gerendákból és a téglákból is pénzt lásson. Mire szegény barátom Svájcból visszatért, hűlt helyét lelte vagyonának.

Quincey Morris nyomban ért a példából. - A leghelyesebb, ha fiákereken gördülünk be a Piccadilly-re, és lakatost fogunk, hogy a zárral ne magunknak kelljen bíbelődnünk - indítványozta.

- A családtól néhány hintót el is kölcsönözhetek - tódítja Godalming lord.

- Csakhogy a külső városokba nem vonulhatunk tovább címeres hintókkal, mintha hajtóvadászatra indulnánk - hűti le a gyalogeszű amerikai. - Tisztességes gázsághoz a konflis éppen elég.

Visszük Minát is. Ha csakugyan vérszopóvá lesz, legyen velem együtt - majd a professzor dolga (addig beletanul!), hogyan vessen véget bolygásunknak.

*Délben, a vonatban, a Piccadilly felé* - Carfaxba baj nélkül behatoltunk. Alig tetszett hihetőnek, hogy ebben az elporosodott fészekben veszély leskel ránk. Azonban az éjszaka emlékezete és az idő mindannyiunkat sarkallt. A kápolnában a ládák mozdíthatlan álltak egymáson, és a professzor előbb leemeltette őket, hogy hozzájuk férjen, majd szeghúzó vasat vett elő a táskájából, és nekilátott a nyitásuknak.

- Ősi szokást ismétlünk itt - magyarázta közben. - Keresztyének mind a legújabb korig a templom környékének szentelt földjét választották nyugóhelyükül, sőt a módosabbak magát a templomot, szentségek és szentelmények szoros közelségét. Az egyházak által jóváhagyott temetési gonoszülésnek se szeri, se száma, mind a harangszóig... Mi a Gonosszal fertezett földet úgy tisztítjuk meg, ahogy a keleti szerzetesrendek alapító szentje, Vazul tétette a maga sírhantjával a vérszívóktól való levantei rettegésében, hiszen nemcsak a vámpír név származik a Balkánról, hanem a vérszopó jó angolnak hitt szavát, a *ghoul*-t is a keresztes lovagok hozták haza Közel-Keletről.

A ládák nyitásával végezvén ostyalapokat bontott ki papirosból, egyet fogott, elmorzsolta két tenyere közt, és meghintette vele az első láda földjét, majd intett, hogy a munka szaporasága okából tegyünk mi is hasonlóképpen. Fogtunk volna tehát egyet-egyet, de elejtettük Mina velőt rázó sikoltására, amint a szentelt ostya a kezére rásült!

Odaugrottam és kifejtettem az ujjai közül, de a fájdalomtól eltorzult száján máris láttam, mi történt: szemfogai megnőttek!

Van Helsing sebolajjal dörzsölte be az égést, egyébként nem tudta, magát okolja-e megmondolatlanságáért, vagy a reményvesztetten zokogó Minát vigasztalja.



*Egy órával később, várakozás közben, a parkban* - Bármi elkeseredetten ugyan, de segítettem a munkában, és utoljára ott álltak az ostyával fertőtlenített ládák egymáson, ahogy találtuk. Seward doktor az órájára pillantott és figyelmeztetett bennünket, hogy most juthatunk be vonattal legközelebbi úticélunkhoz, a Piccadillyre.

Valójában a beszélgetést akartam elütni, azért mélyedtem jegyzeteimbe, és a többiek megértettek, mert hallgatásba burkolóztak valamennyien. Csupán a leszállás előtt nem sokkal törte meg a csendet Godalming lord:

- Quinceyvel mi majd kerítünk lakatost. Az ajtónyitásból, jobban teszik, ha kimaradnak Mina asszonnyal - fordult hozzám. - Az Ügyvédi Kamara nem tekintene megértően az olyan tagjára, akit netalán idegen házba való behatoláson ért a csendbiztos.

Godalming lord is hasznosította az úti hallgatást, okvetésére rá kellett bólintanom.

- Az sem volna helyes - mondta tovább -, ha a zárakkal babirkáló lakatos körül csoportosulnánk. A lakatos gyanújának eloszlatására, ha ugyan gyanakodnék, éppen elég lesz lordi címem... Mi ketten hozzuk konflissal, megállunk a ház előtt, és ráérős beszélgetés közben várjuk, hogy elkészüljön. A legjobb talán, ha Jack is a professzor úrral meg a Harker házaspárral együtt a szembülső park valamelyik padján foglal helyet, lehetőleg látótávolon belül, és amint az ajtó megnyílt, a lakatost kifizettük és bementünk, jöhetnek szép lassan utánunk.

- Pompás - dicsérte a professzor a tervet. Többet nem is szóltunk, hanem elváltunk az állomáson, mintha sosem láttuk volna egymást. Quincey Morris konflisba szállt Godalming lorddal, mi pedig gyalogosan indultunk meg. Seward doktor szivarral kínált. Izgatottságom csendesítendő rágyújtottam, majd nekiültünk a parkban a várakozásnak.

Végre konflis gördült a ház elé. Godalming lord szállt ki belőle Morrisszal, a bakról meg a kocsis mellől nehézkes iparosember kászálódott le szerszámainak gyékényszatyrával. Godalming lord elmagyarázta a tennivalóját, az pedig kényelmesen kibújt a lajbijából, összehajtotta és lefektette a lépcsőkoriátra. A kalapját nem tette le, mert annak állásával jellemezte pillanatnyi vélekedését a zár bonyodalmai felől, mikor belesandított, belefűjt, majd ismét belesandított, hátraütötte a kalapját, majd előrebökte, hogy a tarkóján vakarásnak elég hely kínálkozzék, aztán megbillentette, mikor egy csendbiztos sétált el a ház előtt, és néhány szót váltott vele, végül kocsikeréknyi kulcskarikát emelt ki a szatyrából, és érzéssel próbálgatni kezdte a zárba egyiket a másik után. A negyedik nyitotta.

A lakatos belépett, és benn igazította a kulcsot a zárhoz, közben belépett Godalming lord is Morrisszal. Moccanatlan ültünk a padon mind a négyen, fél szemünk a jeleneten, nekünk a két szélen kihunyt a szivarunk is. A lakatos végül megjelent az ajtóban, és frissen reszelt kulcspárt nyújtott Godalming lordnak, az pedig fizetett, majd nézte, hogyan bújjik a lakatos vissza a lajbijába, s hogyan emeli kalapját búcsúzóul. Elégedetten állapítottuk meg, hogy a jelenetnek tanúja nem akadt.

Kopogásunkra Morris rögtön ajtót nyitott.

- A minap vehette a házat, de a bűzét máris beléje telepítette - ezzel fogadott minket, talán azért, hogy Minát az áporodott levegő készületlen ne érje. Elvégre mi már ismertük jól. Azaz itt nemcsak a föld szagát éreztem, amint körülszimatoltam, hanem egyebet is, csak még nem tudtam, mit.

Mindenekelőtt a telekre szolgáló ablakok tábláit nyitottuk meg és kikémltünk. A keskeny kövezett udvaron csupán egy ablaktalan istállóépület állt, ha tehát valaki onnan figyel bennünket, nem maradhat észrevétlen, ezért nyomban az előcsarnokban feltornyozott ládák

emelgetéséhez és számlálásához láttunk. Csalódottan kellett azonban megállapítanunk, hogy a Sam Bloxam által ideszállított kilencből nyolc maradt csupán.

A ládák leemelése után Godalming lord és Quincey Morris elpályázott, hogy a gróf másik két külsővárosi házával végezzen. Van Helsing feltarisznyázta őket ostyával, keresztel, fokhagymával, majd nekilátott a szöghúzásnak.

## XXIII. FEJEZET

### *Seward doktor naplója*

*Október 3.* - A várakozás a parkban nemcsak nekem tetszhetett végtelennek. A professzor nekieredt szava is a várakozás feszültségével magyarázható, ám bár kötelességének érzi azt is, hogy Harkerékben tartsa a lelket. Mina asszony hőiesen viseli terhét, hanem a nyílt tekintetű, fiatalos Harker mintha tegnap óta megroskadt volna. Csupán égő szeme és gyors mozdulatai sejtetnek tettekészséget. Közben lesi a professzor minden szavát.

- Mint az orvoslásban annyiszor, tapasztaljuk a gyógyszer fogamatosságát, de a fogamatosság oka felől homályban vagyunk. A Rémm nem nyughat többé a szentelt ostyával meghintett hazai földben. Ezt tapasztaljuk. Nem tudjuk azonban, minek kell nyugovásához hazai föld. Amikor a naplóból a ládák felől értesültem, nyomban levéllel kerestem meg Arminius Vampiry professzor barátomat Buda-Pesth-en, hogy véleményét kérjem. Tudós barátom azonban nem szolgálhatott határozott válasszal. Levelét példalózással kezdi, mégpedig a magyarok „tor” szaván, miként alkalmazzák emberhalált vagy disznóölést követő társas holtengesztelőre, majd közel-keleti zarándoklatjának tapasztalatára tért rá, hogy a gyászos hajtépés, ruhaszagatás, sőt, hogy a megszorodottak akár ujjukat is levágják és halottuk után vetik a sárba, azzal, hogy e szokás mind az élők kapcsolatát szolgálja a holtakkal. Jákob Józsefet kérleli, ne temesse őt el Egyiptomban. A menekülő Dávid Saulnak kiáltja: „Ne omoljék az én vérem távol az Úr színétől a földre!” Mindezek, megvallja, csupán körülményei a kérdésnek, utoljára azonban, levelezés és könyvtárak felforgatása után magunknak kell eszmélnünk, mekkora erőforrásunk az apáink vérével öntözött föld mindannyiunknak.

A fertőtlenítést ketten hajtjuk végre a professzorral. Harker és Mina asszony az ebédlőasztalon felhalmozott levelek, adásvételi szerződések és nyugtatványok szétválogatásával foglalatoskodik. A fontosabbakat magukhoz veszik, a többi bevetik a kandallóba és alágyújtanak.

Arthur és Quincey hamarosan visszatér és tudatja, hogy megtörtént a fertőtlenítés a másik két házban is. Hogy nem elégedettek, annak súlyos az oka: akárhogy számoljuk a ládákat, egy hiányzik.

Azt tárgyaljuk éppen, nyakába vegye-e Harker újból a megtalált ingatlanajánlatok alapján a várost, amikor Mina asszony csendesén beleszól: - Jön.

Nem kérdezzük, ki. Nem kérdezzük, honnan veszi. Ugrunk.

Jó ösztönű emberek viselkedése csodálatos a veszélyben. Mire kinn a zárban fordul a kulcs, Van Helsing, Harker és Mina asszony már az ajtó falánál áll, hogy a nyíló szárnya takarja őket a belépő gróf elől. Mi meg szemközt álltunk az ajtóval, nem a falnál, hogy helyünk legyen, Quincey pedig féloldalvást, hogy az ablakot fedezze. Se szó, se intés nem kellett, az előre láthatatlanhoz a legjobb csatarendbe fejlődtünk.

Feszült pillanatokba telt, míg a gróf a folyosón lassú léptekkel megindult a szobának - tartott nyilván a meglepetéstől -, majd egy iramodással berobbant. Mint valami párdúc, elszelelt mindannyiunk mellett és az ablak közelében állapodott meg. Amint a társaságnak szembe fordult, gúnyos mosolygás terült szét az arcán, de mikor azt látta, hogy Harker nyomban az ajtót torlasztja el, a többiek pedig velem együtt megindulnak feléje, ránk vicsorgott, mint az utazó szerzetesek történeteiben a vérszopó denevér. Jobban meg sem nézhettem, mert Quincey azon félfordulattal, amit feléje tett, belevágta araszos vasú vadász-kését. Hogy a

grófot az ablak felé tett ugrása mentette-e meg, vagy fegyver különben sem fogta, nem tudom, de annyi bizonyos, hogy a kabátja hosszan felhasadt a melle táján, és a hasadáson egy köteg bankjegy és aranypénzek zuhataga dőlt ki. Quincey kése újabb dőfésre emelkedett, én azonban inkább a keresztet emelve léptem közéjük, és a többiek, ahogy mind közelebb nyomultak, ugyancsak a keresztjüket tolták a gróf felé.

A gróf fürgén átsiklott Quincey karja alatt, egy lendülettel felsöpörte a padlón heverő bankjegyköteget, és nekiugrott a zárt ablaknak. A üvegcsörömpölés közepette, amint lenn az udvar közepén talpra szökött, még jól hallottam a kabátjából szerteguruló aranyak csengését.

Az ablakból láttuk, hogy egyenest az istálló ajtajának ugrik, feltépi, aztán megint szembe fordul velünk.

- A birkák meg nem lepik a mézáróst, amikor nekitódulnak a fehér pofájukkal! Azt hiszik, túljárnak az eszemen, hogy az anyaföldet kirántják alólam? Van, hova legyek! Szerető nőket kerítem hatalmamba, és úgy jönnek majd utánam mind, ahogy évszázadok óta, alattvalóm s táplálékom valahány! - Gunyoros nyerítéssel magára csapta az istálló ajtaját, majd a rozsdás retesz nyikordulását hallottuk.

Arthur és Quincey szaladtak ki, de mire az ajtót felfeszítették, a grófnak hült helye volt.

### *Jonathan Harker naplója*

*Október 4-én, éjfél után* - Alig hittem, hogy megérjük a végét a tegnapi napnak. Beszélgetni hazafelé sem volt sok kedvünk. Ami elmondható volt, azt elmondta a professzor, amíg a gróf elhullajtott aranyait szedtük: - Nagy szavak! Ennyi tellett tőle. Tulajdon ijedelmét plántálná belénk. Miért kapta fel a pénzt? Nem jódoigában. Hanem mert menekülőben van. Ide már nincs miért visszatérnie.

A vonaton mégis azon jártathattuk az eszünket valamennyien, hogy az egy ládáját menekítheti könnyedén, és nyilván óvatosabb lesz, rajtaütésre nem kínál alkalmat - egyetlen ládája birtokában viszont ő üthet rajtunk kedvére.

Ezért is ajánlhatták a többiek, hogy az éjszakát ajtónkba letett matracon virrasztják át váltva. Mina szegény alszik, és a színe jobb, mint tegnap.

*Kora reggel* - A gázláng szűrő, világot már nem vet, amikor Mina ébreszt. - Hívd a professzort!

- Minek? - kérdem kábán.

- Az az ötletem támadt még este, és mintha álmomban megérlelődött volna, hogy ha delejezne, megtudathatnánk egyet-mást.

Kiléptem az ajtón. A matracról Seward doktor ugrott fel. - Csak nincs valami baj?

- Mina kéreti a professzort.

Van Helsing, három perc nem telt bele, megjelent hálóköntösében, vele Morris és Godalming, abban a hitben, hogy közös tennivalónk lesz. Amikor a professzor Minát mosolyogni látta, felhőtlen, derűs mosolygással, mint régen, az aggodalom eltűnt arcáról, és kezét elégedetten dörzsölgetve kérdezte, miben lehetne szolgálatára.

- Arra gondoltam - válaszolta Mina -, ha pitymallat előtt delejezne, mondhatnék valamit a gróf hollétééről.

Van Helsing nem kérette magát. Kifordított tenyerével, egyikkel, majd a másikkal lassú simító mozdulatokat tett Mina arca előtt, és merően nézte közben. Mina állta a tekintetét néhány percig, majd pillái lassan lecsukódtak, és úgy maradt fekvő mozdulatlanságában, akár az ájult. A professzor simított a levegőben még néhányat, és láttam, hogy a homlokán veríték gyöngyözik. Mina ismét kinyitotta a szemét, azonban mint aki más világra nyitja, álmatagon, szomorúan tekintett a messziségbe. A professzor közelebb intette a többieket, de Mina mintha őket meg sem látta volna, ahogy lábujjhegyen óvakodtak az ágyához. A csendet Van Helsing hangja törte meg, vagy inkább belefonódott a csendbe: - Hol jár?

- Nem tudom - hangzott Mina rebegő válasza. - Nincs az álomnak lakóhelye.

A professzor egy pillanatig nem vette le szemét Mináról, mi pedig szusszanni alig mertünk. A szoba világosodott. A professzor intett, hogy húzzam be az ablaktáblákat, s megint megszólalt: - Hát most merre jár?

A válasz tűnődően hangzott, mintha Mina értelmezni próbált volna valamit. Ha a gyorsírásmat olvasta, akkor hallottam ezt a hangját. - Ismeretlen... Tapogatózok, nem látok.

- Mit hall?

- Víz locsogását. Sodrást, apró hullámok lobácsolását. De kintről.

- Hajó gyomrában lehet?

- Ott! Ott!

Összenéztünk, mint akik egymás gondolataiban olvasnak...

- Egyebet hall?

- Döngő lépteket a fejem fölött. Rázkódok, ahogy a lánc kitépi a mederből a horgony kapáját... Csörgés, a láncot a csörlőre tekerik.

- Mit tesz közben, amíg mindezt hallja?

- Fekszem... Jaj, fekszem, akár a holt!

Az ablaktáblák résein betört a napvilág, és Mina pillája lecsuklott. Van Helsing a vállára tette a kezét, és várt, amíg nehéz sóhajtással felébredt. - Beszéltem álomban? - nézett ránk ernyedten. Az arcunk megfélemlített neki, mert elmosolyodott.

- Egy veszteni való percünk nincs! Még elérhetjük! - Godalming lord és Quincey máris fordult volna ki a szobából.

A professzor nyugalmasan megállította őket. - Sose siessenek, barátaim. Nem egyetlen hajó indul útjára London kikötőjéből ezen órán. Melyik után futnának? A gróf követését ott kell elkezdenünk, hogy tegnap felkapta a bankjegyköteget, és menekült. Menekült, igenis! Mire minket a házban meglátott, tudta, hogy egyetlen láda földje maradt, és az sincs biztonságban. Azért fogta aládáját, hajóra tette, és menekült ebből a veszélyessé vált országból. Meg is menekült, azt hiszi talán. Csakhogy mi hallalít kiáltunk, mint Arthur barátunk, amikor vörös frakkot ölt, lóra pattan és agaraival megindul a kitanult vén róka friss nyomán. Azonban ez a róka hiába tekinget hátra. Mi nem üjtük a nyomát bottal a vízben, hiszen tudjuk, hova tart. Csupán a Fekete-tengernek induló hajók lajstromát kell végigtekintenünk a *Times*-ban, vagy ha kisebb vitorlásra szállt, és a *Times* nem lajstromozza, a Lloydnál érdeklődünk, mi a neve. Aztán elébe utazunk. A bőséges reggelinél mi sem sürgősebb most, barátaim.

Mina ráemelte a szemét, és talán első kérdését tette fel a mai napon: - Minek üldöznünk, ha szökik úgyis?

Van Helsing megszorította a kezét, és huncutul mondta rá: - Nem felelek a feleleteimért, amíg gyomrom korgása kérdő.

Láttam azonban, hogy időt akar nyerni.

Vissza is húzódott a szobájába, és nekiöltözött az evésnek, de bármennyi idő eltelt a bőséges reggeli végeztéig, Mina emlékezett kérdésére és megismételte.

- Aranyos Mina asszony - hangzott a professzor válasza -, üldöznünk kell mind a pokol tornácaig.

- De miért? - firtatta Mina.

- Azért, mert a Rém századokig élélhet, kegyed pedig halandó. Kivált, amióta marásával megjelölte kegyedet.

Épp időben karoltam át Minát, hogy fel ne bukjon.

## XXIV. FEJEZET

### *Mina Harker jegyzőkönyve*

Felvétetett október 5-én, délután öt órakor. Jelen van a kikötőből visszatért Van Helsing professzor, Godalming lord, Seward doktor, Quincey Morris meg mi ketten a férjemmel. Quincey Morris viszi a szót.

- Kiokoskodtuk már, hogy ha Bukovinának igyekeznek, másként hajóval oda, mint a Fekete-tengeren, el nem juthat. Ezért a *Times* listájáról az arra tartó hajókat pécéztük ki. Majd a Lloydnál megtudtuk felőlük, melyik hol köt ki először, másodszor, harmadszor. Egy Katalin cárnő nevezetű vitorlásra fogadtunk elsőül, mivel az Várnába igyekeznek, legközelebb a gróf úticéljához. Nem is csalatkoztunk. Kimentünk a Doolittle kőgátjára, nem annyira, hogy a Katalin cárnő hült helyét nézegessük, hanem hogy valaki partmester vagy rakodó majd emlékezik a hajó elvitorlására. Úgy is lett. A kőgáton ült egy tutajház, abban egy vörös képű polgár, akkora, hogy a burdéból kikelni nem bírt, mivel alighanem ráépítették. Bentről amúgy beszédes volt, kivált, mikor Arthur ropogós figyelmességét a zsebébe gyűrte. Minekünk a jó napotnál többet mondanunk alig kellett.

„Hát az jól elment, szentség a boltba. (Alighanem a házát szidta, mert a fogságából többszöri próbálkozás ellenére sem szabadult.) Már a legénység mind a hajón volt, és a kapitány osztotta a parancsot, amikor látom ám, hogy jön egy pózna ember, horgas, nagy fogú, áll ide elébem és rám mereszi az égő szemét, hogy ő szólna a kapitánnyal. És néz. Ne nézzen, mondom, mert még kigyújtja a boltot. Ott a kapitány, szóljon vele, vízen van már, az nem gyúlékony. No, szalad is oda a járópallóhoz, és bekiált érte. Az, mikor előkerül, tessékeli beljebb, de a horgas, az nem, az csak kinn tárgyalna a paron. No jó. Nem hallottam, mit beszélnek, de hogy a horgas fizet, azt láttam, és hogy a kapitánynak mindjárt ráérős lesz. A horgas meg szelel el, és hamarosan jön vissza kocsin, a bakján maga ül, a terhe meg egy fene nagy láda. A szentség a boltba, mondom a kapitánynak, ahogy itt áll s nézi velem, ezt be nem viszi ember a járópallón, akkora! A kapitány megy is oda a horgashoz és magyarázza neki, hogy nem lesz jó, neki ehhez nincs embere, de meg ha volna is, csak dereglyéről lehet fölcsigázni kötélén, és vakarja a fejét igen, ami nála annyit tesz, mert én ismerem régről, hogy pénzmag kérdése. A horgas meg kezd okoskodni, hogy nem, ő majd hoz embert, és beviteti igenis. De a kapitány se hagyja magát, hogy őneki ráadást fizessen, mert akkor már az árral ki nem hajózik. Hogy az alkudozás vége mi lett, nem láttam, meg nem is hallottam, mert, a szentség a boltba, egyszeriben köd ereszkedett ránk, akkora, hogy a kapitány négykézláb mászott vissza ide, és mondja nekem, szentség a boltba, itt máma ködöt állunk, ezt föl nem számíthatom a pasasnak. És gyújtana pipára, látom a gyufája lobbanását. De már teszi is el, hogy azt mondja: »Én ugyan nem válogatom szét a füstöt a ködtől.« Majd pipája híján keserves káromkodásnak fogott, hogy itt az áradat, és hogy ő ki ne juthasson a tengerre vele, az oltáron kerékpározó ez meg az a szent! De azon pillanatban, mintha a szent a kerékpárért cserébe a kegyével ajándékozta volna meg, szélfuvatra eltisztult a köd. S jön mindjárt a kőgát végéből egy munkásemberféle a kapitányhoz, és magyarázza neki, hogy bizony a ládát föltették a hajóra, az úr meg azt üzeni, hogy a hombárban jó helye legyen. A kapitány csodálkozott egy sort, mert nem fért a fejébe, igaz, nekem se, hol az úr és hol a többi ember, és hogyan vitték fel a ládát mégis, amikor a pallón kettő el nem tér egymás mellett, de nem kérdezősködött, hanem csak egy búcsúszót vetett nekem, és szaladt fel a hajójára osztani a

parancsot, hogy az árt el ne szalassza csakugyan. Ha engemet kérdeznek, a Katalin cárnő azóta már kinn jár a Temze torkolatában, ládástól, a szentség a boltba.”

Quincey Morris után Van Helsing professzor emelkedik szólásra, és elmondja a társaságnak, hogy a hajóút hosszát tekintve időnek bővébe jutottunk, azért mégis szükségesnek tartja, hogy általánosságban határozzunk a követés útiterve felől.

Ekkor úgy döntök, hogy a jegyzőkönyv vezetését Seward doktorra bízom, és átmegyek a szobánkba. A társaság nyilván meg fog érteni.

#### *A jegyzőkönyvet Seward doktor vezeti tovább*

Van Helsing professzor ezzel folytatja: - Időnek ugyan bővébe jutottunk, de a dolgunk bajosabbá vált. A gyakorlott szem megállapíthatja Mina asszony arcáról, hogy a vérszopókkal való apró hasonlatosságok ütköznek ki rajta, emlékeztetőül mintegy, hogy a Rém megfertőzte. Mi pedig a Rém után igyekszünk, hazája felé, ahová a láda földjét visszamenekítené. Ne feledjük azonban, hogy ha visszajut, poggyászára többé szüksége nem lesz. Már hazai határ felé közeledvén is nő a hatalma, ha egyébert nem, az ott lakók félelme miatt. Gondoljuk el a haláltánc-ábrázolásokat: a csontvázként megjelenített Kaszás maga is halott, s íme, látjuk: halott ragadja el a halottat a nép hitében, eszerint minden halottra gyanakszanak, hátha a Kaszás maga, hiszen hitük szerint természetes halál nincsen, halottak ragadnak el az életből mindenkit, bosszúból a maguk elragadásáért. Ezért s nem másért tesz magának szemrehányásokat a hátramaradott, mondván, hogy szerettére eléggé nem vigyázott. S e tépelődés mintegy hívogatója a Rémnek. Ha Mina asszony naplójára emlékezünk, megértjük, hogy sorsát a Rémmel éppen nem Renfield által kötötte össze, ezért felesleges, hogy tanult barátom lelkiismeretének súlya alatt roskadozzék. A Rém fészke éppen a lelkiismeret-furdalás. Örülünk tehát, hogy Mina asszony a Rém üldözésére vonatkozó határozatainkat hallani nem akarja. A Rém szólíthatja, neki nem lesz mit válaszolnia. Mi viszont megtudjuk, hol jár s mire készül a Rém.

Meghányjuk-vetjük, hogy a hajó a legjobb széllel nem érhet Várnába két hétnél előbb, nekünk pedig három nap az út szárazon. Azért gondosan nekikészülhetünk mind az útnak, mind a hajó várnai fogadásának gonoszúzó szerekkel s egyebekkel.

- Az egyebek felől teszek én - ajánlkozik Quincey. - Az én hitem szerint a Winchester a legfoganatosabb gonoszúzó, kivált, ha sásfészkéig kell üldöznünk a farkasok urát.

Határozattá lesz, hogy viszünk Winchestereket is.

- Mina tehát velünk tart? - kérdi Harker sápadtan.

- Velünk - felelik a jelenlévők, a jegyzőkönyv körmölőjét is beleértve, egy akarattal.

#### *Jonathan Harker naplója*

*Október 15. Várna* - A Charing Crossról indultunk 12-én reggel, és aznap este Párizsban elfoglaltuk helyeinket az Orient expresszen. Azon éjjel, a másnapi napon és éjjelen utazván hajnali ötkor értünk ide. Godalming lord az állomásról nyomban a konzulátusra siet, nem érkezett-e a címére távirat, mi pedig az út fáradalmai után megfészkelődünk az Odessus-szállóban -, én magam abban a boldog tudatban, hogy Mina a teljes vonatutat végigaludta, és a színe visszatérőben. Nap keltével és nyugtával mintha izgatott lenne, Van Helsing professzor



delejezése azonban megnyugtatja. Először jóval több hókuszpókusz kellett, hogy a nyelve megeredjen, mostanára azonban mintha már ő olvasna a professzor gondolataiban.

- Látni semmit nem látok. Hallom csak, hogy a hajó oldalát hullámok nyaldossák, és hallom a kötelek pattogását a vásznon... Hátszéllel haladhatunk, mert a mozgás bukdáló.

Godalming négy táviratot hoz. Egyet mindennap feladott neki a hajózási ügynökség, amióta csak útnak indultunk, de azt mondja mindenik, hogy a Katalin cárnő egyetlen kikötőben sem jelentkezett még a Lloydnál.

Korai vacsora lesz és korai nyugovóra térés. A másodkonzul holnapra vár bennünket. Megbeszéljük vele, ha lehet, hogy az érkező hajónak nyomban a fedélzetére juthassunk. Van Helsing szerint csakis napvilágnál járhatunk sikerrel, mert a Rém, mint mondja, nappal hiába ölti denevér képét akár, vízen át nem kelhet, a hajón kell maradnia. Ha emberi formájában mutatkozni nem akar a fedélzeten, márpedig aligha akar, aládájában kell maradnia. Ha viszont napkelte után, mikor a hajóra felkapunk, a ládájában lesz, belecövekeljük. Nem hinném, hogy akár a hajósokkal, akár a kikötő tisztjeivel meggyúlne a bajunk. A legnagyobb tekintetű bírának e vidéken Mr. Baksis a neve.

*Október 16.* - Mina süvöltő szelet és bukdáló hajómozgást jelent változatlanul. Jókor érkezünk. S ha eddig más forrásból nem is hallottunk még a Katalin cárnő felől, áthaladását a Dardanellákon nyilván jelzi majd a Lloyd.

*Október 17.* - Mindent megtettünk a gróf fogadására. Godalming lord tudatta az itteni ügynökséggel, hogy a Katalin cárnő egyik barátjától ellopott holmit szállít, és az ügynökségnek sincs ellenére, ha a hajót a tulajdon felelősségére átkutatja. Már a hajó tulajdonosa is megtáviratozta az engedélyét. Az itteni ügynökségen hasra esnek, valahányszor Godalming a lábát beteszi hozzájuk - élő lordot még nem láttak.

Apróra megbeszéljük azt is, mi a teendőnk, ha a hajóra feljutunk. A láda megnyitása után a cövekelés, majd a fej leoperálása Van Helsing és Seward doktor dolga lesz, mi hárman fegyverrel biztosítjuk a műveletet. A professzor szerint rendőri eljárástól vagy a törvényszéki boncnokok jegyzőkönyvétől tartanunk éppen nem kell, hiszen a gróf teste a műtét után pillanatokon belül porrá omlik. Ha azonban jóslata nem válnék valóra, én a gyilkosság vádját szívesen vállalom.

Godalming lord újabb megbeszélésének eredménye: amint a partórség a Katalin cárnőt a látóhatáron felbukkanni látja, azonnal szalajt értünk.

*Október 24.* - Tétlen várakozás egy teljes hete. Godalming naponta kapja a sürgönyöket: a hajó sehová be nem futott. Mina delejes válaszából sem olvasunk ki újságot: robogó hullám, nyögő árbocozat.

*A londoni Lloyd-iroda sürgönye Godalming lordnak,  
Őfelsége Várnai Konzulátusának címére*

Október 24.

KATALIN CAARNOE MA REGGEL AATHALADT A DARDANELLAAKON.

## XXV. FEJEZET

### *Seward doktor naplója*

*Október 24.* - Amikor Arthur ma reggel jött a sürgönnyel, megértettem, hogy éreznek a lövészárkokban poshadó katonák, ha híre fut, hogy hamarosan rohamra indulnak. Csupán Mrs. Harkeren nem látok izgalmat. Igaz, a roham részleteit nem tárgyaltuk füle hallatára, azonban nyugalma, úgy látom, nem tájékozatlanságából ered, inkább meghasonlottságából. Van Helsing minden delejezés alkalmával megvizsgálja, és egyszer említette is, hogy a szükséges lépéseket megtennünk csak akkor kell, ha Mina asszony fogai hegyesednének.

A szükséges lépések! Milyen finomak vagyunk! Kegyes orvosi hazugságért Van Helsing sem szalad a szomszédba. Mennyire a lelkére beszélt Mina asszonynak, mikor azt találta mondani szegény, hogy elemészti magát!

Annak a kegyes hazudozónak mégis hálás vagyok, aki az *euthanasia* szót faragta.

*Október 25-én, délben* - Egynapos a hajóút a Dardanelláktól idáig, azért már hajnal óta tükön ülünk. Bármelyik pillanatban hozhatják az érkezés hírért.

Mina asszony reggel zaklatottnak látszott, délre azonban oly egykedvű lett, hogy föl-fölnézek rá írás közben, nem elbóbiskolt-e. A társaság viszont alig bír magával. Van Helsing a szoba hosszát méregeti, Quincey a Winchestereket olajozza, Harker elkéri tőle a vadászkését és sápadtan pengeti.

*Október 26.* - Egy nap eltelt ismét, és a Katalin cárnőről semmi hír. Mindenképpen itt kellene lennie már. Mina asszony delejes jelentéséből a hajó helyzetére nézve semmit ki nem olvashatunk. Attól sem leszünk okosabbak, hogy nyílt tengerről befutó hajók feltámadó ködről tudósítanak.

*Október 27-én, déltájt* - Reggel a szokásos távirat: „Újabb jelentés nem érkezett.” Mina asszony szerint a víz igen megcsendesedett a hajó körül, és a szél is elült. Van Helsing csupán nekem súgja meg azt a gyanúját, hogy a gróf kisiklott a kezünkből.

*A londoni Lloyd-iroda sürgönye Godalming lordnak,  
Őfelsége Várnai Konzulátusának címén*

Október 28.

KATALIN CAARNOE HAJNALI EGYKOR KIKOETOETT GALATZBAN.

### *Seward doktor naplója*

*Október 28.* - A távirat korántsem okozott megrökönyödést körünkben. Szinte vártuk már a biztos tudomását, hogy megbuktunk. Csak az illedelem s nem egyéb indította Arthurt, hogy a képe megnyúljon, Van Helsinget, hogy a fejéhez kapjon, Quinceyt, hogy a nadrágszíján rántsion egyet. Harker komoran mosolygott, Mina asszony volt talán az egyetlen, akit az újság

megrendített, olyannyira, hogy amint kezét az ölében összekulcsolta, az ostya okozta égés nyoma virított rajta.

- Mikor indulhat a legközelebbi vonat Galatzba? - tűnődött Van Helsing fennhangon.

- Reggel fél hétkor - adta meg rá a választ Mina asszony s fel sem nézett.

- Honnan tudja? - meredt rá Arthur.

- Tudtam, hogy ha a grófot tovább kell üldöznünk a vára felé, utunk Galatzon át vezet majd, azért tanulmányoztam a menetrendet. A vonat különben is ritka errefelé. Holnap reggelig akár betéve megtanulhatnám a menetrendet.

- Bámulatos asszony! - dicsérte Van Helsing, de a dicsérete szemmel láthatóan cselekvésre sarkallta magát is. - Ha az időnkét el nem heverjük, körültekintőbben járhatunk el. Harker barátunknak mindenekelőtt vonatjegyről és helyfoglalásról kellene gondoskodnia. Arthur a Lloyd-ügynökség engedelmét terjeszthetné ki Galatzra, már ami a hajó átkutatását illeti. Quinceynek a konzullal volna jó beszélnie, hogy egy elébünk bocsátott távirattal egyengesse dolgunkat az ottani konzulátuson. Mi ketten tanult barátommal itt maradunk, hogy naplementekor meghallgassuk Mina asszony galatzbeli helyzetjelentését.

- Addig még én gépelhetném a feljegyzéseket - ajánlkozott Mina asszony, tette készebben, mint amilyenek Várnában töltött napjaink során láttuk. - Mintha nehéz súlytól szabadulnék! - fűzte hozzá magyarázatul, szinte lelkendezve.

Összenéztünk, majd ki-ki sietett a dolgára. Mina asszony fogta kéziratainkat, és átvitte a szomszéd szobába. Magamra maradtam a professzorral.

- Mire véli Mina asszony megkönnyebbülését? - tudakoltam tőle aggodalmasan.

- Magam sem tudom - nézett rám Van Helsing -, és nyilatkozataimmal a szokásosnál is óvatosabb leszek, amióta a Rém keresztülhúzta a számításainkat... Mégis, mintha ráébredt volna, hogy Mina asszonnyal többet veszít, mint amennyit nyert. Talán általa tudta meg, hogy elébe vágunk, és Várnában várjuk, így került el bennünket... Fontosabb azonban, hogy Londonban Mina asszony nélkül meg nem tudtuk volna a hajóra szállását. Márpedig amióta hajóra szállt, mozgásának szabadságát maga korlátozta az útirányára, és amit Mina asszonytól még megtudhat, azt tudja úgyis: azaz hogy a nyomában vagyunk.

- Gondolja, professzor úr, hogy a gróf lerázná Mina asszonyt?

- Megpróbálkozhat - mosolyodott el Van Helsing -, de mint Arminius barátom mondaná, törököt fogott vele.

## XXVI. FEJEZET

### *Seward doktor naplója*

*Október 29.* - A tegnapi napra már a galatzi vonatról tekintek. A társaság dolgavégezeten érkezett vissza a szállodába napnyugtára, így aztán Mina asszony helyzetjelentésének valamennyien tanúi lehettünk. Szembeszökő volt, mennyivel vesződsegebb lett a professzornak a delejezés, ami egymagában is igazolta volna következtetését. A gróf eszerint szökik már Mina asszony elől is.

- Látni nem látok semmit - szólalt meg Mina asszony nagy sokára. - Hallani sem hallom a hullámrobogást, csak valami csöndes örvénylést sejtek a hajó fara körül. Emberek kiáltoznak, evezők nyikorognak gúzsukban. A lábdobogás szakadatlan a fejem fölött. Most meg láncsörgéstől nem hallom a tulajdon hangomat... Mi ez? Fénysugár hatol a szemembe... Friss levegő csap meg, fellélegzek...

E szónál elakadt, felemelkedett a heverőről, és magasra emelt karral, felfelé fordított tenyérrel megindult felénk, akár az álomjáró. A társaság feszülten, ugrásra készen figyelt.

Azonban alig ért a szoba közepére, kinyitotta a szemét, és legszívélyesebb háziasszonyi hangján tette fel a kérdést: - Parancsolnak teát?

Boldogan, hosszan kacagtunk mindannyian.

- Látják, barátaim - szólalt meg végül a professzor a Rém elhagyta hazai földdel töltött nyugvóhelyét, ámde szárazföldet nem ért még. Ha az éj sötétjében formát változtatva ki nem ugrott a partra, ahogy Whitbyben, nappal ki nem jut. Ha ugyan ki nem viszik. Mivel azonban a világosság, mint hallottuk, még a hajón érte, talán nem veszítettünk időt.

A vonat indulása előtt hajnalban még egyszer megkérdezte Mina asszonyt. - Teljes a sötétség. Csendes vízáramlás. Deszkanyikorgást hallok. - Ennyi volt a válasza.

Így aztán abban a reményben indultunk útnak, hogy a nap még a mienk, bárha csupán hajnali kettő és három között érkezünk.

*Később* - Már Bukarestig többet késtünk három óránál. Szerencsére azonban állomáson ért minket a naplemente, a professzornak ilyenformán megvolt a delejezéshez szükséges nyugalma. Csakhogy Mina asszony mind nehezebben bírható szóra. Attól tartok, éppen most lazul meg a gróffal való delejes kapcsolata, amikor a legnagyobb szükségünk lenne rá. Eddig érzékeléseinek közlésére szorítkozott, de most mintha képzeletét is hasznosítaná.

- Mintha kifelé tartanék. Hideg szél lebbent meg. Zavaros beszédet hallok messziről, vegyes nyelveken, odébról, a távoli vízcsobogáson túlról, farkasordítást. - Megrázkódott és többet nem volt hajlandó mondani, hiába noszogatta a professzor. Ébredése után semmire nem emlékezett az elhangzottakból, majd amikor elmondtuk, magába roskadtan rágódott rajta.

*Október 30-án, reggel 7 órakor* - Közeledünk Galatzhoz, azért a legutóbbi helyzetjelentést idejegyzem még, hátha írásra egy darabig nem lesz idő. A professzor, tudván, hogy időnek szükében vagyunk, a szokásosnál korábban kezdte a delejezést, eredményhez azonban csupán a pirkadat első pillanataiban jutott.

- Teljes sötétség. Deszkanyikorgást hallok és a víz surranását, szinte a fülem mellett. Marhák bőgése is idehallik, és valami furcsa hang, mintha... - E szónál elakadt, és sápadtan hallgatott.

- Halljuk tovább! Mondja! Hallani akarjuk! - reccsent rá a professzor izgatottan, de már a pirkadat vörös derengésbe borította fülkénket, és Mina asszony ránk nyitván szemét, ártatlanul tudakolta:

- Jaj, professzor úr, miért harsog? Mit tettem, hogy mindjárt pirongatással ébreszt, mint az engedetlen gyermeket?

Fütyül a vonat. Közeledünk.

### *Mina Harker naplója*

*Galatz, október 30.* - Mr. Morris kísért el ebbe a szállodába, ahol a szobáinkat foglaltuk. Gondolom, ő a legelszántabb fegyverforgatónk, azért bízták rá az őrizetemet. A többiek megosztotak a szerepeken, mint Várnában. A konzul Godalming lordnak jutott, mivel a címe oldalunkra állítja a hivatalos hatalmat, Jonathan meg a két orvos a hajózási ügynökségnél jár el, hogy a Katalin cárnő érkezésének és kirakodásának körülményeit tisztázzák.

*Később* - Godalming lord azzal jön meg, hogy a konzul elutazott, helyettese beteg, a teendőket egy írnök intézi, és éppen csak a jóakarata felől biztosíthatta.

### *Jonathan Harker naplója*

*Október 30.* - Alig szálltunk le a vonatról a professzorral és Seward doktorral, megkerestük a Lloyd-ügynökséget. A Godalming lord kérésére küldött táviratot megkapták Londonból, és előzékenyebbek aligha lehettek volna. Nyomban felvezettek minket a dunai kikötőben horgonyzó Katalin cárnő fedélzetére. Kapitányára ráismertünk volna akkor is, ha nem az ügynökkel jövünk.

- Szentség a boltba - ezzel kezdte, mint akiből a londoni kögát óta kikívánkozik -, hátszél végig! Ilyen utat nem értem! Már azt hittem, valami szerencsétlenség vár a végén, mivelhogy nem lehet az embernek úthosszat szerencséje! De akár az ördög hajtott volna idáig. Valahányszor hajó vagy kikötő tetszett fel a látóhatáron, köd borult ránk, és mire felszállt, se hajó, se kikötő! A Gibraltári-szoroson úgy suttyantunk át, hogy jelezni nem láttuk, kinek jelzünk, majd csak a Dardanelláknál állapodtunk meg egy szóra. - A kapitány úgy beszélt, mint aki még egyre fújtat a hosszú vízi futás után. - Gondoltam, bevonatom a vitorlát, mert jobb az haladósan, de aztán mégis inkább úgy okoskodtam: amit a Lólábú a fejébe vesz, annak meg kell lenni. Nem teszek én annak keresztbe szalmát se.

Együgyű ravaszsága oly megejtő volt, hogy a professzor nem hagyhatta szó nélkül. - Bizony, barátom, némelyek azt hiszik, túljárhatnak az eszén, másokban meg éppenséggel emberükre lel.

A kapitánynak tetszhetett a bók, mert megújuló lendülettel mondta tovább: - Amikor átjutottunk a Boszporuszon, az emberek zúgolódni kezdtek. A dobrudzsaiak azt követelték, lökjük a vízbe a nagy ládát, amelyiket az a habókos vénember tétetett fel Londonban utoljára. No, megfigyeltem én már akkor, mikor a parton tárgyaltam vele a ládája elszállítását, hogy a két ujjukat meregetik feléje, azért mondom magamban: engem ne tanítson az ilyen legybelegy nép, hát elzavartam őket a dolgukra, és a láda maradt ott, ahová letettük. Aztán, hogy a köd ránk borult, és öt napig jóformán azt sem tudtuk, nappal-e vagy éjjel, körbe-e vagy karikába,

hát megfordult az én fejemben is, hátha a dobrudzsaiaknak van mégis igazságuk. De aztán gondoltam, lássuk először, hova jutunk, ha az ördög kalauzol, aztán is ráérünk hányni a keresztet. No, mikor felszállt a köd, és látta az én népem, hogy már a Dunán följutottunk Galatzig, rontottak le a hombárba megint, hogy belefördítják a ládát a vízbe igenis, mert némelyikjének itt már a föld igen forró lett volna a talpa alatt... De én a száklyával rendet tettem közöttük, bár igaz, megígértem nekik, hogy a parttól jó messzi vetünk horgonyt, és akik nem szállnának ki, azokat átvitetem ladikon valamelyik vitorlásra, amelyik török vizeknek tart... Így aztán megint maradt a láda, míg majd kikötöttünk, és az ügynök meg nem jelent a Prikolits grófnak címzett küldeményért. Nem mondom, nagy sajt esett le a polcra, mikor elvitette végre, mert akár ördögi társaságból, akár vakszerencséből ennyi éppen elég.

- Miféle ügynök vitette el? - kérdezte tőle a professzor alig leplezett izgalommal.

- Az, látja, már nem olyan fogas kérdés, mintha arra kellene felelnem, ki terelt idáig, a szentség a boltba - felelte a kapitány, majd került-fordult, és egy nyugtatvánnyal állt elő, és a névalírásából kiderült, hogy Gribács Albin vette át a küldeményt.

Ügynökségét is hamarosan megleltük a kikötőben. Őt magát már bajosabban, mert a kőalapra emelt dorongváz, apácacserepes deszkaház, nyilvánvalóan a csempészet céljainak megfelelően, csupa zug, szurdék és pince volt. Két reszketeg létrán kellett felkapaszkodnunk, míg egy konyhaféle helyiségben ráakadtunk a rongyokba öltözött Gribács Albinra, és sikerült rábizonyítanunk, hogy csakis ő Gribács Albin és senki más. Mikor ezt megvallotta végül, és angol fontokkal megértettük azt is, hogy szándékunk barátságos, elmondta, hogy egy Prikolits gróftól, Londonból kapott levél szerint járt el, mégpedig úgy, hogy a vámolás kerülése céljából kevéssel hajnalhasadta előtt hozatta be a ládát a Katalin cárnő fedélzetéről, majd egy Latucsek nevezetű folyami szállítmányozónak adta át, aki a továbbiakat ugyancsak a nevezett londoni gróftól érkezett levélbeli utasítás szerint intézi. Latucsek személye és illetősége felől csupán annyit mondhatott, hogy nem idevaló ember, először látta életében, és néhány házzal odébb szállt meg mind a mai reggelig.

Elmentünk tehát Latucsek szállására, és a házigazdájánál érdeklődtünk volna tovább, de többet az sem tudott, mint hogy Latucsek egy idősödő, keszeg úrtól az ő kulcslyukra tapasztott szemének láttára vett át nagyobb összegű angol pénzt, majd szállásának díját kiegyenlítvén a mai reggelen távozott.

Amíg faggattuk, hátha kiderül, merrefelé igyekezett mégis, egy asszony szaladt be, és nagy lobogva újságolta, hogy Latucseket a temetőben találták holtan, s hogy azt beszélik, valami vadállat hasította fel a torkát.

Kereket oldottunk, nehogy érdeklődésünk és a frissen felfedezett gyilkosság között valaki kapcsolatot gyanítson, de az utcán már javában kiabáltak: - A cigányok műve! Cigányok kezére vall!

Mi pedig ott voltunk, ahol a part szakad.

### *Mina Harker naplója*

*Október 30-án, este* - Szegények oly anyátlanul érkeztek, hogy alig győztem őket vigasztalni. Végre megállapodtak, hogy külön dolguk nincsen, elteszik magukat holnapra... Jonathan jegyzett csak a naplójába, én meg, hogy teljesen dologtalan ne legyen a napom, legépeltem mai jegyzetét. Közben eszembe jutott valami. Az emberek mind aludtak már, amikor az úti térképeket előszedtem és végiggondoltam a gróf hazajutásának minden lehetőségét.

Jonathan naplójegyzetéből kiderül, hogy Gribács Albin hajnalhasadtakor hozatta ki a ládát, és úgy tetszik, hamarosan továbbította Latucseknek. A gróf a ládájából a közbülső időben kelhetett ki, hogy megfizesse Latucseknek a további szállítást, és hagyja, merre tartsanak. Mikor mindez megtörtént, a nyomok eltüntetése céljából végzett Latucsekkel.

Ekkor azonban már a láda úton lehetett. Ámbár alig hinném, hogy Latucsek vele szándékozott volna utazni a gróf váráig, inkább alvállalkozónak adhatta ki a fuvarát. Mármint, ha tudván tudom is, hogy a gróf végzett vele, én ugyan nem gyanúsítanám a cigányokat, mégis meggondolandó, hátha cigányok lehettek Latucsek alvállalkozói. Ők szállították a gróf ládáit Várnáig, mikor Angliába igyekezett, miért ne ők szállítanák vissza is egyetlen ládáját?

Miért ne? Mert a szekerezés veszedelmeinek, tengelytörésnek, borulásnak se szeri, se száma. S még ha a nép kíváncsiságát a vad karaván féken is tartaná, útvámok, hídvámok szedői nem ijedősek.

De a magam delejes beszédének legutóbbi jegyzőkönyvéből is látom, hogy a gróf vízre jutott ismét. Vízre, holott napvilágnál vízen tehetetlen, és a dereglyések, ha a gróf ködöt bocsátana rájuk vagy farkasokat gyűjtene a partra, egykettőre a vízbe fordítanak. Márpedig a gróf úgy fél a víztől, mint a - cigányok! Még Angliába is elhozták itteni szólásukat: „Dunában nincs gerend.” Vagyis, mint némi kérdezősködés árán kiderítettem egyszer, annyit mondanak vele, hogy folyóvíz nem lábalható. Más szóval ingoványtól, morotvától, dágványtól nem félnek.

Akkor a cigánykaraván meg víz mégis összefér! Cigányok vontatják felfelé a terheshajót lovaikkal!

Felfelé Moldvának, ahogy a térképet elnézem. A Prut meg a Szeret közül a Prut látszik jobban hajózhatónak, azonban Bogdánfalva táján a Szeretbe torkollik a Radnai havasok felől érkező Bisztrica. S a Bisztricával egyesülő Dorna, ha igaz, megkerüli Drakula gróf várának sziklásalát, vagyis közelebbre a gróf a fészkéhez nem juthat vízi úton.

### *Mina Harker tovább írja naplóját*

Hajnal lett, mire eluntam a térképek nézegetését, reggel azonban a korai teával együtt feltálatam elgondolásomat is a társaságnak. Jonathan a karjába kapott és összecsókolta, a többiek a kezemet rázták.

- Mina asszonyunk, íme, delejezés nélkül is megmutatja az igaz utat! - dicsért Van Helsing professzor. - Úgy sejtettem pedig már, hogy a Rém a ködöt maga mögé tette, és a szemünk át nem hatol rajta. Pedig tehetetlenebb, mint valaha, és ha napközben érvük vízen, elbánunk vele. Egérutat nyert ugyan, azonban a hajóvontatókat nem siettetheti, a ládájából ki nem kelhet, a cigányok vad népét meg nem félemlítheti. Mit tegyünk hát?

- Csigás gőzhajót bérek, és nyomába eredek! - kiáltotta Godalming lord.

- Én lovakat szerzek, és követlek a part mentében - csatlakozott hozzá Quincey Morris.

- Helyes, helyes - bólogatott a professzor.

- Jobbnak látnám, ha én Quinceyvel tarthatnék - tűnődött Seward doktor -, mivel vadászaton, hosszas lovaglásokban összeszoktunk, és tőrhetően bánok a lőfegyverrel is. Márpedig arra nekünk lehet majd a nagyobb szükségünk. Hajóval, kivált nagy erejű, vastestű hajóval biztonságosabb az utazás, és talán a legegyszerűbb fogni és nekiütközni az ilyen bögőshajónak, amilyen a ládát vontatják.

- Nem lesz jó - vettem közbe -, hogy Seward doktor a társaság nagyobbik felét a biztonságosabb sétahajókázáson látná. Négyen a Szeretnek fölfelé tartó hajóra nem férhetünk, mert ha akkorra, már a Bisztricába fel nem jutunk vele. Még nagyobb bibéje a tervnek, hogy hazájában a gróf haladásának gyorsaságát alig sejthetjük, sőt megtörténhet, hogy a cigányok holt ágakba húzódván egy-egy napra, éjszakára, akaratlan is kijátszanak bennünket. Ajánlanám azért, hogy Jonathan induljon meg Godalming lorddal fölfelé a Szereten, és csavargőzűsük legyen olyan kicsiny, hogy ketten eligazgathassák. Godalming lord, hallom, tapasztalt hajós, de a folyó szeszélyeit, nem ismerheti, alkalomról alkalomra kalauzt kell fogadnia, Jonathan azért mindenképpen elkel szemnek... Mi pedig Van Helsing professzorral a gróf elébe vágunk, még hozzá úgy, hogy Erdélyen keresztül a Borgói-szoroson jutunk ki a várához, akár Jonathan a látogatása idején, és a fészket kifüstöljük, hogy ott menedéket ne találhasson, ha a vízi és parti üldözés elől elsiklana, aztán megindulnánk lefelé a Bisztrica mentén Karácsonkőnek...

A társaság megkövülten hallgatott. Elsőnek Jonathan jutott szóhoz: - Eszeveszett terv! - förmedt rám, ahogyan még életében sem. - Oda akarsz behatolni, ahová még élő ember nem jutott? Ha a farkasaival szét nem tépet a gróf, a három némbere venné a véreket, ha a várát egyáltalán meglelnétek!

Van Helsing professzor a védelmemre kelt. - A terv éppen nem eszeveszett, barátaim. A Rém haladásának irányáról vagy veszteglésének helyéről Mina asszony delejes jelentéseiből sokféle részletet aligha tudhatunk meg, kivált nem, ha mint sejthető, ládjában utazik végig. Nagy a kockázat viszont, hogy kijátszik bennünket, ha a cigányokkal a szövetsége régibb, mint gondolnánk. Semmiképpen meg nem szabad történnie, hogy várába eljuthasson, hiszen akkor már, ha véráztatta földjét védi, nem bírnak vele emberi erővel. Bejutását azonban igenis megakadályozhatjuk. Gyógyszerek vegyi konyhájában forgolódván világéletemben, értek a hatásos robbanószerek készítéséhez, és a hozzávalókat megvehetem az első valamirevaló város festéküzletében. Semmi kétségem, hogy vonattal, postakocsival és Jonathan barátom részletes útmutatójával gyorsabban odajutunk, mint a gróf, ha akár farkasait fogja a cigányok hámjába.

### *Jonathan Harker naplója*

*Október 30-án, éjjel felé* - A gőzbárka kazánjának nyitott ajtajánál írok, a tűz fényénél. Godalming lord éppen befutott. A dolgát érti, éveig hajókázott csavargőzűsön.

Minának azt az elgondolását elfogadtuk mindannyian, hogy a gróf útját legbiztonságosabbnak vízen vélheti, és mivel fészkéhez legközelebb a Bisztrica, majd a Dorna viszi, mi vízi úton követjük, Seward doktor és Morris pedig lóháton, a folyók lehető közelségében.

Morrisék négy lovat vettek és két embert fogadtak kísérőül azzal, hogy helyismeret kell az áltéri erdőkhöz, ha pedig mi megfeneklenénk, kalauzaikat elbocsáthatják bárhol, és akkor lóra kapunk magunk is. Átabotában kovácsolt terv, de bármilyen kalandos, jobban féltem Minát meg a professzort, pedig az útjukat nekik kitaposták - hosszabb darabját sokan, rövidebb darabját legalább én megjártam.

*November 1-én este* - Csupa újdonság a nap, újságot mégsem írhatok. Lóval, ökrökkel, emberi erővel vont hajót elhagytunk sokat, de egyik sem a miénk. A Bisztrica torkolata táján kikötünk, és tudakozódunk egy szösös beszédű magyartól, nem látott-e ládjával rakott vízi alkalmatosságot fölfelé tartani. Szótt övet visel, pipál egykedvűen, és rámondja, hogy látott



igenis. Mifélt? Hát nagyot. Akkorát, hogy ráfért egy sátorolja cigány lovastul, és repült felfelé az árnak, mint a hétszél lepedő, holott csigája sem volt, mint ennek. Hanem itt partra szálltak a cigányok, úgy tértek fölfelé az „Aranyosz-Besztercére” (így mondta), mert annak a vize langalló, hát húzatni kell a hajót rendesen, még ha a prikulics viszi is fölfelé. Ennyit mondott s nem többet.

*November 2-án, reggel* - A derék lord nem ébreszt hajnalig, pedig megbeszéltük, hogy váltom. Megfordul a fejemben, hogy elhagytuk talán őket az éjszaka valahol, mert lehetetlenség egynek fűteni, kormányozni és őrt állani is, de aztán megnyugszom abban, hogy nagy baj nem lenne, ha együtt fogadnánk őket, amint jönnek fölfelé. Mináék talán már túljárnak Besztercén, mármint az erdélyi Szász-Besztercén, ahonnan a nép akkora aggodalommal bocsátott utamra tavasszal.

#### *Seward doktor naplója*

*November 2.* - Három napja vagyunk úton, és csak a lovakat pihentetni állapotunk meg, jegyzésre nincs idő. Eleinte többet láttuk a gőzbárkát. Errefelé takarják a parti erdők a folyót.

*November 3.* - Bákó táján halljuk, hogy a gőzbárka fölfelé tért a Bisztricába. Hidegre fordult, közlő hóesést szimatolnak az emberek. Ha igazuk lesz, aligha folytathatjuk az utunkat másként, mint szánon.

*November 4.* - Kísérőink megtudják valamelyik vízen járó embertől, hogy a gőzbárka elakadt a Bisztrica köveket görgető sodrásában. Közte volt azoknak, akik segítettek rajta, és igen magasztalta az angol lordot, mennyire ért a masinához. Néhány óránál nem vesztettek többet. A vízi ember elmondja, hogy más években ennyire föl nem is jöhet gőzbárka. Arthuréknak hamarosan szükségük lesz a segítségünkre.

#### *Mina Harker naplója*

*Október 31.* - Ebédre Kolozsvárt, vacsorára Besztercén. A professzor csomagjai egyre gyarapszanak a festéküzletekből. Arról bizony szó sem lehet már, hogy innen postakocsin folytassuk utunkat, mint Jonathan tavasszal, mert majd leszállva, gyalogosan nem vághatunk neki a várnak. A professzor megígéri, hogy reggelre kocsival-lóval áll a szálloda elé.

Aluszékony vagyok. Nem tudom, mire véljem. A professzor ébreszt, delejez, de mint hallom, sokat nem mondok, vagy nem mondhatok. „Sötét csöndesség” vagy „zubogó víz” - ilyenek telnek tőlem. Bizonyos annyi, hogy igyekeznünk kell, mert nem mondhatnék ennyit sem már, ha Jonathanék utolérték volna a grófot.

## XXVII. FEJEZET

### *Mina Harker naplója*

*November 1.* - Gazdasszonyunk, alighanem éppen az, aki Jonathant nyakba való kereszttel ajándékozta meg, akkora kosár élelmet tesz fel kocsinkra, hogy egy szakasz katonának a hasát elcsapná, mégsem árurom el, kije-mije vagyok tavaszi vendégének, nehogy a hírünk megelőzzön. Nem említjük persze utunk célját sem, úgy indulunk a Borgói-havasoknak. Megsejtett-e mégis valamit a jó asszony, vagy mindenki ételébe ennyi fokhagymát tesz? Újabban nem állhatom a fokhagymát. Amikor utálkozásomat szóvá teszem a professzornak, elkomorul.

Csodálom fáradhatatlanságát. Nem tudom, alszik-e egyáltalán. Mellette ülök a bakon, és igyekszem megismerni lovaink erkölcsét, hogy majd én is elboldoguljak velük, ha a professzor ledőlne a saroglyába.

Mindezt azonban már egy szász portán írom, ahová a professzor szürkületkor betér itatni, aztán úgy határoz, hogy éjszakára jobb helyünk nem lehetne. Boldogan beszélgetnek az asszonnyal, szászul, ami, mint a professzortól megtudom, az ő hollandi anyanyelvével rokon nyelvjárás, és már félálomban vagyok, amikor eszembe jut, miért vihette ki csomagjait a pajtába. Már nem kell a hír gyorsabb lábától tartanunk, igaz, mert ahogy az asszony mondja, itt vége a szász Miatyánknak. Hegyi emberek következnek. Meg farkasok.

### *Abraham Van Helsing emlékirata*

Tanult Barátomnak, a londoni Jack Seward doktornak purfleeti címére szánom ezt az iratot, ha magam nem találkoznék vele többé. November 4-ének reggelén írom ezeket a hajnalig rakott tábortűz paraszánál. Havazott az éjszaka, de a hideg nem enyhült. Talán a hideg meg az ólmos ég teszi, hogy Mina asszony oly aluszékony. Naplójegyzéshez sincs ereje, enni pedig alig eszik. Mielőtt az este ránk szakadt volna, megpróbálkoztam a delejezésével, ámde hiába.

Nem vagyok a balsejtelmek embere, mégis nehéz a szívem. Megpróbálom hát összefoglalni a történeteket, Tanult Barátom megbocsát a dermedt ákombákomért.

Hajnalig vegyészkedtem egy barátságos szász háznál, aztán még szundítottam egyet, úgy eredtünk neki reggel jókor a Borgói-hágónak. Annyira jókor, hogy Mina asszony reggeli delejezését már a kocsin ejtettem meg az első pihenő alkalmával. Mina asszony bundába bugyoláltan feküdt a saroglyában, és mintegy álomból álomba bukva suttogetta: „Sötét örvénylés mindegyre.”

Délre felkaptatunk a hágón, és nekiereszthetem a lovakat. Talán mert az utat nem kell figyelni, talán mert a hideg szélről óvnak a szirtfalak, elbóbiskolok ebéd után. Hanyatlóban a nap, mikor arra riadok, hogy Mina asszony rángat. Szinte az első cselekvése ez másfél napja.

- Itt jobbra kell térnünk - figyelmeztet.

- Honnan tudja? - kérdem.

- Hogyne tudnám - feleli. - Hát nem olvasta Jonathan naplójában?

Nemhogy olvastam, betéve tudom Jonathan Harker úti jegyzeteit, sőt a követendő utat lehető részletességgel meg is beszéltem vele elválásunk előtt, azonban mintha a letérő odébb lenne

még. Kérdőn néztem Mina asszonyt. Hanem ő bizonyos a dolgában. Rátérítem a lovakat az erdőre útra. Mennek is zavartalan, mintha gyeplőszáron vezetnék őket, pedig hamarosan pilinkélni kezd a hó, és egyre kevésbé követhetem szemmel, merre tartunk. Mina asszony elszunnyadt megint, hiába is kérdeném tőle az útirányt.

Engem is elő-elővesz az álmoság, mégsem merek elbóbiskolni a sűrűsödő havazásban. A lovak kocognak, és már nem tudom, rábízhatom-e magunkat az ösztönükre, vezet-e ösztöne állatot a veszedelembe? Olykor engem is megkísért az az érzés, hogy talán körbejárunk, de lehet, a kavargó hópelyhek teszik. Igazában annyi a gondom már csak, hogy napszálltakor delejzhessek, és friss hír birtokában keressük meg éjszakai nyugvóhelyünket. De a havas derengésben erdő nélkül és a nyugatnak emelkedő hegycsúcsok nélkül is bajos tudnom, mikor kérdezzem Mina asszonyt, azért inkább az dönt, hogy széltől és hótól védett tisztásra jutunk. Még világosnál kifogom és betakargatom a lovakat, fát hordok össze az esteli tűzgyújtáshoz, aztán látok Mina asszony ébresztéséhez.

Azonban az ébresztés nem sikerül. Csak amikor egyszerre ránk borul a sötétség, és már a delejzéssel elkéstem, akkor ébred, kikel bundái közül, és oly frissen kezd tenni-venni, hogy hamarosan ropog a tűz, fő a tea, sőt biztatásomra Mina asszony csipeget is kosárra való elemőzsiánkból.

Hanem akár a tűz csalta ide a farkasokat, akár a Rém várát őrzik, de megszólalnak. Megszólalnak és húzódnak mind közelebb láthatatlan gyűrűben, ahogy Jonathan Harker megírta. Mina asszony zavartalanul forgolódik a tűz körül, hanem a lovak rúgnak, kapálnak, nyihognak, nem győzöm csitítani őket, és látni való, hogy ha a farkasoktól lehetne is nyugodalmunk éjszaka, tőlük nem lesz. Feltámad a szél, és hordja a havat a tisztásra. Mina asszony segítségével alig győzöm a rőzsegyűjtést meg a lovak csitítását. És a farkasok ordítása mind közelebb.

A hópelyhek kavargásában mintha táncoló rend támadna - onnan tudom, hogy a szemem nem csal, mert Mina asszony tekintete is bele-belemered, a lovak pedig konyítanak s harapnak, ha hozzájuk érek. Szoros kört hintek a szentelt ostya morzsalékából magunk körül, egyebet nem tehetek. A hófúvás és a metsző hideg ellen nem használ, de lovaink csillapodnak, és remegve ereszkednek a hóba. A farkasordítás nem szűnik, de nem is közeledik, és a hópelyhek táncos csillámlása is jóval odébb ölt formát. A három néember bontakozik ki belőle és pohárcsengésű kacagásukkal Mina asszonyt csalogatják, míg kökényből mókolt keresztmet emelve kikísérem a szentelt körből gallyért, omlásfáért, hogy az Isten hidege meg ne vegyen bennünket.

A metsző szél egyre hajtotta a havat. Lovaink csánkjuk közé fektetett orral feküdtek és nyögtek már csak, akár a nagybetegek. Mire derengeni kezdett, majd világosodni, éppoly hamar, mint ahogy ránk sötétedett, és a felhők, ködlakók, farkasok eltakarodtak délkeletnek, a lovak nem mozdultak már. Mina asszony rám tanácsolt egy kis alvást, de mikor egy-két óra múltán a szemet bántó havas verőfényre ébredtem, ő már talpon volt, a tüzet szította, és látván ébredésemet, elmutatott délkeletnek.

Kószálnak tetsző hegyfokon ott tornyosul Drakula vára, megközelíthetetlenül, amilyenek Jonathan Harker írta. Egy darabig toporgok a tűz körül, nyújtóztatom gémberegett tagjaimat. Még jegyezgetésre is kerül időm, amíg Mina asszony a reggelivel foglalatoskodik. Aztán a szász asszony konyhájában készített csomagjaimmal magam vágok majd neki az útnak.

### *Jonathan Harker naplója*

*November 4-én este* - A gőzbárka végképp megfeneklett. Alighanem áltatom magam csak, hogy amíg a vízcisavarral bajmólódtunk, addig nyert egérutat a gróf. Ha fordíthat a víz sodrásán is, messzi megelőzött bennünket. Seward doktor és Morris sehol, lovak szerzésével is időt veszünk, úgy szegődtünk csak a gróf nyomába. Elgondolni nem merem, Minám, Veled mi lehet!

### *Seward doktor naplója*

*November 5.* - Napnyugtakor távcsővel kémlelődvén a vízparttól elváló és lóhalálában távolodó embercsoportot pillantok meg a szemhatáron. Gomolyagukban ott lesz a szekér meg a terhe. Hogy bizonyosságot szerezzünk, a halódó napvilágnál még elvergődünk kikötött és otthagyt hajójukig. Kísérőinket elbocsátjuk, fizetségül megkapják lovainkat. Az izgalom meg a távoli farkasordítás egy darabig tartja bennünk a lelket, aztán meg kell pihennünk, még ha a cigányok haladnak is. Elcsigázottan nem mehetünk elé az összecsapásnak.

### *Abraham Van Helsing befejezi emlékiratát*

November 5-én, alig dél után jegyzem ezeket, hogy a várból megtértem Mina asszonyhoz.

Csomagjaimat, mint kiderült, mind nem bírom, de amiket elvittem, azoknak került helyük. A kocsival vele adtak kerékelőnek egy feszítővasat, azzal megmozgattam az öregtorony lábzatának néhány sarkkővét. Oda helyeztem be első csomagomat, és mindjárt nem kellett a kapunyitás lakatosmunkájával vesződnöm. Több bajom volt a bejutással a megindult s egyre omló kő miatt. A zárt belső ajtókhöz elégnék bizonyult a feszítővas. A kápolnához Jonathan Harker írásos útmutatása szerint hamarosan eljutottam, és hogy a faladákat a cigányok elhordták, Harkernél bizonyára többet is láttam belőle. Naplójában nem tudósított a falnál álló három kisebb meg egy nagyobb és díszesebb kőkoporsó felől. Mikor e faragványos tumba fedőlapján megpillantottam a DRAKULA név vésetét, már tudni való volt, hogy éjjeli látogatóink nappali nyugvóhelye a másik három. Hogy a koporsók bontogatásával időt töltenem ne kelljen, mind a három alá helyeztem egy-egy kisebb csomagot, a kápolna földjét pedig a szentelt ostya morzsájával fertőtlenítettem. A három csomaghoz gyűjtősinórt kötöttem, egy szádba sodortam, hogy lassan égjen, és húztam magam után, akár a pók, mind a gróf déli lakosztályáig, ott gyűjtöttem csak meg, hogy az omlástól óva legyek. Azon az ablakon, amelyen a lépcsőn felsurranó Jonathan Harker annyiszor vágyódott el a sziklaszárlól belátható messzi táj iránt, én a dörrenések visszhangját hallgattam, és mondhatom, több örömmel, mint a világéletében emberek felépülése körül buzgólkodó orvostudorhoz illő.

### *Mina Harker naplója*

*November 5.* - Derűs nap lévén jól figyelemmel kísérhetem a professzor csomagjainak művét a távoli kőszálon: távcsővel követem az útját, látom, mikor a rongyos várhoz megérkezik, és izgatottan várom, amikor düledékként elhagyja. Megkönnyebbülten jön, csomagjai nélkül, szinte megifjodottan, mint aki hátrahagyta megfontolásainak terhét is. Azzal kezdi, hogy

kiszólít ostyával vont körömből, de hiába hajlanék a szavára, nem mehetek. Ezért, hogy megindulhassunk tovább, keletnek, először földet kell elhánynia előttem. Táborunkból a kocsiról, a lódögökről összeszedjük, amit gyalogszerrel vinnünk érdemes, és a professzor a reggel itt maradt csomagjához is igen ragaszkodik. Vajon a robbanások erejére fordult benne visszájára a hippokratészi eskü?

A hó vagy nem érte már ezeket a keleti hegylábakat, amelyeken lefelé ereszkedünk, vagy a tűző reggeli nap olvasztotta el, de mintha sűrű angol perjén ereszkednénk a völgybe, napfényben úszó ködfelhők között, tüskekerítései körülhányt nyers boronaházaknak, sárga darázs-kő fallal övezett kolostoroknak. Pihenő alkalmával egynek az udvarába is belátok távcsővel a magasból. Zsindelyes-kalapos templom áll benne, és a falait mintha bélyegekkel ragasztották volna teli. Szentek színes vonulása, gyűlésezése, csatái, mind kívül, mintha a rátörő Rémtől így keresné a nép itt a biztonságát. De most tűz a nap, és csak néhány csimbókos hajjú, szakállas fekete barát ödög a kolostor udvarán.

Lejebb jutunk, löszhátakra. Először azt hiszem, sziklák között járunk megint, de amint a fásztó ereszkedés közben emelem a tekintetemet, látom, hogy ami a szememben sziklaszál volt, az csak óriási löszbaba lehet, mert görcsös szőlőtövek kapaszkodnak a hegyébe. Értem mindjárt azt is, miért sugároz meleget a fala.

Aztán elnyelik a nap fényét is, és a hó hulladozni kezd megint.

A professzor megáll, elkéri a távcsövet, és sokáig fürkészi a keletnek tartó patak völgyet. - Nézze csak, Mina asszony, nézze! - Nyújtja a távcsövet, és mutat lefelé. Bár sűrűbben esik a hó, látni való, hogy éppen a mi lefelé táguló utunkon kocsis-lovas csoport tart felfelé, akkora sebbel-lobbal, mintha a lovak a terhes kocsit, mint a farkukat, úgy ráznák. Innen legalább úgy látszik. Jó néhány kanyarulat kell, míg ideig feljutnak.

Azonban ha már a kezemben a távcső, tovább pásztázom vele a patak völgyet, és jóval távolabb két lovas pillantok meg. Ők már a felfelé tartó karavánra szegezett tekintettel törtetnek árkon-bokron át. Egyik sem Jonathan, úgy látom. Akkor Seward doktor és Mr. Morris? Nem, Jonathan sem lehet messze már. A sűrűsödő hóhullásban a szélrohamok egy-egy pillanatra utat takarítanak a tekintetnek, és csakugyan, jóval messzibb ugyan, de még két közeledő lovas fedezek fel.

Nyújtanám a távcsövet vissza a professzornak, a professzor azonban nincs sehol. Szerencsére, mint látom, lassabb a karaván közeledése is. Most indulnak a kaptatónak.

A professzor, amint előkerül, alig akar belepillantani a távcsőbe. Éppen csak egy szóval jelzi, hogy közeledik az összecsapás, igen, máris visz tovább, vagy száz lépéssel lefelé, ahol a partot támasztó löszbaba tövében barlangszáj ásít. Oda teszi le holminkat, és amíg ostyát morzsol a barlang szája köré, mintegy elzárván a lefelé vezető utat is, magyarázza: - Innen ötvenlépésnyire kanyarulat következik, majd megint lejebb az út a fal alján kapaszkodik a kanyarulatig. Megnéztem, és annyira csak, hogy szembe nem szökik az erős hágón, barlang nyúlik az út alá. Oda teszem be a csomagomat, és hozzánk könnyűszerrel felvezetem a gyűjtőzinórt. A meredély széléről látjuk majd, milyen iramban közelednek, aszerint gyűjtöm. Ha semmi egyéb, a megállításukra jó lesz. Amíg szétszaladnak, összegyűlnek és nekiállnának az úttorlaszt háritani, ideér Mr. Harker és Godalming lord is.

Előbb ideértek, mint számította. És ugyan az ostya félköréből ki nem léphettem a meredély széléig, de a professzor le-lenézett, és tudatta, hogy a cigányok lassabbak a kaptatón, a két-két lovas viszont egymáshoz is, hozzájuk is mind közelebb nyomul. Végig nem tudtuk, vajon meglátták-e őket a cigányok, s ha meg, üldözőiket tekintik-e bennük. Inkább azon a természeti tüneményen tartották a szemüket, amely nyugat felől tárult mindannyiunk elé. A sűrű hó-

esésben a nyugati égbolt felhőtlen maradt, és a nap nyugvását jól láttuk. Amint vöröslő karéja lejjebb s lejjebb csúszott, úgy korbácsolták lovaikat a cigányok, úgy szorították lovaikat a mieink. A löszkaptatón ügettek már ők is, és úgy gondolhatták, lenről szemügyre véve kanyarulatait, hogy a legjobb lesz, ha a mialattunk következő szűkületben állítják meg a cigányokat, mert kettő lenn maradván, oldalról tarthatja sakkban a karavánt, kettő meg mögéje kerül. A professzor is már a parázs lassú araszolását figyelte a gyújtózsínóron. A karaván pedig nagy hujával nekifohászkodott a kanyarulatnak.

A löszbaba mögül kilesve annyit láttam, hogy a kocsiba fogott lovakat egy-egy cigány vezeti a kötőfékjénél, s néhányan leszállnak a lovukról, megtolni a meredeken, majd a dörrenés akkora volt, hogy bizony szerencsémre simultam a bálvány tövének, mert a barlang szája málladozni kezdett, és öles rögök váltak le belőle. Jó idő beletelt, amíg elült a por meg a hó. A robbanás a kocsit, a két igáslovat meg a két vezetőjét levetette az alsó útra, úgy, hogy a kocsit toló és követő karaván a kocsi elébe került, ki félig betemetetten, ki égnek emelt karral, ki földbe gyökerezetten. E tanácstalanságban harsant a négy lovas „Halt!”-ja - nem sok haszonnal ugyan, mert a cigányok tovább úgysem mehettek -, hanem a rájuk szegeződő négy Winchester, sőt a fedezékéből kilépő Van Helsing professzor fentről rájuk szegezett pisztolya is elég volt figyelmeztetésnek, hogy fegyverükért ne kapdossanak.

A következő néhány pillanatot a hangokból állítom össze, mert ostyazáramból ki nem léphettem, hogy megnézzem, mi történik az alsó úton a láda körül, de a szememet amúgy is a hegyek taraján guruló nap kötötte meg, és már csak azon tépelődtem, tudják-e a rablók, tudják-e a pandúrok, már ki melyik, hogy élet és halál a napszálltával dől el?

Tudták. Lenről Jonathan hangját hallottam először. Tört németiségével előszólította a karavánból alighanem azt a cigányt, amelyik az arannyal megfizetett levelét visszajuttatta a grófnak, és azzal meg néhány társával a ládát, huppanásaiból hallottam, visszahömbölygette az útra, hogy a tetejével felfelé álljon, majd - szögek nyívásából következtettem - felfeszítette velük. Aztán egy ordítást hallottam, majd a nyomában a cigányok sápítozását, és nem bírtam tovább. Kiugrottam az útfélre, és letekintettem.

A láda fedele félre, a gróf ott feküdt a láda földjén, fejtenül már, mert a fejét az üstökénél fogva Jonathan szorította baljában, jobb kezében Mr. Morris vadászkése, azzal választotta el a törzsétől. Jonathanról megint a ládára néztem, s úgy tetszett, a föld a láda forgatása során ráborult a gróf testére, de akkor eszméltem, hogy egyre több rajta a föld, s hogy néhány pillantás, és közéje porlik. Majd Jonathanra tekintettem megint, és a markában neki is úgy porlott a gróf feje, mintha homokot szórt volna a cigányok riadalmára.

Majd Godalming lord leugrott a lováról, és néhány bankjegyet leolvasott a láda földjére, nyilván az összetört szekér meg az útfélen vergődő két ló árát. A cigányság helyeslő zúgására leszállt Seward doktor is, és a négy ládagörgető segítségével nekilátott a rögökkel betemetett két kocsis élesztésének.

Akkor döbbsentem rá, hogy kívül állok az ostya körén.